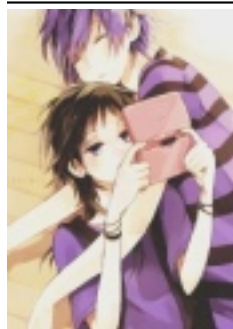

Hợp Đồng Anh Yêu Em

Contents

Hợp Đồng Anh Yêu Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	32
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	49
15. Chương 15	55
16. Chương 16	59
17. Chương 17	63
18. Chương 18	70
19. Chương 19 - End	73

Hợp Đồng Anh Yêu Em

Giới thiệu

Một ngày mưa rơi lặng hạt trên thành phố nhộn nhịp bậc nhất, tiếng mưa lẫn át mọi âm thanh xung

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hop-dong-anh-yeu-em>

1. Chương 1

Một ngày mưa rơi lặng hạt trên thành phố nhộn nhịp bậc nhất, tiếng mưa lẫn át mọi âm thanh xung quanh, dòng xe cộ thua thốt trong mưa và màn mưa trắng xóa ôm trọn một thằng nhóc gầy gò đang chạy thật nhanh trước khi nó đến trường muộn. Nó không cao cũng không thấp chiều cao chỉ tương đối, thân hình nó không khác mấy bị bỏ đói lâu ngày gầy đến xanh xao, mái tóc màu đen ánh lên trong từng hạt mưa, khuôn mặt thanh tú đẹp như một bức tranh giờ nhợt nhạt trong cái lạnh của mưa đầu hè. Giữ chặt cái cặp trong vòng tay nhỏ bé, đôi bàn tay dài thon và mảnh mai nó muốn sao cho đừng làm cặp nó ướt, đừng làm vở nó nhoe, nhưng đôi bàn tay không thể che chắn mãi, cặp nó vẫn cứ ướt, mưa vẫn thấm rồi chảy từng giọt nặng nề. Nó chạy thục mạng, chạy đến không thể nhìn mọi thứ để có thể chạy trốn khỏi mưa và rồi nó đã ngã trong màn mưa. Nó ngã dúm dui, hình như nó đâm phải thứ gì đó. Mà không, nó nhìn nhanh thì đó là một người chứ không phải thứ gì đó, một người đàn ông toát khí chất thanh thoát đang đưa bàn tay mình ra kéo lấy nó. Nó đứng dậy, lọt thỏm trong vòng tay ấm áp, nhẹ nhàng của người đó, thứ hơi ấm mà nó không hề có từ khi sinh ra. Cuộc đời nó là vở bi kịch mà nó thủ vai chính. Nó sinh ra cũng là một “sự cố” ngoài dự tính của mẹ nó, mẹ nó chưa hề có ý muốn nó được ra đời, chỉ là một “sự cố” mà bà nó không đủ tiền để “giải quyết” trước khi nó mở mắt nhìn đời. Mẹ nó, người đàn bà xinh đẹp với giọng ca tuyệt vời làm điệu đứng bao kẻ si tình, chỉ có điều bà làm tất cả vì tình yêu, bà đi theo tiếng gọi tình yêu rồi vấp ngã bởi người đàn ông đã có gia đình- chính là người cha nó chưa từng biết mặt, để rồi bà bị phản bội, bà hận người đàn ông đó, người đã cướp đi hi vọng tình yêu của bà và hận luôn “sự cố” là nó. Nhưng, chưa bao giờ mẹ nó ngừng yêu, mẹ nó bỏ nó, bỏ mọi thứ để đi theo nhiều người đàn ông để tìm được sự phù hợp hoàn hảo mà đã bị cha nó cướp đi. Bỏ tất cả, mẹ nó chạy theo cuồng quay cho đến khi nó học lớp 10 mẹ nó đi mãi mãi trong một vụ tai nạn. Giờ, một năm sau, nó không có gì ngoài khoản nợ vài trăm triệu mẹ nó để lại làm “vốn” cho tương lai nó. Nó mới 17 mà đã làm đủ thứ nghề bươn trải cho cuộc sống qua ngày và khoản nợ của người mẹ quá cố. Cả tuổi thơ nó đắng cay vì đòn roi vì sự miệt thị của người thân duy nhất là mẹ nó dành cho nó, chưa bao giờ trong suy nghĩ nó có sự ngừng đấu tranh. Một thứ duy nhất nó muốn cảm ơn mẹ nó có lẽ là những bài học về sự thù hận, sự cay nghiệt của cuộc sống. Chưa bao giờ nó có thể nghĩ có một vòng tay ấm đến vậy ôm chôn nó, một đứa chẳng khác phế vật. Mắt nó nặng dần, trĩu xuống, toàn thân nó mất sức sống lả dần, những hơi thở nóng hổi phả ra, thì ra nó đã sốt cao đến nỗi ngất lịm trong vòng tay một người lạ. Khi tỉnh dậy, nó đang ở căn phòng to bằng cả nhà nó đang ở, cả thân thể nó đau đến rụng rời thành từng mảnh, nhưng cũng lần đầu nó nằm trên tấm nệm êm và dễ chịu đến vậy. Mười bảy năm qua thứ duy nhất nó đặt lưng cả đông lẫn hè vẫn cứ là nền si- măng lạnh ngắt của căn hộ tồi tàn mẹ nó “di chúc” lại. Ngoài tấm nệm ấy còn có một chiếc chăn bằng lông trắng muốt ôm chôn thân thể suy nhược trầm trọng của nó, còn cả một chiếc gối bằng lông ngỗng mềm mềm làm nó không muốn rời khỏi giường- điều mà mười bảy năm nay nó chưa từng nghĩ qua, nó đang lười biếng ư ? Chợt có tiếng nói cắt ngang dòng suy nghĩ.

“Tỉnh rồi à ? Muốn ăn gì không ?”. Người đàn ông đã làm nó ngã đang đứng ngay cửa ra vào, mặc chiếc sơ mi màu trắng đã cởi mất ba nút, lộ ra thân hình tuyệt mỹ cùng làn da sáng láng. Người với khuôn mặt sắc lạnh, vẻ đẹp điêu đứng bao người tiến gần cúi sát xuống khuôn mặt xinh đẹp đang nửa tỉnh nửa mê trên giường, trạm nhẹ tay vào trán nó rồi lắc đầu ngán ngẩm.

” Cậu thật quá bất cần. Mưa như vậy không biết mua ô sao lại chạy như điên loạn vậy ? ”

” K...K...Không có...tiền.” Giọng nói yếu ớt và sự xấu hổ hằn lên khuôn mặt đang sốt của nó. Càng làm hai bên má nó ửng hồng tôn lên nét đẹp mỹ miều được thừa hưởng từ mẹ của nó.

“...” Người đó không nói gì, lẳng lặng bước ra khỏi phòng và rồi quay lại cùng bộ quần áo. ” Thay đi, lúc này cậu bị ướt tôi chỉ kịp cởi đồ chứ quên mất vụ mặc đồ.”. Cậu nó lại càng làm nó ngượng ngùng. Giờ nó mới phát hiện mình đang ngủ trong tình trạng không mảnh vải che thân. Hai mắt nó mở to hết mức rồi hai hàng lông mày cau có, lấp bắp nó mở lời.

” C...Cảm...ơn.”

” Thay mau đi ! xong thì gọi tôi. ” Đặt bộ quần áo cách giường rồi người đó lại bỏ ra ngoài. Nó gồng mình dậy khỏi cơn đau đầu mãnh liệt như búa đập vào đầu nó, từng mạch máu ở hai bên thái dương giật liên hồi, hơi thở nóng đến khó chịu. Cuối cùng thì nó cũng thay đồ xong, cái áo rộng đến nỗi nó phải kéo hết bên này đến bên kia mong cổ áo đừng trễ sang một bên, còng quần thì rộng thùng thình khiến nó hết kéo

giữ vén lên vén xuống. Giờ nó định gọi người kia nhưng mà nó không biết tên người ta nên cũng chả bận gọi chỉ lẳng lẳng vào giường ngủ tiếp. Một tiếng sau, người nào đó học tốc chạy vội vào cửa làm cửa đập mạnh một cái “RẦM” vào tường.

” Sao cậu không gọi tôi ? Cậu cảm sao.”

” Đâu có biết tên.” Nó dụi dụi mắt nói trong mơ hồ. Người đó chỉ chết lặng, không còn gì tranh cãi, rồi người đó tiến gần giường ngồi vào chiếc ghế đối diện nó.

” Quên nhỉ ! Tôi là An, Phùng Gia An. Giờ biết rồi đấy” người đó tay chống cằm nhẹ cười một nụ cười toả nắng.

” Khụ khụ... Vậy... Là người Hoa (Trung Quốc) sao ?”

” Cũng có thể coi là như vậy, tôi người Việt gốc Hoa, ở Việt Nam từ khi mở mắt rồi. Mà có vấn đề gì với quốc tịch của tôi à ?” Người đó lấy hai tay đan vào nhau tựa lưng vào ghế.

” Không ! Chỉ là tò mò thôi.”

” Còn cậu, cậu nhóc gây trở xương, tên gì ?” Người đó vẫn cười, nụ cười nhẹ như nắng mai ấm như hơi ẩm của mùa xuân và đẹp tựa xuân sơn tươi trẻ.

” Hân, Lê Hân.” Nó đáp cụt lủn. Đúng hơn là tên nó chả có gì tự hào. Mẹ nó họ Lê và mẹ nó định đặt là “Hân” nhưng mà một phút lí trí của người làm mẹ đã làm bà bỏ dấu nặng cay nghiệt ấy và tên nó là Hân cũng chả khác mấy với một chữ “Hân” mẹ dành cho cha con nó.

” Hân ! Cái tên đẹp thật. ” lần đầu có người khen tên nó đẹp dù có nói dối thì điều này cũng làm nó vui. Người đó đứng dậy, mở chiếc chăn ấm áp của nó, nhấc bổng nó lên bằng đôi tay rắn chắc bế nó ra khỏi giường rồi tiến đến đẩy cách cửa. Cách cửa mở ra, chao ôi, một sự hoành tráng vĩ đại hiện ra trong mắt nó. Sàn nhà được làm bằng gỗ Đức, vân vân của thớ gỗ một sự huyền bí, cả tường nhà là tường bằng nhưng màu xanh coban kiêu xa, trần nhà được trang hoàng bằng những bức tranh thời phục hưng cùng cái đèn chùm pha lê kéo dài xuống chiếc bàn pha lê được đặt ngay chính giữa căn hộ. Bên cạnh bàn pha lê là bộ sofa cổ kính mang âm hưởng của Anh thế kỉ XVIII, cả bộ bàn ghế nằm gọn trong một mặt kính trong đạn bên dưới là bể cá lung linh trong ánh đèn LED. Trước bộ bàn ghế là một tivi màn hình LCD 72 inch cùng dàn loa công suất lớn với co man nút điều khiển. Phía trên tivi một bức tranh tái họa bức tranh nổi tiếng “Thảm hoa Hà Lan”- Van Gogh được đóng khung gỗ Lim đen tuyền. Người đó bế nó từ phòng khách vào phòng ăn. Một mini bar thu nhỏ trước mắt nó, một tủ rượu với vô số loại, một hàng dài ly được treo trên giá của quầy rượu này, cuối cùng nó đến được căn bếp hết sức bình thường trong cái sự xa hoa của căn nhà. Căn bếp cũng không lớn chỉ có cái tủ lạnh màu bạc hai cách, một bàn ăn bằng gỗ và mặt kính bình thường không cầu kì, một cái tủ kệ, một cái bếp gas. Cuối cùng người đó đặt nó xuống, đi ra phía cái nôi đang toả khói trên bếp, múc một bát cháo nhỏ nóng hổi đặt trước mặt nó.

” Ăn đi !” Nó vẫn khá ngại ngần trước sự quan tâm mà nó chưa từng được nếm qua, cầm trên tay thìa (muỗng) cháo nóng mà nó cũng không biết làm sao. Chợt, ai đó há thật to ăn hết thìa cháo ngon lành của nó. Nó quay sang ngo ngác nhưng cũng không phàn nàn gì.

” Ai bảo không ăn ! Cháo tôi tự nấu không có độc đâu.” Một tay chống cằm, tay khác đưa lên vuốt hàng tóc, người đó đáp tỉnh bơ.

” ...” Nó không nói gì, lặng thinh rồi ăn hết bát cháo ngon lành ấy. Bát cháo mà từ trước đến giờ chưa bao giờ nó ăn qua, không phải bát cháo đắt tiền chỉ là gạo trắng hành hoa và thịt băm nhưng nó ngon vì nó có hơi ấm, sự quan tâm. Trong một giây phút nó nghĩ , người nó không quen còn đối xử với nó tử tế đến vậy mà tại sao mẹ không làm được điều đó cho nó. Mắt nó cay xè, những dòng nước ứ đọng đầy hai mắt nhưng nước mắt không rơi ra, nước mắt được nó kìm nén chảy ngược vào trong, cách nó làm trong mười bảy năm nay. Rồi một bàn tay to lớn, ấm áp đặt lên đỉnh đầu hừng hực sức của nó.

” Hey ! Cứ làm gì cậu muốn đừng có nén.” Có vẻ ai đó đã đoán được bí mật của nó. Chỉ có điều thói quen khó có thể sửa, nó vẫn nín nhịn. ” Cậu muốn trả hết nợ chứ ?” Nó giật mình, mở to mắt nhìn người ngồi cách nó. ” Không phải ngẫu nhiên đâu. Tôi chính là người ẹ cậu vậy.”

” Ông là chum bọn xã hội đen?” Nó trau mày nhìn xoáy vào mắt kẻ bên cạnh.

” Ha ha ha suy diễn vừa thôi ! Tôi chỉ là người bình thường có chút quan hệ với mẹ cậu nên biết hơi rõ chuyện nhà cậu.”

” Vậy khoản nợ...?”

” Tôi sẽ trả cho cậu với vài điều kiện. Nếu C...” Chưa kịp nói hết câu, người đó đã bị chặn lại

” Đồng ý ! Muốn gì tôi cũng chiều ông.”

” Hey ! Hey ! Tôi mới 23 hơn cậu có 6 tuổi thôi. Gọi là Anh đi cho trẻ.”

” Ông...À Anh muốn gì ở tôi.”

” Anh là người đồng tính.”

” Thì sao ? ”

” Cậu không sợ sao ?”

” ...Cùng nắm thì anh lấy tôi làm thú tiêu khiến chán thì bỏ chứ gì.” Nó im lặng suy nghĩ một lúc rồi đưa ra lời kết luận xanh rì.

” Bốp... Giỏi suy diễn. Anh đồng tính chứ không biến thái.” Một cái búng nhẹ vào trán khiến nó tỉnh vài phần.

” Vậy...Làm sao ? ”

” Anh muốn cậu sống cùng anh ở căn nhà này đến khi anh thấy hết cô đơn. Cậu biết đấy căn nhà không to lắm (suy nghĩ của kẻ lẩm tiền) nhưng nó rất lạnh lẽo. Anh sẽ không làm bất cứ điều gì cậu không muốn, nhưng anh muốn cậu làm vài điều (bản chất lộ ra).”

” Tôi cũng sẽ làm thêm để trả nợ sớm hơn.” Nó đưa ra lời gợi ý mong nó sẽ sớm thoát.

” Khỏi ! Thứ anh thừa nhất chính là tiền và thời gian (mang mùi chém gió của tác giả đâu đấy)”

” Vậy làm sao để được trả hết nợ sớm ?”

” Chi bằng cậu trao thân gửi phận cho anh...Cười gian... anh sẽ cho cậu đi khai đây sớm.”

” Anh muốn quan hệ cùng tôi.” Mặt nó không chút biểu cảm trả lời tỉnh queo. Còn người đó, mặt đỏ hơn cả đĩa đang sốt như nó, mắt chớp đi chớp lại ngạc nhiên

” Gan vừa thôi ! Nghĩ đi đâu vậy ? Anh là gay nhưng anh không thích dùng tiền tạo quan hệ kiểu ấy. Mà nhóc con như cậu biết thế nào là quan hệ đồng tính, cứ nói như sành lắm.”

” Thì sẽ học.” Nó vẫn bơ bơ như thể nó không hiểu người ta nói gì.

” Chịu cậu luôn. Anh mà muốn thì lúc nãy đã cho cậu “xong” lâu rồi...Cười...”

” Vậy anh cần...Điều gì ?”

” Uhm.... Dọn nhà, lau nhà ngày một lần, nấu cơm, rửa bát (chén) ba bữa một ngày, giặt quần áo, phơi đồ, một tuần ba lần. Uhm...Tạm vậy đã sau này nghĩ ra bổ sung thêm”

” Điều khoản kì quái vậy ?”

” À thì... Anh mới xem phim Full House gì gì ấy thấy trò này cũng hay.”

” Trời phim này chiếu từ 2000 lẻ mấy lặn mà bây giờ 2013 rồi mới xem, có sao không vậy ?”

” Kệ đi. Anh là người lạc hậu. Giờ ăn xong rồi thì uống thuốc rồi ngủ đi. Tối anh đưa cậu về.”

” Về làm gì?”

” Thì lấy đồ.”

” Thôi khỏi ngoài bộ đồng phục thì chẳng có gì đáng mang theo cả.” Đúng là trong cái nhà tạm sàn si-măng của nó đến cái giường tử tế còn chả được hưởng gì đồ mang theo. Mọi thứ đã kết thúc, mẹ nó chết rồi, nợ

cũng đã có người trả nó không còn vấn vương gì. Giờ nó sẽ cố học cách làm một đứa giúp việc tốt rồi đợi ngày nó tự do khỏi hợp đồng này.

Người đó không hỏi gì nữa lại một lần nhắc bóng nó lên nhẹ bế nó vào giường, hôn lên trán nó nụ hôn chúc ngủ ngon rồi bước ra ngoài cẩn thận dặn dò. " Nhớ đắp chăn kĩ, đừng có đạp chăn lung tung rồi thì có hiện tượng lạ gọi anh, lấy điện thoại bàn ấn phím 1 là được anh ở phòng ngủ đối diện. Mai anh sẽ mang hợp đồng sang cho cậu xem." Nó gật đầu lia lịa rồi rúc mình vào tấm chăn ấm áp. " Mà này, Anh là gay nhưng vẫn là một thằng con trai, khoá cửa cẩn thận không anh sang " thịt" cậu đấy." Một câu nói đùa cùng nụ cười khá nham nhở làm nó nửa sợ nửa bực, chỉ dám trốn thật sau trong chăn khi bên ngoài người đó cười mãn nguyện sau câu nói đùa. " Thật là chịu cậu, lúc này còn mạnh miệng lắm cơ mà ?"

2. Chương 2

Sáng hôm sau, nó dậy từ sớm , nó đã hết sốt và nó cũng muốn trả nợ từ việc nhỏ nhất bắt đầu bây giờ là nấu bữa sáng. Cắm củi dưới bếp chuẩn bị đầy đủ cho người đó, rồi nó cắm củi tìm cặp và bộ đồng phục, vội vàng mặc thật nhanh. Chuẩn bị xong, nó định đi học thì có tiếng ai đó vẫn ngái ngủ vọng ra

" Woah...Oáp... Haizz... Cậu đi học sớm vậy ? Còn chưa khỏi bệnh mà ? " Người đó đã đứng ngay cửa phòng hai tay vươn cao ngáp vài cái.

" Hết ốm rồi. Không đi học sẽ sớm bị đuổi." Nó chả thèm ngoái lại nhìn chỉ đi giày vào chuẩn bị ra khỏi nhà.

" Vậy đợi anh chút, anh đưa cậu đi. Bây giờ còn sớm không muộn đâu."

" Nhanh lên."

" Rồi...rồi đợi chút. Cậu thật biết cách ra lệnh."

Mười phút sau cả hai ra khỏi nhà và nó lại lần nữa chết đứng trước cảnh tượng hùng vĩ của cả một thảo cầm viên ôm trọn căn nhà. Cả sân trước căn nhà là một màu xanh của những cây cỏ, hai hàng hoa tường lan theo dọc lối đi được lát đá granite.

" Sao mà đứng đờ người ra vậy ? Nhà anh đẹp lắm sao ?" Người đó huých vào vai nó cười cười

" Không ! Xấu lắm." Nó quay lại chả lời thẳng thừng không chút do dự. Không phải vì nó không thích tường lan hay bãi cỏ này mà là nó ghét loài hoa mẹ nó thích. Bất cứ cái gì bà thích đều là thứ nó không bao giờ muốn nhìn thấy.

" Vậy cậu thích như thế nào ?" Anh ta mặt buồn thiu nhìn sang phía nó

" Uhm...Hương dương tốt hơn, vừa ngắm được vừa ăn được."

" Rất biết tính toán...Vậy chiều về anh sẽ sửa thành hết hoa hướng dương theo ý cậu."

" Nhà anh, anh có quyền. Nhưng lãng phí đúng là thói quen của người giàu nhỉ ?"

" Cậu chả dễ thương chút nào. Khuôn mặt đẹp như vậy mà cứ cau có mãi, về già mắc bệnh mặt nhăn nhó đó." Người đó lấy hai tay xoa xoa vào hai bên má nó.

" ... " Nó im lặng vì nó hiểu nó là người hầu thì không có quyền phàn nàn với ông chủ mọi điều người đó nói nó luôn phải phục tùng. Rồi thì cuối cùng người đó cũng đưa nó đi học bằng một chiếc SH mà theo chủ nhân nó là bình dân nhất nhà. Nó vào lớp 11a6, đặt cặp cái phịch xuống bàn thì đã nghe bọn bạn nhao nhao đến

" Hân ê ! Mày ghê ná ! Giàu thấy *** mà giờ mới biết. Bọn bè giấu nhau hơi kĩ đấy." Con nhỏ Diệu Anh lớp trưởng cầm cuốn sổ đầu bài chạy thẳng xuống cười đều.

" Trời ơi ! Hân ơi ! Tổ với cậu bạn bao năm tháng." Tiếp đó là thằng Minh ngồi trên nó cũng không tha. (bạn này là nhân vật chính bộ truyện Thỏ con và Sói- bộ truyện đầu tiên của tớ)

" Ê ê bao giờ tao hết tiền nhớ cho vay nha mày." Blah blah blah ti ti lời cứ nhao nhao như một cái chợ làm nó đau hết cả đầu. Nhưng nó lại không hề khó chịu mà cười vui vẻ đùa cợt cùng bọn bạn. Đối với nó chỉ

có lớp học là nơi duy nhất nó không phải nghĩ, không phải quan tâm đến tiền bạc và mẹ nó, và nó yêu cái lớp này từ khi nó đặt chân vào. Nơi nó chưa bao giờ phải nghĩ mình nghèo đến thế nào, bạn bè luôn quan tâm nó dù nó là đứa khá khó ưa trong mắt người khác, chỉ nơi này nó mới thoải mái cười vui đến vậy. Cứ từng tiết học trôi qua, trôi lại cuối cùng thì trống tan trường cũng đã vang, cứ từ từ nó thu dọn từ cái bút quyển sách đến khi chỉ còn mình nó ở lại lớp, lúc này nó mới mệt mỏi nhấc từng bước nặng nề về. Lúc tan học chính là lúc nó bắt đầu cuộc chiến sinh tồn trong dòng dã 11 năm học của mình. Nó đã từng mơ mẹ nó sẽ yêu nó, mẹ nó sẽ quan tâm nó, nhưng càng lớn ước mơ của nó càng bé lại cho đến cái ngày nó nhận giấy báo tử trong vụ tai nạn của mẹ nó. Chuyện cuộc đời nó thật nhàm chán và vô vị như một bộ phim rẻ mạt, giờ đến cả thứ bình thường nhất - Tự do, nó cũng mất vì món nợ của mẹ nó để lại. Nó thực sự không muốn quay về căn nhà của người đó, dù người đó tốt hay giàu có cũng chỉ là người đứng đâu có gì khiến nó tin tưởng. Nhưng nó còn nợ người ta một mối ân tình và một số tiền không nhỏ, suy nghĩ lung tung thì cuối cùng chân nó cũng bước ra cổng trường. Nó hay tưởng tượng về một hình bóng ai đó sẽ đứng ở nơi này đợi nó mỗi khi tan tầm, nhưng từ khi nó biết đến trường thì điều đó chưa từng xảy ra. Hình như mộng tưởng của nó lại xuất hiện khi nó thấy ai đó đang vẫy tay với mình, nhưng nó sợ đi đến với người đó, nó sợ lại chỉ là một sự tưởng tượng của riêng nó.

"Hey ! Cậu làm gì anh vẫy tay mãi không ra thế?" Thì ra nó không tưởng tượng, thì ra là sự thật, người đó đã làm một tia hi vọng của nó sáng lên, tia hi vọng về sự ấm áp của một gia đình. Nhưng nó vẫn âm ỉ với khuôn mặt lạnh lẽo và sắc bén, đã quá lâu để nó biết biểu lộ cảm xúc với ai đó, đặc biệt là người như anh ta, người gián tiếp đưa mẹ nó đi khỏi nó mãi mãi. Nó chỉ lặng thinh, nhưng trong lòng đang tràn ngập sự ấm áp xen lẫn sự khinh bỉ và căm ghét.

"Không có gì, về thôi." Nó kéo lấy tay của anh ta.

"He he chưa về vội, lên xe anh đưa cậu đi mua vài thứ để tiếp tục bản hợp đồng"

"Bản hợp đồng nào chứ anh đâu có đưa ?"

"Ồ ... thì tại ngủ quên nên chưa có viết xong, tỳ về viết nốt là được thôi."

"Đồ lười."

"Vậy mới cần cậu làm người ở... Cười..."

Anh ta đưa nó đến một khu thương mại rồi cùng nó chọn quần áo mới, mua cả đồ dùng làm bếp cho nó, mua luôn một đồng hồ ăn, mua thật nhiều rồi thật nhiều, cuối cùng cũng chỉ quẹt một cái thẻ là xong xuôi. Tự nhiên trong đầu nó xuất hiện suy nghĩ là trong cái thẻ nhỏ màu đen đó có bao nhiêu tiền, và khoản tiền đó có phải là của những người cực nhọc bán mạng như nó trả cho anh ta hay không. Tự nhiên nó thấy ghê tởm số tiền đó, nó khinh bỉ người đã ẹ nó vay tiền để rồi mẹ nó lại đẩy đoạ nỗi khổ lên nó.

"Chắc tiền trong cái thẻ này là tiền của những người như tôi bán thân để trả nợ." Nó không nói to nhưng đủ cho ai đó nghe thấy.

"Anh đã bảo anh là người bình thường mà, chẳng qua có chút quan hệ với mẹ cậu. Không tin anh đưa cậu đi xem cách anh kiếm tiền." Người đó không những không tức giận mà còn hớn hở khoe với nó làm nó vừa giận vừa xấu hổ vì câu nói lúc này.

"Ồ." Nó trả lời cụt ngắn vì nó ngại phải xin lỗi người khác, mẹ nó đã cho nó một lòng tự trọng quá cao qua những năm tháng đầy đoạ tuổi thơ nó.

"Ồ thì đi thôi." Vừa nói anh ta vừa kéo nó lên chiếc SH màu đen rồi phóng thật nhanh đến một toà nhà cao ngất ngưỡng. Anh ta và nó vừa bước vào đã được chào đón lồng lộng bằng hai hàng bảo vệ và lễ tân, tiếp đó là vô số người mặc vest, đầm sang trọng ra bắt tay chào hỏi anh ta. Tự nhiên trong nó có cảm giác thừa thãi và lạc lõng trong cái xã hội tiền bạc và địa vị này. Bỗng, một vòng tay đón lấy vai nó một cách mạnh mẽ.

"Đi nhanh thôi ! Đứng lâu sẽ bị vùi dập đấy." Cả hai cùng nhau chạy vào cầu thang máy.

"Anh ...là chủ nơi này ?" nó cúi gầm mặt xuống đất hai tay đan vào nhau.

” Không có ! Đây là công ty của gia đình anh do cha và chú nắm quyền, anh chỉ là một nhân viên tầm thường thôi, không như cậu nghĩ đâu.”

” Cha và chú anh là ai vậy ?”

” Ấy... máu tò mò lại nổi lên rồi thám tử ạ. Chú anh là Trần Hữu và cha anh là Phùng Tổ Ngạn.(ai đọc truyện Thỏ con và Sói của mình sẽ biết ông chú này)” Như sét đánh bên tai, nó tuy không có thời gian xem tin tức nhưng cũng biết, Trần Hữu là chủ tịch hội đồng quản trị trường nó đang học, còn ông Phùng Tổ Ngạn chính là người đứng đầu trong giới tài chính và ngân hàng của thành phố nói riêng và cả nước nói chung. Nó thật sự rối trí không biết mẹ nó là như thế nào mà quen biết được cậu ấm này.

” Lại bắt đầu thả hồn lên mặt trăng rồi. Mau ra khỏi thang máy đi.” . Nó không nói gì ngoan ngoãn ra ngoài thang máy cùng anh ta. Không biết cái từ “nhân viên tầm thường” của anh ta là như thế nào mà anh ta dẫn thẳng nó vào một phòng làm việc riêng với cách cửa cách âm màu đen dày huyền bí. Vừa vào đến nơi thì một cô gái xinh đẹp đã cúi đầu sẵn

” Cậu Phùng ! Mừng cậu đã đến, giờ thì cậu nên hoàn thành nốt việc kí kết hợp đồng đầu tư mảnh đất phía Nam thành phố với công ty quy hoạch AA đi ạ. Cậu nếu để lỡ cơ hội này tôi e...” Nó choáng ngợp chỉ dám đứng một góc cách cửa nhìn sự nghiêm túc của hai người.

” Cậu ngồi vào bàn phía kia đợi anh, chút anh cùng cậu về nhà ăn trưa.” Anh ta quay sang nó mặt vui tươi như chưa có việc gì chỉ tay ra cái bàn nhỏ phía góc căn phòng, bàn được kê ngay cách bước tường bằng kính nhìn rõ cả thành phố. Nó thích thú ngắm mọi thứ từ trên cao qua bước tường kính này, thỉnh thoảng nó lại quay sang phía bàn làm việc của anh ta. Nó nhận thấy anh hoàn toàn khác trong công việc, chỉ hôm qua anh còn vui vẻ đùa cợt thì giờ đôi mắt hẳn lên sự mạnh mẽ đến lạnh sống lưng, tay áo cũng được xắn cao vùng lộ ra bắp tay cơ bắp công việc bằng tiếng Trung, hình như anh ta không muốn nó biết mình đang làm gì vì nó đâu hiểu được tiếng Trung. Chờ chờ cho đến tận 3h chiều mà anh ta cũng chưa xong, bụng nó đói đến nổi reo lên từng cơn, nhưng nó không muốn kêu ca vì nó đang thấy một người đàn ông trưởng thành làm việc một cách chăm chỉ làm nó muốn có được sự mãnh liệt như vậy. Rồi cơn chịu đựng cũng đến giới hạn, nó gục ra ngủ trên bàn quên đi cơn đói. Và, anh ta thì ngạc nhiên khi thấy điều này. Anh tưởng nó lại ngất vì quá sức, anh bỏ lại tất cả công việc chạy sang chiếc bàn nhỏ, bế nó lên và bắt đầu chạy thật nhanh để đưa nó về nhà nghỉ ngơi. Nhưng bế được một đoạn thì nó cũng tỉnh ngủ, mặt ngơ ngác nhìn anh ta

” Bé tôi đi đâu vậy? Không làm việc tiếp sao ?” nó lấy tay dụi dụi mắt giọng ngái ngủ hỏi anh

” Cậu...Thật là tôi lại tưởng cậu ngất...” Anh không còn biết nói gì chỉ lắc đầu.

” Phùng Đồng sự trưởng...Phùng Đồng sự trưởng (Cái chức này bằng giám đốc đấy)... anh định đi đâu ?” Cô thư kí hốt hải đuổi theo mãi đến bây giờ mới kịp, thở dốc nói với anh, vậy mà anh mặt vẫn tỉnh bơ.

” Bỏ tôi xuống, chị ấy gọi anh kìa.” Anh bỏ nó xuống rồi tiến đến chỗ chị thư kí lại nói bằng tiếng trung khiến nó không thể hiểu. Không biết chuyện gì chỉ thấy chị đưa cho anh ta một tập hồ sơ rồi cúi đầu lễ phép quay lại hướng văn phòng. Anh lại chạy lại chỗ nó, lại bản mặt hơi hột như mọi khi

” Ai da... Về ăn cơm chiều thôi.”

” Còn công việc ?” Nó ngạc nhiên ngược mắt lên hỏi.

” Để mai tính.”

” Đồ vô trách nhiệm.” Anh không nói gì chỉ cười rồi khoác vai nó vào thang máy.

Anh và nó về nhà, cách cổng bằng đồng mở ra, vãn sân vườn xanh mướt một màu nhưng hàng tường lan đã mất mà thay bằng vườn hướng dương xinh đẹp. Nó vui đến nỗi nở một nụ cười hiếm thấy trên môi, chạy như một đứa con nít đến giữa cách đồng hướng dương này mà vui đùa (tác giả đang tưởng tượng đến nông trại mất rồi, nhưng thôi kệ đi, anh ta có tiền kệ anh ta, nó thích là được ^^) . Trong mắt anh giờ là một cậu nhóc xinh đẹp như một vị thần đang giáng xuống vườn hoa anh đã mất cả buổi sáng để tìm người làm. Hình ảnh nó đẹp đến nỗi anh nhìn không chớp mắt. Anh nói anh là Gay nhưng anh cũng chưa từng yêu ai cho đến khi gặp được bóng giáng yêu kiều và tính cách mãnh mẽ của nó. Giờ anh càng thêm yêu và trân trọng nó vì anh không muốn nụ cười trong giây lát kia sẽ biến mất.

” Này ! Cậu không định vào nhà sao? Anh muốn ăn đồ cậu nấu.” Anh chạy đến, nhắc bổng nó vác qua vai như vác một chú gấu bông.

” A ! Quên mất. Nhưng, cho tôi một bông hướng dương nhé ?” Nó luyến tiếc không muốn rời đi.

” Có nhìn thấy cái biển bằng gỗ chỗ kia không ?” Anh chỉ tay ra xa rồi hỏi nó, nó gật đầu đồng tình.

” Biển có khắc Hân Hân Tiểu Uyển (vườn nhỏ của Hân Hân), vậy cả cái vườn hướng dương này là của cậu rồi, muốn lấy bao nhiêu tùy ý lấy hết tôi sẽ mua hoa mới.”

” Ồ !” Nó chỉ nói một tiếng vừa thay lời cảm ơn vừa thay sự vui mừng trong lòng nó lúc này.

Cuối cùng thì vào nhà nó chạy nhanh vào bếp nấu cơm. Giờ thì nó đã không ương bướng và khó bảo như hôm qua, cũng do vườn hoa của anh ta. Nó cao hứng làm hẳn mấy món Trung mới học được nhờ bọn bạn ở lớp cho anh. Anh ăn ngon lành, vừa ăn vừa cười.

” Cậu nấu ngon thật.”

” Uhm”

” Sau này nấu nhiều món nữa nhé, cậu nấu ăn ngon lắm.”

” Ồ.”

” Cảm ơn bữa ăn, anh no rồi.” Sau khi chén hết mọi thứ thì cuối cùng anh cũng chịu buông đũa. Nó đứng dậy định thu dọn bát đĩa đi rửa thì anh đã thu xong từ bào giờ rồi quay sang phía nó.

” Cậu mỏng manh thế kia bê lại vỡ mất, anh bê ra rồi vào rửa đi, anh lau bàn cho cậu.” Nó cũng chỉ gật đầu rồi tỉ mỉ rửa từng cái bát, còn anh cao hứng vừa lau bàn vừa hát. Giọng anh trầm và nhẹ một giọng hát khá hay, anh hát một bài tiếng Trung giai điệu nhẹ nhàng đến mê ly. Thu dọn xong mọi thứ, anh vào phòng mang ra một tập giấy, đặt trước mặt nó, giờ thì nó đang ngồi xem tivi.

” Hợp đồng nè ! Anh viết xong rồi, đọc đi rồi kí.”

Nó nhìn bản hợp đồng : ” Đây là bản hợp đồng giữa bên A là Phùng Gia An và bên B là Lê Hân. Bản hợp đồng có hiệu lực từ ngày xx/yy/2013 đến vô thời hạn, Bản hợp đồng là sự hợp tác giữa hai bên về vấn đề ở bên nhau cũng như việc bên B trả 920.000.000 thay bà Lê Kiều Nhi là mẹ ruột của bên B qua việc làm việc nhà. (không nhớ rõ tên mẹ nó lắm nếu phát hiện lỗi sai thông cảm cho tớ nhé)

Điều khoản hợp đồng (các bạn đọc chiều dọc chữ cái đầu của mỗi điều khoản ^^)

1, Hợp đồng này luôn có hiệu lực ở mọi nơi.

2, Đồng ý với các điều khoản nghĩa là bên A có nghĩa vụ chăm sóc bảo vệ bên B ngược lại bên B có nghĩa vụ luôn nghe lời bên A trong mọi việc

3, A có nghĩa vụ xóa bỏ hoàn nợ của B

4, Yêu cầu mọi việc dù khó khăn là đặc quyền của B cho A, A phải đáp ứng trong khả năng

5, E then, xấu hổ và tức giận là biểu cảm B hạn chế sử dụng nếu bên A

(*) : Nếu B kí hợp đồng là đồng ý mọi thứ của bản hợp đồng”

Nó đọc xong, đầu óc quay cuồng và chả hiểu gì hết. Anh thì vui vẻ cầm sẵn cây bút đưa đưa trước mặt nó.

” Nè ! Kí đi lời quá còn gì ”

” Ồ ! ” Nó kí luôn không hề do dự, vì có đọc nó cũng chả hiểu.

” Vậy bây giờ cậu là của anh rồi nhé.” Anh cười gian trá trêu chọc nó.

” Ồ ! ... ” Nó vẫn mông lung không thể hiểu hết bản hợp đồng này (bị lừa rồi)

Sau bản hợp đồng nó và anh cùng nhau vài bộ phim đến tới lại cùng nhau ăn tối, rồi thì nó học bài còn anh ta đã lăn ra ngủ. Học đến muộn, nó đi ngủ thì bất chợt thấy khát nước, ra khỏi phòng , nó thấy loáng thoáng bóng anh đang nghe điện thoại ” Lan à chuẩn bị văn bản đi, chút tới để chúng ta bàn tiếp, xin lỗi

đã làm phiền cô muộn đến vậy.” Sau đó anh quay lại phòng mình chắc thay đồ. Nó nghe và cũng hiểu mập mờ chuyện anh bỏ làm vì nó giờ thì lại cấp tốc trong đêm đi hoàn thành công việc, nó ngược nhìn đồng hồ cũng đã 10:45 vậy mà anh vẫn phải đi. Cũng vì nó cả, nó bắt đầu thấy áy náy, chạy vào phòng lấy một tờ giấy nhớ viết một dòng chữ ” Đi làm cẩn thận ” rồi gắn vào một hộp sữa lấy từ tủ lạnh để trước cửa phòng anh. Một điều nhỏ nhoi nó muốn làm cho “ân nhân” của mình, và anh cũng biết , anh cũng cười vui sướng trong sự quan tâm nhỏ bé của nó. Giờ thì nó đã biết để ý đến anh hơn.

3. Chương 3

Sáng hôm sau nó thức giấc hơi muộn vì đơn giản nó sẽ không nghĩ anh đã về , và nó thì sẽ không phải làm bữa sáng. Nó chui ra khỏi chăn, thay đồ và bước ra khỏi phòng. Mùi coffe ngào ngạt toả hương khắp căn phòng , mùi coffe dẫn nó đến căn bếp nhỏ , một thân hình cao to và bờ vai rộng lớn đang ở trước mắt nó. Thấy nó đến ai đó quay lại

” Hey ! Dậy rồi à ! Anh để đồ ăn sáng ở trên bàn á. Anh pha coffe đó, uống không?” Anh đã về từ bao giờ và đã kịp chuẩn bị bữa sáng cho nó. Nó ngạc nhiên

” Về từ bao giờ vậy ? Không nghĩ ngơi còn ra đây làm gì ?” Nó ngồi xuống bàn, tay cầm chiếc bánh.

” Ờ thì mới về, tiện thể nấu đồ ăn cho cậu luôn.” Anh cầm bình coffe rót một ly cho nó . ” Cậu uống đường hay sữa ?”

” Gì cũng được, mà sao không gọi tôi dậy, việc này đáng ra do tôi làm, anh là chủ mà.” Nó ngược lên với khuôn mặt không chút biểu cảm nhìn anh mà nói.

” ẤY ! Anh kí hợp đồng rồi, anh có nghĩa vụ chăm sóc cậu mà. ”

” Nhưng tôi cũng có nghĩa vụ làm việc nhà để trả nợ.”

” Cậu thật là... Anh chỉ cần cậu làm khi cậu rảnh thôi, sáng thì đi học nên không cần thiết.” Anh lần đầu rồi lấy tay xoa xoa đỉnh đầu nó.

” Vậy tôi đi học. Anh ăn xong để đó trưa về tôi sẽ dọn.” Nó ngược nhìn đồng hồ rồi vội vã đứng dậy trước khi nó muộn học.

” Để anh đưa cậu đi.” Anh vội vã uống ly coffe vừa pha.

” Khỏi ! Tôi không muốn nổi tiếng.” Nó quay lại cau hàng lông mày

” Bướng quá đi.” Anh cũng hết cách đành để nó đi vậy.

Nó đi đôi giày rồi chạy nhanh khỏi nhà, và nó không quên một việc là ngấm vườn hướng dương thân yêu của nó. Nó đi bộ chừng mười năm phút thì đến trường, đúng lúc trống trường vang lên. Hôm nay nó học tiết thể dục và điều nó vô cùng hối hận là việc nó đã quên không mang đồng phục thể dục từ cái nhà tạm bợ sang nhà anh. Nó tự trách bản thân rồi cứ lảng lảng định trốn tiết thể dục nào ngờ nó đâu thể trốn chót lọt qua tầm mắt của nhỏ lớp trưởng Diệu Anh.

” HE he Hân à, không thay đồng phục cầm cặp đi đâu vậy ?” Nhỏ lớp trưởng vỗ vào vai nó khi nó đang định trốn khỏi cửa sau của lớp.

” À ờ thì... Chuyện là... Uhm...” Nó nghĩ đủ thứ nhưng thấy những lời nói dối sẽ bị con nhỏ bóc mẽ ngay nên nghĩ đủ thứ mà chưa ra. Nó không thể nói với con nhỏ này là nó sang nhà người ta làm người ở được. Trong lúc suy nghĩ rồi tung thì...

” HEY ! HÂN OI OI OI !” Không hiểu từ đâu anh đã chạy từ hành lang vào lớp nó, mặt anh hớn hờ cầm theo một bộ đồng phục thể thao. Anh chạy đến chỗ nó ” Nè, hôm nay có tiết thể dục mà quên ở nhà là sao ?”

” Ai đây ?” Con nhỏ Diệu Anh tò mò ghé vào tai nó hỏi

” Anh họ...Anh họ đấy. ” Nó quay sang mặt không giọt máu thanh minh vội vã.

” Anh họ gì chứ ? Cậu nói đùa thế nào ấy chứ ” Anh chả biết ngốc nghếch hay không hiểu ý nó mà xua tay phủ nhận, sau đó quay sang con nhỏ ” Anh á ! Anh là Người Cho Hân S...” Nó vội vàng bịt miệng anh lại trước khi anh nói linh tinh. Còn con nhỏ lớp trưởng, nở một nụ cười gian xảo đến khổ ta rồi nói khê với nó.

” Hi ! Hân đã lớn rồi, có “ai đó” rồi.” Nói xong nhỏ quay lại lớp chỉ còn trơ trọi nó và anh ngoài hành lang.

” Anh làm sao lấy được đồ thể dục của tôi vậy ?”

” Đâu có, đồ của anh mà, mang cho em mượn thôi.”

Nó nghe xong thì thấy hoang mang, anh thì to lớn như vậy, nó thì gầy trơ xương mặc vào học thể dục còn vướng hơn. ” ...Anh...Tôi...”

” Yên tâm, anh đã sửa lại vừa với em rồi, hơn nữa còn thay luôn bảng tên nữa.” Anh nháy mắt với nó rồi quay người đi thẳng . Bây giờ nó mới thấy tạo sao hình bóng của anh lại đẹp và chững chạc đến vậy , ba ngày này nó sống với anh cũng không tồi, chỉ bằng nên mở lòng một chút để sống tốt hơn, chuyện đến đâu thì đến. Chỉ có điều nó lại chợt nhớ ra anh là gay và nó thì “thẳng”. Rồi thì cứ ngày qua ngày, chuyện gì nên làm thì cung phải làm và hợp đồng đã kí cứ thế thực hiện. Cũng nhanh lắm, nó sống ở nhà anh đã ba tháng, bây giờ là tháng chín và đến ngày mai nó khai giảng năm học mới. Tối hôm nay, nó chuẩn bị mọi thứ từ đồng phục đến giày dép quần áo thật thơm tất, nó còn đặt cả báo thức, cuối cùng là đi ngủ. Lạ thay, hôm nay nó khó ngủ đến kì lạ, nằm dài trên giường từ 21:00 đến 22:00 mãi mà không thể ngủ, nó lẩn lộn rồi đọc sách nghe nhạc mà hai mắt vẫn mở to nhìn trần nhà. Thôi thì , nó lại ra phòng khách xem phim , nó ra và gặp anh đang nằm dài trên sofa cầm điều khiển chỉnh kênh loạn xạ.

” Làm gì đấy ? Anh không ngủ sao ?”

” Ồ ! Tự nhiên anh khó ngủ. Mà cậu không ngủ đi mai khai giảng đó.”

” Thì...Tôi cũng không ngủ được nên ra ngoài .”

” Vậy à, ngồi xuống cùng xem phim đi.” Anh ngồi dậy rồi lấy tay đập đập vào chỗ cạch mình. Nó ngồi xuống, tựa mình vào ghế cùng anh chuyển kênh liên tục. Không biết do chán hay do anh chuyển kênh quá nhiều làm nó ngủ gục lúc nào không hay. Anh đành để nó kê đầu lên đùi mình rồi lấy áo của mình đắp cho nó. Nó ngủ ngon lành rồi nó lại mơ. Một giấc mơ mà đối với nó còn kinh khủng hơn một bộ phim kinh dị. Trong giấc mơ, nó là đứa trẻ bị mẹ bỏ rơi, bị con trẻ hàng xóm trêu chọc vì nó không có cha, bị người lớn nhìn vào với ánh mắt khinh thường. Giấc mơ của nó chỉ có mình nó trơ trọi, rồi trong mơ nó gọi mẹ , mẹ nó không trả lời chỉ nhìn nó bằng ánh mắt căm phẫn. Rồi từ giấc mơ những từ mẹ nghẹn ngào từ khuôn miệng nhỏ bé thoát thành những lời mơ màng. Nó vừa mơ, mà hai hàng nước mắt lại lăn dài, từng tiếng gọi yếu ớt và vô vọng, trong mắt mọi người và trong suy nghĩ của chính nó, nó luôn cho rằng mình là đứa mạnh mẽ nhưng chỉ trong mơ con người thật của nó mới lộ tẩy. Nó chỉ là đứa trẻ thiếu tình thương. Tiếng nó làm anh giật mình tỉnh giấc rồi anh nhìn hai hàng lông mày, nhẹ lấy bàn tay lau đi hàng nước mắt đã nhoe thấm xuống đùi mình. Anh nhìn nó xót xa, rồi lấy tay vuốt nhẹ tóc nó thăm thì

“Ngoan nào, đừng sợ... Anh luôn ở đây, đừng sợ gì cả, cậu không cô đơn. Ngủ đi nhé ” Anh thăm thì từng lời từng lời an ủi rồi cúi đầu nhẹ nhàng anh hôn vào tóc nó như một thứ bùa chú giúp nó an giấc. Và rồi nó cũng ngủ, ngủ trong sự ấm áp của anh. Buổi lễ khai giảng vào lúc 7:30 mà đến 7:20, nó mới thức giấc, nó tá hoả chạy đi đánh răng, rửa mặt, rồi lại vội vàng tìm đồng phục. Rõ ràng nó nhớ, tối qua nó đã đặt đồng phục ở mặt bàn mà sáng nay lại không cách mà bay, nó tức giận lòng xục khắp nhà.

” CHết tiệt ! Đồng phục đâu rồi. ẤY, đen chết đi được, để đâu cơ chứ ?” Nó bực bội vừa tìm kiếm vừa xả giận.

” Cậu tìm cái này hả ?” Anh từ trên tầng bước xuống cùng một bộ đồng phục mới tinh đã được là phẳng lì.

” Không có ! Bộ đồng phục của tôi cơ.” Nó chỉ lướt nhìn anh rồi lại lục tung mọi nơi.

” Ừ thì anh đã thay bộ đó bằng bộ này rồi. Bộ đó cũ rồi mà.” Anh đến trước mặt nó đem đưa bộ đồ mới thơm tho và phẳng lì.

” Bộ đó... còn dùng được mà.” Nó ngượng ngùng và bướng bỉnh.

” Cái gì tốt nên dùng và cái gì đã cũ nên để nó nghỉ ngơi. Mà năm học mới coi như quà anh tặng cậu, mặc rồi thì phải học hành cho cẩn thận.” Anh một tay cầm bộ đồ, một tay vuốt tóc nó.

” Nhưng mà...Tôi còn chưa chải xong.” Nó từ khi vào nhà này, ngoài việc lật vạt thì chưa bao giờ chắc chắn là mình đang làm người ở trả nợ nữa. Anh chu cấp cho nó cuộc sống còn sung túc hơn người khác, chả biết cái từ “trả nợ” của anh có nghĩa gì. Cũng vì thế, nó quen hơn với việc được nhận từ ai hơn. Cuối cùng thì nó cũng mặc đồ anh đưa, và để anh đưa đến trường dù có trễ 10 phút nhưng mà may sao bác bảo vệ vẫn cho nó vào trường. Đến lúc xong buổi lễ mới có 9:30, nó nghỉ ngay đến việc về nhà chăm sóc “Hân Hân tiểu uyển” của nó , chạy nhanh ra khỏi cổng trường, nó hớn hờ định về nhà thì nhận ra một chiếc xe hơi màu đỏ đáng thể thao khá là quen, nhìn tới nhìn lui thì cuối cùng cũng nhận ra là chiếc xe ở gara nhà anh. Một người mặc vest đen, đeo kính chuẩn chuẩn, tai đeo tai nghe, mặt khá nghiêm trọng mở cửa xe rồi tiến gần chỗ nó.

” Cậu chủ có bảo tôi đến đón cậu, cậu Hân lên xe rồi về nhà thôi.” Người mặc vest đen kéo nó lên xe. Nó cũng khá ghét cái kiểu ép uống này nhưng mà đâu còn cách nào khác.

” Sao không để tôi tự về ?”

” Phùng đồng sự có dặn là phải đưa cậu về nhà mà không mất một sợi tóc.”

” Nhưng tôi đâu phải con nít.”

” Dù gì cậu cũng đã bán thân cho Phùng đồng sự nên nếu cậu có sao số tiền mẹ cậu bán cậu cũng không nhỏ, đó sẽ là vụ làm ăn bị lỗ nặng.” Nó nghe xong mà như sét đánh ngang tai. Chuyện này là sao ? Mẹ bán nó, anh là người mua nó. Vậy nó là gì ? Một món đồ hay một con vật ?

” Dừng xe.”

” Đang trên đường nên...”

” TÔI BẢO DỪNG XE. NẾU KHÔNG DỪNG TÔI NHẢY XUỐNG” Nó hét lên rồi định mở cửa xe. Người kia đành phải dừng xe trước khi nó làm điều ngu ngốc. Rồi nó chạy ra khỏi xe , chạy thật nhanh, khiến người kia không thể đuổi kịp. Nó vừa chạy mà hai mắt cay xe, cay rồi mắt nó đỏ nhưng không hề rơi một giọt nước mắt. Trong lòng nó là một mớ câu hỏi tại sao mà không thể trả lời. Ừ thì mẹ không yêu quý gì nó, nhưng số tiền gần một tỷ không phải nợ mà là số tiền mẹ bán nó. Thì ra những người siết nợ cũng chỉ là người muốn bắt nó. Mẹ nhẫn tâm bỏ mặc tuổi thơ giờ nhẫn tâm bán nó, thì ra một năm qua chỉ là người ta chưa muốn bắt nó ngay. Nó hận đến thấu xương, nhưng hận mẹ một nó hận anh gấp vạn lần. Nó hận cái cách anh ân cần mà sau lưng dùng tiền để có nó. Nó hận cách anh chăm sóc chu đáo mà âm thầm đã giao kèo một vụ buôn bán vô sỉ cùng mẹ nó mà món hàng là chính bản thân nó. Nó hận tại sao hơn ba tháng nay anh lại luôn đối xử tốt với nó, thì ra cũng chỉ là nuôi một con vật cưng mà mình đã bỏ khoản tiền lớn để có được. Nó vẫn chạy với mớ suy nghĩ quẩn quanh và nó chạy đến không nhìn thấy mọi vật, và nó lại đâm phải thứ gì đó. Nó vừa mong sẽ đâm phải anh, sẽ nghe lời giải thích của anh, vừa mong đó không phải anh, vì trong nó chỉ còn sự hận thù với anh. Nó đâm vào người ta và ngã, ngã dúm dụi, hôm nay không mưa nhưng cũng chả có bàn tay nào đỡ nó, chỉ có sự tức giận.

” *** ** *** , Mày điên à , mắt mày để dưới chân hay sao đâm vào ** mày. Thằng ****” Thì ra nó đâm phải một tên lông bông không ra gì để nhận lại những lời lăng mạ thậm hại cũng một cái tát cháy mặt. Nhưng nó không đau, cái tát làm nó ngộ ra. Ngộ rằng, sẽ không ai cho không ai cái gì, chỉ có giá trị thì mới có sự bù đắp. Nó đã nghĩ nó tìm được một mái nhà nhưng giờ thì không nó chỉ tìm được người mua một “sự cố” là nó. Ăn cái tát rồi nó lại chạy, chạy một mạch ra cây cầu cách trường nó rất xa, vì nỗi lòng lặng trĩu mà nó không thể nhận ra mình đã chạy xa đến thế. Đứng trên cầu, từng cơn gió mạnh mẽ tập thẳng mặt nó mang hương biển lớn, mang hương phù xa và cả những kỉ niệm. Nó nhớ lại những gì mẹ nó nói ” Thằng vô dụng, mày là đồ tốn cơm gạo, cái loại mày cũng giống thằng bố vô dụng của mày. Mày chết đi cho tao rảnh nợ. Thằng ****” Những lời lẽ mà nghe thấy chẳng ai bảo là mẹ giành cho con nhưng đúng là đó là cuộc đối thoại của mẹ cho nó. Nó nhớ lời cay nghiệt bao nhiêu thì nó lại nhớ cái cảm giác gia đình trong ba tháng bên cạnh anh bấy lâu. Nó đã coi anh như một người thân, nhưng nào ngờ anh phản bội nó với số tiền bán thân. Mẹ đã bán nó, anh đã mua nó, suy cho cùng nó vẫn là đồ phế thành thú cưng, cuộc đời nó, sao mà bi đát quá.

4. Chương 4

Đứng trên cầu nhìn dòng nước đỏ phù xa chảy xiết, nó thả tâm sự vào dòng nước rồi nó ngược lên trời xanh mong một lối thoát cho nó. Nó đứng trên cầu rất lâu, trong những ánh mắt tò mò của người qua đường, ai nhìn thấy cũng lắc đầu, nó mặc kệ, nó chẳng quan tâm, người ta có thể nghĩ nó sẽ ngu ngốc mà kết thúc cuộc đời mình một cách chẳng ra đâu vào đâu như nhảy cầu chẳng hạn. Nhưng, nó đã đủ lớn với cái suy nghĩ đã quá rạch ròi trong suốt mười bảy năm sống trong xã hội này. Bất mãn để tìm đến cái chết chỉ là cách suy nghĩ đầy tính ích kỉ, đau khổ rồi chối bỏ cuộc đời chẳng khác kẻ hèn nhất trước khi vào chiến trận. Cuộc đời chẳng bao giờ dừng lại nếu nó chết, nó hiểu, nó chết chỉ là một hạt cát bay khỏi cả xa mạc rộng lớn. Chết là hết ! và nó đủ thông minh để hiểu mình còn cả cuộc đời. Nó bất hạnh, điều đó nó biết, nó thiếu tình thân, nó lại càng rõ hơn ai hết, nhưng cuộc sống khắc nghiệt đã dạy nó cách chịu đựng và dạy nó mạnh mẽ. Nó đứng cho đến khi ánh hoàng hôn in trên từng thanh xà, in từng cái bóng trên mặt cầu thì nó chợt nhận ra, trong mắt nó bầu trời đã nhuộm từ bao giờ. Hai mắt nó ứa dòng nước mắt giờ đã nhuộm thành hàng, bao năm qua nó đã quên đi cách rơi nước mắt, giờ như bản năng, từng dòng , từng dòng nhuộm mắt nó. Những dòng suy nghĩ ngổn ngang trong nó rồi loé lên một tia suy nghĩ cho bản thân. Đã bao giờ trong mười bảy năm qua nó sống vì mình hay chưa, nó cố nhớ rồi nhận thấy rằng trong suốt mười bảy năm trời thứ duy nhất nó coi là mục đích sống là chẳng có gì. Nó sống đơn giản chỉ để trả những thứ mẹ nó thiếu với đời, với người, nó chưa bao giờ có một tương lai mà nó khao khát. Rồi nó nghĩ sao nó không ích kỉ một chút , nó đã bị bán thì đơn giản nhìn nhận sự việc theo cách khác. Mất tự do thì đã sao, bây giờ ít ra nó có thể sống đầy đủ, sống để tìm mục tiêu sống. Quẹt ngang dòng nước mắt, nó nhẹ nhõm hơn, từ từ mà bước, chưa bao giờ nó thấy hoàng hôn đẹp đến vậy, nó đã quá lo âu, lo đến độ chẳng bao giờ quan tâm đến chính nó, đã phí mười bảy năm để nó sống trong thù hận, đau khổ và lo âu, giờ nó muốn bỏ tất cả, bỏ mọi việc. Mớ suy nghĩ rồi tung giờ cũng bình nặng hơn ít nhiều, từng bước chân nhẹ nhàng hơn. Nó cứ bước, trái tim là kẻ dẫn lối, rồi đôi chân dừng lại trước cách cửa đồng đã quen thuộc với nó hơn 3 tháng nay. Giờ nó mới nhận ra rằng lúc chạy đi nó quên cặp sách ở trên xe, thôi nó đành nhấn chuông, không ai trong nhà, nó lấy điện thoại ra thì mới nhận thấy, trong suốt ba tháng nay nó chưa có số anh. Mọi thứ mơ hồ quá, anh biết mọi thứ về nó, ít ra là theo cách nó nghĩ, còn nó, sự hiểu biết về anh chỉ là số 0 tròn trĩnh. Hết cách, nó thả người mệt nhọc ngồi xuống trước cổng. Nó ngồi nhìn mọi vật, và trời đã nhá nhem , nó đứng dậy phủi quần áo sau đó quay lưng định đi đâu đó cho đến lúc anh về, nhưng một nhóm người bất chợt từ chiếc xe hơi bảy chỗ cũ kĩ lao nhanh đến chỗ nó, nó không kịp phản ứng chỉ kịp ứ ớ vài câu rồi bị cho vào một cái bao tải. Bọn người đẩy nó lên xe , rồi cũng phóng đi, trong xe, nó nghe tiếng cười nói nham nhở.

” Vụ này hơi to, có thằng ôn con này sống cả đời *** không lo chết đói.” Một thằng cha giọng méo xẹo vì rượu sút vài cái vào nó.

” Hà hà hà... may mắn thật, thằng kia sẽ sớm phải nộp tiền ra thôi. ” Một tên khác cầm lon bia vừa uống ừng ực vừa hề hà nói.

” Mà này, kể ra... thằng ôn này nhìn cũng được mắt lắm. Nhìn kiểu *** gì cứ như con gái ấy, da trắng, mặt xinh, mà cái dáng nó cũng ngon.” Một thằng ục ịch, biến thái, vừa nói, vừa sờ soạng khắp người nó, khiến từng cái gai ốc nổi đầy da nó, sự kinh tởm lộ lên trong đôi mắt sắc lạnh của nó. Rồi sau lời nói của thằng béo, cả bọn chúng nhìn nó với cái ánh mắt ăn tươi nuốt sống, nó trừng mắt nhìn lại cũng chẳng ăn thua. Từng thằng , từng thằng một tiến về phía nó, có thằng cả gan xé bay cái áo trắng mới tinh anh mua cho nó. Nó bực tức chỉ gào lên nhưng bằng dính cũng khiến giọng nó ứ đọng ở cổ họng. Nhưng, bọn chúng vừa xé xong cái áo cũng là lúc mà một thằng cao to này giờ ngồi trong góc lên tiếng.

” Bọn NGU...bọn mày nghĩ làm “gì” với nó rồi bọn mày nuốt gọn được 20,000\$ à ? Nó mà không còn nguyên vẹn thì bọn mày có nghĩ lấy được tiền không ? Thằng chó nào động vào nó, tao chém chết.” Thằng cao to này, khuôn mặt hung dữ, đầu cạo trọc lóc, tay chân xăm trổ rỗng phượng, cầm con dao Thái nhọn hoắt ở đầu, kề vào cổ thằng béo ục ịch vừa xé áo nó. Cả đám vừa hùng hổ lao vào nó giờ như một bọn cún con ngoan ngoãn nghe lời chủ ngồi mỗi thằng một nơi, bơ vơ lại nó mặt đỏ phừng lên vì tức, hai mắt đỏ hoe, và cả thân trên đang trong cái tình trạng không mảnh vải. Giờ thì cái thằng cầm đầu mới đến chỗ nó, tay nắm chặt con dao dí mạnh vào cổ nó, một dòng máu rỉ ra, tuy không nhiều cũng làm nó cảm thấy nhói mạnh.

” Khôn ngoan thì mày ngồi yên đợi thằng ngu kia đến chuộc, còn định chạy tao chặt cụt chân.” Hắn nỗ con dao ra khỏi cổ nó dòng máu vẫn rỉ ra rồi chảy xuống cổ, xuống ngực nó. Tên cầm đầu tiến gần, dùng tay

lau dòng máu, rồi dí sát mặt vào cổ nó- nơi vết thương hằn vừa gây ra, hấn dùng một nụ hôn nấp đầy vết thương, lưỡi hấn nóng ẩm chà sát quanh cổ nó, cảm giác rùng rợn, ghê tởm khinh bỉ hiện rõ trên khuôn mặt nó, kệ cho tên cầm đầu chà đạp, nó vùng vẫy mong thoát khỏi cái cảnh khốn khổ này, nhưng đáp lại chỉ là những cái tát liên hồi.

” Thằng ***, ngồi im ông mày chỉ đùa chứ mà giãy nữa tao *** chết *** mày.” Những cái tát đau đینگ hằn lên khuôn mặt xinh đẹp, nó quay sang nhìn hấn bằng con mắt khinh bỉ.

” LÁO.Lại còn nhìn ông mày à ? Thằng chó kia không chịu thì tiền ra, tao sẽ *** mày rồi giết chết *** ** mày.” Hấn nói xong thì đập thêm hai phát vào bụng nó rồi quay ra ghế trước người.

Giờ thì toàn thân nó đau đống, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh như băng, mười bảy năm qua, đây không phải lần đầu nó bị đánh đến như vậy. Bọn chúng đưa nó đến một ngôi nhà hoang, nó nghĩ thế, rồi nhốt nó trong một phòng tối.

” Bây giờ tao gọi cho thằng bồ mày, ngoan ngoãn bảo nó bỏ 2.000000 \$ mà chuộc mày, nó không mang tao thế là mày sẽ chết.” Tên trùm tay cầm điện thoại rồi một lúc sau giọng anh vang trong điện thoại.

- Alô ai vậy ? Giọng anh hoảng loạn đến níu vào nhau.

- Có phải mày là Gia An đúng không ?

- Là tôi, chuyện gì ?

- Mày có muốn biết cái thằng ẻo lả của mày đang ở đâu không ?

- A...A...Anh... đang giữ cậu ấy ? Giọng anh mừng rỡ. Còn tên trùm ra lệnh cho bọn đệ tháo băng dính trên miệng nó rồi ra lệnh cho nó nói với anh. Nhưng, vẫn ánh mắt lạnh lùng và khuôn mặt không biểu cảm, nó nói tỉnh bơ

- Anh không cần tìm tôi. Tôi ổn. Bọn này không dám...BỐP.” Một cái tát trời đánh vào khuôn mặt nhỏ bé của nó. Tên trùm tức tối giống lên ” Á Á ! TỬ TẾ MÀY KHÔNG MUỐN, MÀY THÍCH BÀO LỰC CHỨ GÌ ? ” tên khốn đánh liên tục vào mặt vào bụng, vào lưng nó, nhưng quả nhiên đến một tiếng kêu nó cũng không chịu kêu. Nó im lặng chịu đựng trong sự lo lắng của anh ở đầu dây bên kia

- DỪNG LẠI ! DỪNG LẠI NGAY ! BỌN MÀY DỪNG LẠI CHO TAO. BỌN MÀY CẦN GÌ ? ANH tức tối hét thất thanh trong điện thoại, cuối cùng tên trùm cũng dừng và tiếp tục cuộc đàm phán.

- 2.000000 \$ không thêm không bớt, thiếu một xu thì mày cũng xác định là mang xác thằng *** này về.

- Được ! tiền nong không thành vấn đề nhưng cấm bọn mày động đến sợi tóc của cậu ấy, cậu ấy mà có chuyện gì tao thề ngày này năm sau là ngày giỗ bọn mày.... Giọng anh ngang tàn nhưng khí khái, anh đứng là một người đàn ông trưởng thành với những cách ứng xử hoàn hảo.

- HA HA HA HA Sẽ như lời mày, 12h đêm nay, cầu Giao Long mang tiền mặt đến đổi thành đô-la, nếu qua 12h không thấy, mai mày sẽ được đọc báo với dòng tin về cậu bé xinh đẹp trôi trên sông. .. Sau đó hấn đập máy, quay sang phía nó.

” Mày sướng thật, gặp ngay núi vàng. Nó là giám đốc, còn là người thừa kế của Phùng Gia, cả đời này mày đeo vàng đồ tay, kim cương dát đầy người, cho bọn tao 2000000\$ đã là bao.” Hấn nhả nhổ cầm con dao đưa đi đưa lại trước cổ nó, rồi dứt ngược tóc nó lên, đè đầu nó xuống mà cưỡng hôn. Cái miệng to gớm ghiếp cùng đôi môi dày cộp và cả hàm răng ngả vàng đang chạm vào đôi môi nhỏ bé của nó. Nó không thể chống chãi, càng giãy giụa hấn càng đưa lưỡi vào sâu trong miệng và vom họng của nó làm nó ghê tởm đến từng tế bào. Hấn hôn chán thì đẩy mạnh nó không thương tiếc, mặt nó bị đập mạnh xuống nền tím ngắt một bên má. Nó không nói gì chỉ nhìn hấn bằng ánh mắt lạnh đến thấu xương.

” Mày rất có cá tính, tao mà không tổng tiền thằng người yêu mày thì tao đã *** chết mày rồi.” Hấn ngồi xuống, hai tay vòng ra sau ghế sofa, chân dang rộng nhìn nó mà phán.

” Bọn chó má ! Thằng bệnh hoạn.” Nó nằm dưới sàn trừng mắt nhìn hấn.

” Ha ha ha Bóp...bóp...bóp...Chửi hay, chửi hay lắm...” Vừa nói hấn vừa lấy hai tay vỗ vào nhau.

” Bọn tao chó má thì mới tìm được thằng bê đê như mày để tổng tiền thằng công tử coi trời bằng vung kia. Mày có biết tại nó mà nhà tao phá sản, bố tao tự tử không hả? Cũng tại nó mà tao không có đường quay lại. Bây giờ lấy của nó chút tiền đã sao.”

” Tao không bê đê và tao cũng không phải người yêu hần, bọn ngu.”

” Đừng hòng lừa được tao, không phải người yêu mà nó dăng tin tìm mày loạn hết lên như thế à ? Không phải người yêu mà nó bằng sống bằng chết lòng sục cả thành phố như thế à ? Mày đừng tưởng tao không biết nó là thằng bóng, tao biết hết đấy.” Hần tiến đến gần nó nói thầm vào tai rồi bỏ ra ngoài nhốt nó một mình trong căn phòng tối. Trong căn phòng tối tăm mà suy nghĩ của nó lại sáng bừng, nó đã mất đi người mẹ dù muốn hay không nó vẫn rất yêu ,nó coi như mất tất cả. Ông trời đưa anh đến, tuy anh là người mua nó nhưng ít nhất anh cho nó hơi ấm, làm nó thấy mình còn có người thân, sẽ có ngày anh không cần đến nó nhưng, trong khoảng thời gian nó còn là ” thú cưng ” anh vẫn chăm sóc nó, giờ thì nó thực sự nhớ căn nhà ấy, nhớ anh nhớ mọi thứ. Nó hối hận, giờ nó giải toả cảm xúc, nó đã khóc, chính nó là kẻ muốn khóc , nó ân hận muốn rằng nó sẽ không ngu ngốc chạy ra khỏi xe. Mong rằng nó đã sớm nhận ra thứ tình cảm nó dành cho anh, một thứ tình cảm chỉ trao được cho người thân. Nó ân hận, nhắc tên anh trong từng dòng suy nghĩ ngậm lại ở cổ họng rồi nó nghe thấy tiếng chữ bới, tiếng hét và cả tiếng đánh nhau. Trước khi nó biết chuyện gì xảy ra thì nó đã nghe thấy giọng anh. Giọng nói ấm áp, giọng nói bị nó phớt lờ lâu nay.

” HẦN ! CẬU Ở ĐÂU ? HẦN ...” Nó nghẹn lại dòng nước mắt dùng hết sức lực mà gọi thật to

” Tôi ở đây, ở đây...PHÙNG GIA AN ” Nó gọi to tên anh, cái tên nó đã căm phẫn rồi yêu quý và cả khinh thường, nhưng bây giờ cái tên ấy làm nó ấm lòng

.

.

.

Phần này thiếu tối tở bổ sung tiếp.

5. Chương 5

Anh đến đập tung cách cửa cũ kĩ, thân hình to lớn của anh in bóng xuống sàn, anh chạy nhanh đến chỗ nó, anh ôm nó vào lòng, ôm chặt như thể không muốn ai đụng được vào nó của anh lần nữa. Nó gặp anh mừng đến rơi nước mắt, nước mắt chảy thành hàng và nó gục đầu vào vai anh . Anh ân cần lấy bàn tay to lớn xoa đầu nó, thì thầm với nó lời an ủi ” Không sao ! Không sao nữa rồi, có anh ở đây, ngoan ngoan, nín đi.” Anh dỗ dành nó như dỗ một đứa trẻ, và nó cũng giống một đứa trẻ càng dỗ lại càng khóc to hơn. Nó khóc vì nó đã gặp anh, nó khóc vì nó biết nó đã an toàn bên anh, và nó khóc vì nó đã ích kỉ chỉ nghĩ cho suy nghĩ của mình. Hai người đang “mừng mừng tủi tủi” gặp nhau thì từ đâu tên đầu trọc xăm trổ lù lù đi đến, trên tay vẫn con dao Thái sáng loáng. Anh và nó cả hai đều không để ý, chỉ khi hần đã đến gần, hét giống lên

” **** * PHÙNG GIA AN, mày phải chết.” Hần chạy thật nhanh, với ánh mắt dã thú cùng thân hình to lớn. Hần dùng con dao với mũi dao nhọn hoắt sáng loáng định đâm anh. Nó hoảng hốt chỉ kịp hét lên ” CẢN THẬN.” , anh đẩy nó sang một bên, cũng là lúc hần đâm một nhát thật sâu vào vai phải, khiến máu anh chảy ra không ngừng. Nhanh trí, anh đứng lên, nhân lúc hần hoảng loạn mà một cước sút hần ngã dúm dúm, sau đó dùng tiếp vài cước mà thuần hoá tên trùm sò, hần gục bất tỉnh trên sàn. Chạy thật nhanh đến chỗ nó, anh đỡ nó dậy, và giờ thì máu anh đã chảy ướt chiếc jacket màu be của mình, máu chảy đỏ một bên vai, nhưng anh vẫn đỡ nó dậy, cởi chổi cho nó mặc cho nó nói đi nói lại...

” ĐỪNG CỎI NỮA ! Mau bịt vết thương lại. Anh có bị THIỂU NĂNG KHÔNG VẬY ? Tôi bảo đừng cỏi nữa, mau bịt vết thương lại.” Nó hét lên cùng sự lo lắng. Còn anh máu đã chảy đến nỗi ướt áo cũng làm anh dần mất phương hướng và yếu dần, nhưng anh vẫn cỏi dây chổi một cách chậm chạp mặc cho lời nó nói hoà cùng nước mắt. Cuối cùng dây trói cũng được tháo, và anh cũng đã gục ngay trước mắt nó, nó vội xé một mảnh áo, buộc chặt làm máu giảm tuôn ra, tay chân nó không nghe theo lời nó nữa, nó hoảng hốt gọi tên anh. Rồi nó hô hấp nhân tạo, anh cũng đã mở mắt nhìn nó, anh nhìn nó cười nhẹ, rồi dùng cách tay phải đẩy máu mà vuốt lên mặt nó ” Đ...Đ...đừng...kho...khóc...Anh không chết đâu...Chỉ mệt thôi...Dưới tầng

có cảnh sát mau gọi họ...” Nói xong lại gục một lần nữa, nó để anh nằm trên sàn mà xuống dưới gọi cảnh sát, rất may dưới nhà bọn bắt cóc đã bị tóm gọn, vài đồng chí cảnh sát nhanh chóng chạy lên đưa anh vào xe cứu thương. Trên xe cứu thương, nó mặt cắt không còn giọt máu nhìn anh không chớp mắt, nó sợ nó sẽ lại mất một người thân. Y tá trên xe cũng căng thẳng không kém.

” Bệnh nhân hiện bị đâm vào động mạch giờ máu chảy rất nhiều, nhịp tim giảm nhanh. Chúng tôi mười phút nữa sẽ đến nơi, yêu cầu bác sĩ trực sẵn sàng. ” vị y tá tức tốc gọi cho bệnh viện, nghe xong càng làm nó hoảng loạn hơn. Nó lặng thinh, không khóc không buồn, ánh mắt rồi loạn nhìn anh. Anh chợt tỉnh dậy, anh nhìn nó cười âm áp, lấy trong túi áo một tờ giấy rồi lại lịm đi. NÓ hiểu ý mở tờ giấy ra, máu đã hoà vào màu mực, chữ đọc được, chữ không anh viết cho nó

” Gửi Hân,

Anh biết em đã nghe hết mọi chuyện, anh không mong em tha thứ nhưng mong em đừng quay lưng lại với anh. Anh xin lỗi đã gọi em là em, nhưng em cứ để anh gọi trong thư nhé. Anh thấy vậy thân mật hơn. Có lẽ đối với em, anh là tên nhà giàu hách dịch khi dùng tiền mua em, Hân nhỉ? Nhưng mọi chuyện không như em nghĩ đâu. Anh chưa bao giờ có ý định mua em như thế, có thể em không nhớ và không nhận ra nhưng trong suốt mười năm nay anh luôn tìm em. Cuối cùng cũng vì nợ nần của mẹ em và gặp được cậu nhóc khiến anh mất ăn mất ngủ suốt mười năm. Nếu em muốn biết hãy gặp anh ở...” Đến cuối thư thì máu đã hoà vào màu mực khiến nó không thể biết địa chỉ anh muốn nhắc đến. Nó cầm khư khư lá thư trong tay mà chết lặng trước cửa phòng cấp cứu, trước phòng cấp cứu nó chỉ biết cầu trời cho anh đừng bị bất cứ chuyện gì. Rồi trong lúc chờ, một người đàn ông không cao không thấp, cuống cuống chạy đến, ông thở còn không ra hơi phải nhờ hai người mặc vest đen dìu đến ghế chờ ngoài phòng cấp cứu. Ông nhìn nó, ánh mắt buồn vô hồn mà hỏi

” Con ... cho bác hỏi, người cấp cứu trong này có phải tên Phùng Gia An ?” Ông nói mà nước mắt trực trào.

” ...Gật...Dạ.” Nó gật đầu một cách lặng nề rồi lại cúi gằm xuống, và người đàn ông trung niên kia cũng vậy. Một tiếng sau, đèn phòng cấp cứu tắt và một vị bác sĩ đi ra ” Ai là người nhà bệnh nhân?” Người đàn ông kia và nó chạy tức thì đến chỗ vị bác sĩ ” TÔI.“-”Giờ thì cậu ấy ổn cả mọi người nên đi đóng viện phí.” Cả hai nhìn nhau, thì ra bác ấy là Phùng Ngạn Tổ cha của Phùng Gia An, còn bác cũng hiểu nó chính là cậu bé con trai bác ở cùng ba tháng nay. Đối với bác, chuyện con trai bác không quan, chỉ mong nó vui vẻ, khoẻ mạnh còn mọi việc cứ để nó tự quyết. Con trai là động lực duy nhất sau khi vợ bác ra đi mãi mãi, bác yêu cậu con trai đến nỗi bất cứ điều gì An An của bác cần , bác đều đáp ứng không thiếu một món. Bác hai mắt nhoe, cầm tay nó vịn chặt.” Con, con cùng bác ra ngoài kia đóng tiền viện phí cho An An rồi vào thăm nó.” . Nó cũng nghe lời dìu bác từng bước. Tiền viện cũng đã đóng, anh được chuyển thẳng vào phòng hậu phẫu tiện nghi bậc nhất. Chừng 2-3 tiếng sau anh tỉnh lại, anh mở mắt thấy một già một trẻ đang tựa vào vai nhau ngủ ở ghế sofa, chợt anh cười mỉm, hai người quan trọng nhất cuối cùng cũng ở bên anh. Bỗng, nó tỉnh dậy, nó đỡ bác nằm xuống sofa rồi lấy chăn bệnh viện đắp cho bác, rồi nó ra chỗ anh đang nằm. Nó ngồi xuống ghế cách giường, cầm lấy bàn tay trái , đặt tay anh lên tay mình, nó nắm chặt.

” Xin lỗi, tại tôi mà anh...” Nó nghẹn ở cuối câu cùng háng nước mắt.

” ẤY ! Không sao mà ! ” Anh lấu cá giả ngủ đợi đến lúc nó khóc mới chịu mở mắt rồi cười với nó. Nó lấy tay quệt nhanh nước mắt, nhìn anh nhẩn nha.

” Sao tỉnh dậy lại không gọi chứ, có biết cha anh lo cho anh thế nào không ?”

” Anh biết, anh biết, vậy còn cậu ?”

” Tôi...à ...E...E...Em cũng vậy .” Nó ngượng ngùng nhớ lại bức thư anh gửi nó.

” HẢ ? GÌ CỒ.” Anh đang dưỡng sức mà nghe nó xưng em liền bật dậy may không sao, nó vội bịt miệng anh.

” Nhỏ tiếng lại, anh làm bác thức bây giờ. Anh vừa mổ xong nằm xuống mau.” Nó lấy tay bịt miệng anh, mặt nhăn lại mắng anh một trận. Còn anh thì nâng nâng hạnh phúc.

” Vừa nãy xưng là EM hả ?” Anh mơ hồ.

"Ừ thì...dù sao...thì là... uhm... anh cũng hơn tuổi mà." Nó lấy bừa cái lí do chẳng ra đâu, vậy mà anh vẫn cứ tin.

"Hi ... Anh đợi câu này lâu lắm rồi." Anh cười hiền nắm chặt tay nó hơn. Rồi bất chợt, bây giờ anh mới nhận thấy điều khác lạ, nó mặc áo bệnh viện trong khi sáng mặc ó đồng phục, đầu tóc thì bì xù, trên mặt còn vài vết bầm, tuy nó lấy tóc che nhưng vẫn nhìn rõ. Anh tức giận, lấy tay, vén tóc nó lên trong sự kháng cự yếu ớt của nó.

"B...Bỏ ra... Bỏ tóc em ra." Nó chống cự vô ích.

"Chuyện này là sao ? Bọn nó đánh em đến mức này." Anh tức tối ngồi dậy lần nữa, lấy tay vén hết tóc lên nhìn vào từng vết bầm xưng vù trên mặt nó. Anh cau có đôi lông mày, rồi mắt đỏ hoe bức tức, nó hét cách chỉ lấy tay vuốt lên mặt anh ôn nhu trả lời.

"Không sao hết, em vẫn chịu được, em quen rồi, anh mau nằm xuống." Nó lấy hai tay đẩy anh xuống, anh cũng đành ngoan ngoãn nghe theo, làm sao có thể chống cự cái câu "em" của nó, từ "em" nó nói ngọt như mật, êm như suối làm anh ngây trước vẻ đẹp lạnh lùng cùng giọng nói ngọt ngào hương xuân.

"Vậy bọn chúng... còn làm gì em nữa ? " Anh ngoan cố dò xét,

"Không có làm gì hết, nó chỉ tát em t..." Chưa hết câu, thì anh kéo nó xuống sát mặt anh, mở cổ áo, anh nhìn thấy miệng vết thương với máu đã khô lại nhưng vẫn đọng lại ở cổ nó, anh nhìn thấy cả chục vết hôn trên cổ, trên ngực nó, và đặc biệt nhìn kĩ thì thấy cả vết răng ngay sau tai nó.

"B...Bỏ...em ra." Nó yếu ớt kháng cự chỉ nhận được sự im lặng của anh. Còn anh thì lòng rối như tơ, nóng như lửa đốt, anh điên máu muốn giết cái đứa dám giày vò thân hình nó. Anh bức bối bật dậy định dứt cái dây truyền máu khỏi tay may nó ngăn kịp. Nó nhìn anh , cười một nụ cười mà từ khi ở cùng nó anh chưa từng thấy qua. Nó cười rạng rỡ, nhìn anh mà nói.

"EM thật sự không sao hết, anh mau nằm xuống. Mọi chuyện qua rồi."

"Nhưng bọn nó dám..." Anh ghen ngào nhìn thân hình nó chưa xót." Anh hỏi thật, phải trả lời thật."

"Vâng."

"Ngoài... hôn, thì chúng nó còn "làm gì" em không ? "

"Nếu muốn em trả lời thật thì có. Bọn nó còn tát và đá và lưng, bụng em." Anh nghe mà tưởng rụng rời chân tay. Anh còn chưa dám làm sợi tóc nó gãy vậy mà cái bọn ác ôn dám làm vậy. Hít một hơi sâu anh hỏi tiếp.

"Ngoài ra...Chúng có...uhm..." "làm gì đó" nữa không ?"

"Ý anh là..." NÓ ngượng ngừng hỏi lại.

"Ừ thì...Cái chuyện...mà...uhm..." Anh cũng khó mở lời.

"Uhm...Chu...Chưa có. Nó chỉ..." Cả hai mặt đỏ bừng nhìn nhau. Đúng lúc này bác tỉnh giấc, bác vươn vai nhìn sang giường đã thấy con trai tỉnh, mừng rỡ bác reo lên

"AN AN CON TỈNH RỒI." Bác chạy ra định ôm lấy cục cưng bé nhỏ thì mới sững người trước cảnh đẹp hơn cả tranh vẽ. Nó đang đặt đầu dí sát đầu anh, anh nắm lấy cổ tay nó, nó nhìn anh và anh nhìn nó. Bác không nói gì, chỉ lấy tay che miệng cười rồi lùi lại " Cha xin lỗi đã làm phiền, mai cha vào thăm con sau, An An "lớn" rồi, cha không tiện chăm nữa. Giao thằng bé cho con Hân nhé." Bác nói xong, nó hiểu ra vấn đề vội quay đầu thanh minh

"Bác Phùng, bác hiểu làm con rồi, con không..." chưa kịp nói hết câu, bác đã cười rồi đóng cửa.

"Em không cãi được với cha đâu." Anh nhìn nó vừa cười vừa lắc đầu.

"Sao chứ ?" Nó nửa giận nửa dỗi nhìn anh anh.

"Cha đã nhìn thấy, giờ thì chắc đoán nghĩ lung tung."

"Vậy phải làm sao ?"

” Thì... CỨ ĐỂ VẬY ĐI.”

Nó cứng họng nói không nổi, bực tức chạy ra bàn lấy cốc nước uống một hơi hết sạch. Rồi anh lại quay sang hỏi nó.

” EM đnag nói dở đó, nói hết đi.”

” Ồ...thì...cái thằng trọc á...uhm...nó...uhm...thì nó có sờ ...một chút. Nhưng không sao ! em là con trai mà mất gì đâu.ha ha ha...” Nó cười gượng trước khi anh nổi cơn điên.

” Bọn chó má, anh sẽ để bọn nó ch...” Nó chạy lại bịt miệng anh không cho anh nói tiếp.

” Kệ đi, anh làm vậy không đáng.”

” Nhưng...”

” EM bình thường rồi nè , không sao, không sao.”

” Vậy nói anh nghe nó làm những gì, ở đâu.” Anh kéo nó xuống ngồi sát cạnh mình, thiếu chút là nằm cách luôn.

” Uhm... Ồ... Thì... Nó có hôn vào đây, đây, đây,...” Nó chỉ vào má vào miệng, vào cổ từng chỗ mà nó bị dày vò, anh nhìn không chớp mắt rồi chợt anh hôn nó. Một nụ hôn vào má, vào cổ nơi nó chỉ, cuối cùng là nụ hôn vào môi, vào miệng nó. Nụ hôn nồng ấm, nhẹ nhàng khiến nó nâng nâng chứ không ghê tởm như lúc tên kia đụng vào nó. Nụ hôn đến đâu, nó thấy tim mình muốn nổ tung đến đó. Từng mạch máu căng phồng, chảy nhanh dồn vào tim làm tim nó đập liên hồi, rồi một cái cắn nhẹ vào vành tai làm nó khẽ run lên. Nó ngượng ngùng, rúc mình chặt vào vòng tay anh. Anh cười rồi hôn nhẹ lên tóc nó, vuốt nhẹ vài cái.

” Vậy chắc là tẩy xong bản thủ của tên chó má kia trên người em rồi. Giờ thì ngủ thôi.” Anh ghì chặt nó trong tay, ôm nó.

“...” Nó ngượng ngùng im lặng nhẹ nhàng nằm cách anh, nó không dám cử động mạnh sợ làm vai anh đau, nên cuộn tròn cách anh. Nhìn nó anh cảm giác giống đang nhìn một chú cún con ngủ vậy.

6. Chương 6

Bình minh lên, từng tia nắng chiếu vào nó và anh, sau ngày hôm qua thì nó ngủ ngon lành cách anh, anh tỉnh dậy và cũng chẳng gọi nó dậy. Anh muốn nhìn ngắm khuôn mặt ấy, nhìn ngắm thân hình gầy gò nhỏ bé đang cuộn tròn trong chăn ấy. Anh vuốt mái tóc nó, hôn nhẹ vào trán, nụ hôn làm nó giật mình cau có đôi lông mày, anh đành lấy tay vuốt tấm lưng nhỏ bé cho nó tiếp tục an giấc. Nhìn hàng lông mi dài đen và cong vút , cái mũi cao cao và đôi môi mỏng đang mở hờ, thật sự thì anh nguyện đổi tất cả để ở bên nó, nó như gần một thiên thần không cánh trong mắt anh. Rồi nhìn nó anh lại càng chua xót, khuôn mặt đẹp đẽ trắng bóc giờ lại đầy vết bầm tím đan xen. Càng nghĩ anh càng muốn giết chết từng tên đã làm nó đau, làm nó thành như thế này, rồi anh bật dậy muốn ra khỏi giường, chợt ai đó đang cuộn trong chăn lấy tay níu áo anh lại. Nửa tỉnh nửa mê, nó mơ hồ lấy tay dụi mắt

” Anh đi đâu vậy, vẫn sớm mà.” Nó kéo anh xuống, anh mở to mắt tìm đập thành thịch khi nhìn thấy cậu nhóc của mình dám can đảm níu kéo anh lại. Cuối cùng thì lại hết giận anh nằm xuống, ôm chặt nó, nó mở đôi mắt trong veo một cách chậm chạp rồi lại nhanh nhắm lại

” A..Anh... cái người hôm qua á ! hần nói tại anh mà gia đình hần phá sản...” Nó tỉnh tỉnh mê mê rúc sát vào anh mà nói với giọng ngái ngủ.

” Uhm... không có đâu,cha hần vốn không biết làm ăn rồi bị lừa gạt nhà hần vốn phá sản, anh chỉ là không cho nhà hần vay tiền nên chuyện thành ra như vậy. Không có chuyện anh làm việc thất đức vậy đâu. Giờ yên tâm ngủ tiếp đi.” Anh lấy cách tay trái vuốt lưng cho nó, cũng đúng lúc cha anh đến.

” An An ! cha đến thăm con.” Bác đến cũng một giỏ hoa quả đầy và hai phần đồ ăn đã chuẩn bị sẵn cho nó và anh.

” Cha, sáng sớm vậy không có nghỉ ngơi, chút đi làm sẽ mệt mỏi.” Anh ân cần đỡ bác xuống ghế sofa bằng cái tay còn lại của mình.

” Không mệt, không mệt, con tỉnh lại là ta đã cảm ơn trời Phật không kịp làm gì có chuyện mệt mỏi. Mà tiểu Hân có ngủ được không ? Tiểu Hân có lạ bệnh viện không?” Bác quay sang nhìn nó đang ngủ say trên giường rồi hỏi anh liên hồi. Anh cười thật tươi nhìn cha mình .

” Cha ! Con nè, An An nè mới là bệnh nhân.” Anh chỉ tay vào mình trêu đùa cha, bác cũng chỉ cười ” Mà sao cha gọi em ấy là tiểu Hân?”

” Con không thấy hay sao ? Tiểu Hân, Tiểu Hân nghe dễ thương thật, lúc mẹ sinh con nếu là gái ta cũng đặt tên Phùng Gia Hân. Hân hân hỉ hỉ (ý chỉ là điều vui vẻ) nghe rất vui tai mà cũng ý nghĩa nữa.”

” Cha à ! Em ấy đã mười bảy rồi tiểu Hân có hơi...”

” Không có vội không có vội... nó còn chưa nghe tên cha đặt cho nó mà, đợi chút tiểu Hân dạy cha sẽ hỏi nó có ưng cái tên này không a ! ” Cha anh cười lớn vui vẻ.

Người y tá bước vào với nụ cười

” Anh Phùng Gia An, đến giờ kiểm tra lại rồi, mời anh đi theo tôi.”

” À Vâng.” Anh đứng dậy, cha đỡ anh rồi hai người đi khám lại theo lời y tá không quên để một lời nhắt trên bàn cho nó, giờ chỉ còn trơ trọi nó nằm ngủ ngon lành. Cuối cùng thì sau nửa tiếng nó cũng dậy, loay hoay vặn vẹo trên giường một lúc nó cũng chịu bước xuống, đọc được dòng tin nhắn của anh thì nó cũng chẳng biết làm gì đành đi đánh răng, rửa mặt chán chê rồi dọn dẹp lại phòng đợi anh khám về. Dọn dẹp xong nó lại nằm trên sofa mà lấy điện thoại ra chọn bữa một trò nằm thích thú chơi game. Đang đến level à tự nhiên có tiếng gõ cửa, cứ nghĩ là anh nó bật nhanh dậy ra mở cửa. Ngược lại suy nghĩ của nó, là một cô gái chứ không phải anh. Cô gái toát vẻ kiêu xa, cao hơn nó cả cái đầu, có lẽ cũng cao sắp xỉ bằng anh, dáng cao gầy như người mẫu, đôi chân thon thả cùng làn da trắng mịn trong chiếc mini dress họa tiết màu xanh coban. Mái tóc nhuộm đỏ rực làm xoăn thành từng lọn vắt sang một bên vai, khuôn mặt thanh tú, mũi cao, môi nhỏ mắt to cùng cái cổ dài thon đeo chiếc vòng cổ với dòng chữ ” Lily Law”. Nó cũng đón ra chắc đây là bạn bè anh nên mở lời trước.

” Chị là...”

” Có phải Gia An ở phòng này ?” Cô cao ngạo hást cằm rồi nhìn tổng thể nó một lượt. Cái thái độ làm nó tức điên nhưng cũng đành chịu, bạn bè anh ai cũng có tiền chuyện như vậy là thường. Nó đứng gọn snag một bên mở to cách cửa.

” Dạ, mời chị vào. ”

” Hừm... Lần sau, nhớ gọi Lạc tiểu thư.” Cô ả nhanh chóng đi vào cùng bó hoa to đến che kín một phần mặt, rồi quay đầu lại nói móc nó.

” Oh.” Nó chỉ thuận miệng trả lời theo cái cách cao ngạo không kém.

” Thật không có lẽ phép, cậu mới đến Phùng gia sao ?” Cô Lạc tiểu thư đã vắt hai chân vào nhau nhìn nó soi xét. ” Nhìn cậu từ trên xuống dưới cũng chẳng có điểm giống người làm nhà Gia An.”

” Lạc tiểu thư a ! Thứ nhất, em ấy không phải tên cậu này cậu kia, thứ hai em ấy không phải người làm.” Anh đã về phòng từ lúc nào rồi nhìn cô Lạc kia với anh mắt khá khinh thường. Ai bảo cô ả dám ăn hiếp nó của anh.

” A ! Gia An ! ” Cô vội thay đổi thái độ, chạy ra cửa đỡ tay anh, đẩy nó sang một bên, còn anh vì tay đau nên cũng không có cách kháng cự.

” Không cần đến thăm rất phiền phức, mà Lạc tiểu thư cô còn kém tuổi em ấy nên đừng có nói năng chắc lắc như vậy.” Anh rút vội cách tay mà cô tiểu thư đang nắm chặt, rồi đứng dạy kéo nó ngồi xuống cách anh.” Em ấy, tên Hân, 17 tuổi hơn cô 1 tuổi đó, hơn nữa, em ấy là báu vật của tôi nên đừng có bắt nạt.” Anh thẳng thừng nói không chút lễ khí, làm Lạc tiểu thư mặt đỏ gay tức đến cau có chặt đôi lông mày.

” Gia An ! cái loại người thấp kém này thật...” Lạc tiểu thư nhìn nó khinh bỉ bĩu môi ” Lại còn đòi em gọi là anh khi lùn tẹt, còn thấp hơn em cả cái đầu. Có gọi thì gọi Gia An là anh thôi.”

” Đại tiểu thư, tôi mệt rồi làm ơn lần sau đến.” Anh bực bội, đứng dậy mời cô thiếu thư về. Còn nó ngoan ngoãn ngồi một góc xem kịch.

” Anh...Anh...ĐỒ ...ĐỒ...TÔI VỀ.” Cô nàng tức giận giật cái túi xách rồi bỏ đi.

” Hân ! Em ăn sáng chưa ?” Anh lại quay lại nhìn nó cười hiền chứ không hề tỏ cái thái độ như lúc nãy nói chuyện với vị tiểu thư kia.

” Uhm... Chưa có. Mà...”

” Haiz. Cô ấy chỉ là con của người bạn của cha anh thôi.”

” Ấy ! rắc rối quá em không hiểu.”

” Thì là... cha anh có quen với Lạc Đới Nhiên là cha của cô ta.”

” Oh ! Vậy sao hai người thân thiết quá vậy ?”

” Đâu có ! Chỉ là cô ta bám mãi không buông, loại người như cô ta chỉ muốn bám lấy cái gia tài của anh thôi, chứ không thân thiết a ! ” Anh vừa nói vừa tiến đến lấy đồ ăn cha mang đến. ” Woah ! Cha mua cho em và anh bánh kem cả mocha nữa nè.” Anh hớn hỏ mang hai phần bánh kem cùng hai phần coffe đến chỗ nó đang ngồi.

” Vậy... Cô ta là người như thế nào ?”

” Có hứng thú sao ? ” Anh nhìn nó với ánh mắt bất mãn và ghen tị.

” Em không có ! Chỉ là thấy cô ta hơi tự phụ.”

” À...Vậy mà anh tưởng. Thì gia cảnh nhà cô ta cũng được. Ba cô ta là nhạc sĩ Lạc Đình Dương cũng khá có tiếng trong giới nghệ thuật, mẹ cô là người thừa kế tập đoàn thời trang Queen’s Star, nói chung là con một được cưng chiều đến độ khinh thường người khác.” Anh lắc đầu ngán ngẩm.

” Oh ! Lạc Đình Dương, nghe giống tên Trung nhỉ.”

” Ờ thì vốn người Trung mà, ông ấy cũng từ không có địa vị may có tài cưới được mẹ của cô Lạc tiểu thư kia sự nghiệp mới phát lên.”

Nó cũng chỉ ậm ừ gật đầu rồi cho qua, hân hân hỉ hỉ cùng anh ăn sáng. Ăn xong, nó đỡ anh lên giường rồi mới về nhà thay đồ và lấy một ít đồ đạc đến giúp anh đỡ buồn. Tất nhiên là đến nhà nó không quên thăm vườn hướng dương nhỏ của mình, giờ nó mới phát hiện hình như anh lại làm vườn hướng dương rộng hơn hôm trước, nhiều cây hoa mới có vẻ thấp hơn những cây đến đây được một thời gian. Trong lòng vô cùng cảm kích, nó mua mọi loại nguyên liệu, nấu cho anh một bữa trưa đại bổ, cũng không quên cầm theo vài cuốn sách anh dặn và vài đồ điện tử giúp anh bớt nhàm chán. Mang một túi to sách và tay khác cầm không ít đồ ăn, vất vả lắm nó mới vào thăm anh được, anh nhìn bộ dạng túi lớn túi bé của nó nhin không nổi cười thành tiếng rồi chạy ra lấy cánh tay còn lại dồn lực ầm nhấc hết đống sách cùng đồ ăn, chỉ để lại túi nhỏ cho nó cầm.

” Anh chỉ bảo em mang vài quyển sách sao lại thành như thế này chứ ?” Anh cười thành tiếng, lắc đầu chịu thua nó.

” Ủ thì... Cái này là sách, cái này là em sợ lúc em đi học không có ai nói chuyện với anh, còn cái này là giúp anh làm việc, còn túi to này để đựng hộp đồ ăn hôm nay...” Nó giải thích không ngừng thuận tay chỉ từng đồ từ sách đến máy chơi game và laptop rồi cuối cùng giới thiệu luôn cả menu ăn trưa cho anh.” Anh á ! Vừa tỉnh không nên ăn đồ làm sẵn cũng không được ăn đồ quá dầu mỡ, em có nấu vài món thanh đạm có cả canh gà tần thuốc bắc, cố ăn cho hết.” Vừa nói nó vừa lôi ra hộp lớn hộp nhỏ cuối cùng cũng ép anh cầm bát đũa chuẩn bị tẩm bổ. Anh có phần cảm kích nhưng nhìn đến núi đồ ăn bao la cũng có vài phần ngán ngẩm.

” Ấy ! Nhiều vậy sao, xơ xơ cũng bảy tám món, một mình anh ăn không hết.”

” ...” Bây giờ nó mới nhận ra là mình đã nấu quá nhiều, nấu đến bảy tám món rồi món nào cũng một hộp đầy.

” Ha ha ha Không lo không lo, để ta ăn phụ con .” Giọng nói ôn nhu từ cách cửa tiến vào là cha của anh.

” Ah ... Bác Phùng.” - ” Cha” hai người có chút ngạc nhiên nhìn cha anh tiến vào.

” Cha ! Sao rồi công ty sớm vậy ?”

” An An, con đang bị thương không nên cố quá, có thời gian vào bệnh viện thăm con tốt hơn. Mà còn có thể gặp tiểu Hân nữa.” Nó đỡ bác ngồi xuống sofa, bắt giắc nghe từ “tiểu Hân” thì mở hai mắt tròn vo, trong veo. ” ẤY ! Quên mất , ta gọi con tiểu Hân không bắt lịch sự chứ ?” Bác quay sang nhìn nó nở nụ cười ôn nhu.

” Không có, không có .” Nó vội lấy tay xua xua “...Chỉ là...nhất thời...Cháu chưa có quen.” Nó hơi cúi mặt vừa vui vừa ngượng. Nó vốn vui mừng vì tình cảm của anh nhưng so với cái gọi là tình cảm gia đình giữa người lớn và trẻ con bác tạo ra còn vui gấp vạn. Nó nhìn bác rồi mông lung suy nghĩ ước gì nó cũng có vị hảo phụ thân như vậy.

” Vậy là tốt rồi, sau này là người một nhà a . ” Bác nắm lấy tay nó vỗ nhẹ, cười sảng khoái với nó, nó cũng gật đầu rất nhanh. Với anh, mất đến mấy tháng nó mới nói chuyện tử tế, còn với bác chỉ cần chưa đến ba ngày, với bác nó cảm nhận được thứ tình cảm “Phụ-tử” mà từ trước đến nay chưa có nếm qua nên nhất tề vui sướng. Cuối cùng thì cũng mỗi người một bát một đĩa cùng nhau ăn bữa cơm gia đình, chỉ có điều anh phải đợi nó bón cho, đơn giản tay phải anh đã bị thương đến không cử động nổi. Bác không ngừng khen ngợi “tiểu Hân” nấu ăn ngon, còn có nhã ý mời nó rảnh rồi cùng “An An” sang nhà bác tham quan.

” Tiểu Hân, sau này rảnh rồi có thể sang nhà bác Phùng chơi, ta rất mong gặp con.”

” Dạ, vậy sao anh ấy không ở cùng bác?” Nó chỉ chỉ sang người bên cạnh đang không ngừng “tắm bổ”

” A ! Nó là muốn tự lập, sợ ta luông triêu đến thành bại gia tử nên mua nhà ở riêng. Ngoài ra còn muốn đợi mỗi tình đơn phương mười năm của nó. Có chút cô đơn, nhưng sau này có tiểu Hân ta không lo nữa, cứ đi học về qua nhà ta kể nó muốn làm gì thì làm đi !” Bác vỗ vai nó vui mừng đề nghị

” Cha ! Cha quên đứa con An An này rồi.” Anh cười nhẹ rồi ra vẻ giận dỗi trêu đùa bác, bác cũng “kẻ húng, người nân” đáp lại anh không do dự

” Ha ha, có khả năng, có khả năng. Sau này có tiểu Hân là được a.”

” Dạ ? ” Nó ngơ ngác không biết là thật hay đùa liền mặt nghiêm trọng nhìn hai người. Bác Phùng liền chịu không nổi phá lên cười thành từng đợt, anh cũng hết cách với cái điệu bộ này vỗ nhẹ đầu nó cười cợt

” Cha và anh chỉ đùa, tuyệt đối không thật. Sau này rảnh cùng anh sanh nhà cha chơi, có nhiều điều muốn cho em biết.”

” Ồ ...” Nó ngượng ngùng cũng chỉ tỏ vẻ đồng ý rồi lấy đùa gấp thức ăn cho bác và anh.

” À ! Cha có cặp vé xem triễn lãm tranh của chú Đình Dương, hai đứa có hứng thú không ?” Bác lấy trong túi áo một cặp vé hình chữ nhật, đến trang trí cũng rất tinh tề, đưa cho nó một tấm, anh một tấm. Anh thì cũng không có phản đối, dù gì làm trong giới kinh doanh nên mở rộng quan hệ, còn nó nổi hứng xem cái người dạy ra ” đại tiểu thư ” kia là như thế nào, ngoài ra không có mục đích đặc biệt.

” Tận tháng tới mà cha đã có vé, quan hệ bạn bè không tồi a.” Anh nhìn cha trêu chọc không khác cách nói thoải mái với bạn bè. Cha anh cũng chỉ nhún vai vui vẻ

” Hảo bằng hữu là vậy ! Con nên học tập ta An An à.”

” Con có người tâm giao rồi ! ” Anh nói xong thì lấy một tay ôm lấy nó. Bác nhìn rồi cười hiền

” Sau này làm tiểu Hân khóc ta quyết cho con một bài học không nhỏ.” Bác cười rồi chỉ tay vào anh như một mệnh lệnh , anh chỉ cười, còn nó ngượng ngùng mặt đỏ đến nỗi sắp nổ tung.

7. Chương 7

... Ngày tháng trôi qua, một tháng sau, đến ngày anh và nó đi xem triển lãm. Vết thương của anh đã liền lại vài phần không còn ở bệnh viện nữa, còn những vết thương của nó thì cũng liền từ lâu chỉ có điều ở cổ bây giờ có thêm vết sẹo nhỏ do con dao của tên bắt cóc gây ra. Anh hôm nay mặc jeans cạp trễ màu xanh bó vào đôi chân thon thả, đi đôi giày lông ngựa mềm mại nhưng cá tính với đinh tán, còn phía trên là áo sơ mi màu đen khoác ngoài là blazer màu tro, nhìn anh còn tưởng người mẫu mới từ sàn diễn bước xuống, vừa khí khái vừa cao sang lại thêm phần năng động. Còn nó, ở với anh cũng lâu nên ít nhiều có chút khái niệm về thời trang, nó cũng mặc sơ mi nhưng sơ mi màu xanh chấm bi trắng, bên ngoài là áo khoác demin, áo được sơ-vin gọn gàng với một chiếc quần skinny jeans và đi đôi snacker màu trắng. Hia người không khác tranh vẽ vậy mà còn thông thả đi bộ trong khuôn viên trung tâm văn hoá sau đó mới lên tầng hai để xem triển lãm. Vừa bước vào, nó choáng ngợp trước sự đồ sộ của căn phòng. Tất thấy tranh nhả cùng màu trắng tinh khôi với vô vàn bức tranh to nhỏ treo trên tường cũng như được đặt ở giữ căn phòng, ngoài ra, triển lãm thu hút không ít nhân vật nổi tiếng nó thường thấy trên tivi. Nó chưa kịp thăm quan thì đã bị anh kéo đi chào hỏi mọi người, cuối cùng cũng gặp người dạy dỗ “đại tiểu thư” ngày nào. Theo nó nghĩ, cha của tiểu thư chắc cao ngạo không kém, cùng lắm là hạ coi người như cỏ rác, nhưng thật không ngờ, khác xa một trời một vực. Trước mắt nó là người đàn ông trung niên cũng tầm bác Phùng, cao ráo thân hình vừa phải không hề tròn tròn giống bác Phùng cũng không gầy gò xơ xác, về phần dung nhan ít nhiều cũng đã nếp nhăn nhưng còn rất anh tuấn, lạ thay là có vài phần giống nó đến không tưởng.

” Chú Lạc, lâu không gặp .” Anh chìa tay phải, gặp người hơi cúi bắt tay cùng người này.

” Lâu không gặp, An An giờ rất ra dáng giám đốc tập đoàn Phùng Gia.” người này cười hiền, có vẻ rất thân thiện không nửa diêm kiêu ngạo tự mãn. Sau đó, còn quay sang hướng nó diêm đạm ” An, cậu này là...”

” A ! Là bạn cháu tên Hân.” Nó liền cúi đầu chào sau đó cười một nụ cười xã giao.

” Rất có khí thái, có vài phần giống ta khi còn trẻ.” Người này vỗ nhẹ vào vai nó. Mà công nhận nhìn hai người giống đến không tưởng, cùng mắt to và sáng, cùng khuôn miệng mỏng đến màu mắt cũng là màu nâu giống nhau.

” Đúng a ! Con cũng thấy hai người giống nhau.” Anh tay chống cằm nhìn tới nhìn lui nhận xét.

” Ha ha thật là thú vị khi nhìn thấy người giống mình đến vậy. Hân, cháu có thấy bức nào lọt mắt không ?” Bác cười lớn rồi quay sang ôn nhu hỏi nó. Nó thì mãi mê giao lưu cùng anh giờ mới chú tâm một chút đến tranh của người này, nhìn tới nhìn lui đều thấy thiếu chút gì đó gọi là hồn tranh, nó chưa từng đi triển lãm chỉ đơn thuần là cảm nhận. Nhưng, mắt nó chợt khựng lại ở một bức tranh được treo ở góc từng mà ít người nhìn ngắm. Bức tranh tổng thể, nhất tề có chút u ám, màu sắc tranh mặng tối sáng hài hoà, nhân vật trong bức tranh cũng chỉ có khuôn mặt đã bị che bởi mái tóc dài màu đen uốn lộn nhẹ chỉ lộ được đôi mắt u uất và sống mũi cao thẳng, hướng người đang quay lưng lại lộ ra tấm lưng thon thả tinh tế. Không hiểu sao, nhìn đi nhìn lại nó vẫn thấy bức tranh này ổn nhất, có khí chất, có sáng có tối, có thẳng có trầm, đặc biệt rất có hồn. Nó nhìn một hồi quáy ang phía người này và anh.

” Cháu thấy bức này rất đẹp.” Nó cười nhẹ

” S...Sao cháu lại nghĩ vậy ?” Có đôi chút ngạc nhiên người này quay sang hỏi nó.

” A ! Màu sắc rất đặc biệt vừa u ám vừa ma mị, đặc biệt nhìn người phụ nữ trong tranh này rất thân thuộc mà đôi chút xa lạ...” Nó nói một hồi rồi dừng và nhận ra mình đang múa rìu qua mắt thợ, người này là họa sĩ còn nó cho cùng cũng là một thằng nhóc học cấp ba còn chưa xong, lấy gì mà bình ?

” Cứ nói tiếp, cháu nhận xét rất tinh tế.”

” À, vậy cháu không ngại nói thẳng, ngoài bức này, những bức còn lại cháu đều thấy...có chút không có tâm trạng.” Nó khéo léo che đậy cách nói, không muốn nói thẳng là ngoài bức này những bức còn lại với nó đều đáng phế.

” ĐỒ NHÀ QUÊ ! ” Giọng nữ cao từ sau lưng nó lại gần. Thì ra là cái cô tiểu thư kia đang hùng hùng tực giận đi đến. Hôm nay có chút tế nhị hơn hôm trước, cô ta mặc chân váy đen gần đến đầu gối bó ôm chặt người rất quyến rũ, bên trên là sơ mi cổ đính đá màu đỏ mận được sơ vin vào chân váy, khoác một chiếc

áo lông trắng sang trọng. Tóc vẫn một màu đỏ rực rỡ xoan nhẹ, khuôn mặt trang điểm tinh tế, nói chung xinh đến ngỡ ngàng. Cô nàng đang tức giận đi đến chỗ anh cũng dịu lại vài phần " Người thật không có mắt, cha ta là họa sĩ có tiếng mà nhìn tới nhìn lui lại chọn bức tranh ít người ngắm nhất, có phải người chọn bừa hay không?" Nó tức giận không kém, lần trước đã nhận nhin nhưng lần này thì nó quyết không để chà đạp. Dùng vốn từ phong phú giọng văn mạch lạc mà nói lại

" Lạc đại tiểu thư, cô cũng đừng có dùng lời nói như vậy, dù gì cũng là đại tiểu thư. Còn phần tôi, thì cảm nhận là mỗi người tôi có chút thấy tranh của bác Lạc hơi cô đơn không có hồn. Vốn không được học cầm kì thi họa nên có bất mãn mong cô độ lượng bỏ qua.". Dùng lễ độ rất nhẹ nhàng mà như dùng dao chọc thẳng vào suy nghĩ đối phương, chuyện này đến anh cũng phải nể nó vài phần, anh chỉ đứng bên cạnh mỉm cười với sự tức giận đáng yêu của nó.

" Cha, hẳn nói tranh cha không có hồn, thật mắt không trông." Cô tiểu thư nũng nịu cầm tay cha lắc mạnh.

" LiLy, cậu nhóc này cảm nhận rất đúng, con nên thôi bắt nạt người ta." Bác lạc vài phần nể vài phần nhu mà xoa đầu cô con gái, còn cô nàng bị cha và nó làm bẽ mặt liền giận dỗi bỏ đi." Cha, cha bênh người ngoài không bênh con."

" Thật xin lỗi! Tính nó là vậy, bỏ qua bỏ qua đi." Tuy có hơi thái quá nhưng cũng là không muốn người ngoài bắt nạt cha mình, điều này nó hiểu và cũng không trách tiểu thư. Trách cũng trách cái tôi quá lớn của cô không chịu sửa sai, kể ra cũng chưa chắc là người xấu.

" Không có, cháu xin lỗi mới phải, cũng tại cháu nơi nằng bắt lịch sự." Nó cúi người tỏ ý nhận lỗi.

" Cứ để chuyện đó qua đi. Mà cháu rất có mắt nhìn. Vốn bức tranh này ta vẽ nhiều năm về trước nhưng không có triểm lãm giờ vì không muốn nó mục nát mà không một lần chói sáng nên mới mang ra trưng bày.

" Hai đứa cứ tự nhiên xem tranh bác có việc đi trước." Bác Lạc cúi đầu sau đó đi sang nơi khác bàn việc, chỉ còn lại anh và nó. Chợt, anh nắm lấy bàn tay nó hân hỉ nhìn nó đáp một nụ cười.

" Em đó, không ngờ khẩu khí cao đến vậy doạ Lạc tiểu thư tức giận sẽ khó xử lắm đây.", anh lấy ngón trỏ hẩy nhẹ vào trán nó sau đó nghiêm mặt trêu chọc về mặt ngốc nghếch đang vì câu nói mà vô tình không biểu cảm.

" Uhm... Thật nghĩ không kịp, em chỉ muốn cho cô ta biết em không dễ ăn hiếp. Nếu... sau này... cô ấy bắt nạt anh em sẽ nói lí với cô ta." Nó đưa tay lên trán bóp bóp cái đầu mong nảy ra được phương pháp nào đó, nhưng bất lực là không nghĩ ra.

" Ha ha ha ... Đùa chút thôi, chuyện cô ta không cần bận tâm, nếu có ăn hiếp là anh ăn hiếp cô ta thôi. Giờ đi xem tranh." Anh kéo tay nó đi xem hết một lượt, chung quy lại thì nó thấy vô cùng nhàm chán, những bức tranh này có vẻ là do muốn nhanh nhanh chóng chóng mở ra thu hút người ta chứ không hề có tâm hồn, vậy mà người đầu giá cứ tăng vèo vèo, chẳng thể hiểu nổi sở thích người lắm tiền a .

" Không ưng mắt bức nào sao?" Anh nghi hoặc để tay lên cằm quay sang hỏi nó và chỉ nhận được cái lắc đầu cật lực.

" Không có vừa mắt." Nó đảo mắt nhanh rồi mặt có nét buồn quay sang phía anh.

" Vậy... Có thích bức tranh kia?" Anh chỉ tay vào góc phòng nơi đặt bức họa người con gái hư hư ảo ảo mà nó hết mực khen ngợi.

" Có chút, nhưng em không muốn phí tiền." Nó đắn đo quyết định, chỉ có bức họa mà đến mấy chục triệu thật quá đắt đỏ.

" Chỉ cần em thích thì tốn hơn cũng được." Anh đắc ý chống tay vào mạn sườn cười.

" Quá hoang phí đi, số tiền đó có thể làm nhiều việc mà." Nó cầu nhàu trách anh.

" Xin lỗi, tôi muốn lấy bức tranh này." Bỏ ngoài tay lời cảm râm của nó, anh đã gọi người phụ trách đích thân chỉ tay vào bức tranh cần thận thương lượng mong lấy được cho nó. Lúc này, bác Lạc cũng tiến đến điều bọ có chút hồi thúc.

” An ! tranh này bác không có ý bán con có thể chọn cái khác.” Bác Lạc có vẻ khẩn khoản mong nó không lấy. Đã trưng ra sao lại không cho người ta mua thật khó hiểu.

” Bác Lạc, có phải tại con không có mắt đánh giá ?” Anh cúi người từ tốn nở nụ cười vạ người mê, làm tim nó cũng đập nhanh một nhịp, nhưng vẫn là phí công với bác Lạc.

” An à ! Ta không có ý đó, chỉ là đây là bức hoạ có núi vàng núi bạc ta cũng không bán.” Bác có vẻ muốn giấu.

” Vậy, có thể cho Hân mượn vài hôm để thưởng thức, con sẽ đền bù đúng giá trị, tuyệt đối không gây tổn thất.” Anh tuyệt nhiên là người làm ăn, nhất mực phải lấy được thứ mình muốn không thì khó mà từ bỏ, ngoài ra thì đây cũng là bức tranh mà nó ưng mắt chút tiền làm nó vui cũng không hề gì.

” À... Nếu là Hân thì...thôi được, cứ tạm để chỗ con, sau này có thời gian sẽ qua lấy. Còn việc phí ược thì không cần.” Bác có phần lưỡng lự nhưng vẫn vui vẻ ” ược”

” Hân, mau cảm ơn bác Lạc.” Anh giục nó, cả hai cùng cúi đầu cảm kích trước câu trả lời này.

Cuối cùng thì xong triền lăm, anh và nó cũng mang được bức tranh về treo ngay đầu trên đầu giường nó. Ở nơi sáng sủa lại ngay cách một cửa sổ to đến phân nửa bức tường thì cảm giác bức tranh lại càng hoàn mĩ. Mang đến nơi sáng mới thấy hết cái thâm sâu cũng như vẻ đẹp của nhân vật bí ẩn trong tranh, nó ngây người mấy giây trước bức tranh, rồi cười hiền quay sang anh đang đứng cách.

” Cảm ơn anh An An ! ” Nó nửa điểm xấu hổ cũng không có ngang nhiên gọi anh là An An ngọt ngào.

” K...K...Không có gì, em thích là được !” Anh thì lại nửa điểm kiêu chế cũng không có vui sướng đến nỗi hai tai đỏ ửng đành lấy tay che nụ cười rồi lắp bắp đáp lại nó.

Bác Lạc bảo ược nhưng đến tận ba tháng sau cũng không có chút tin đòi lại, nó chính vì thế càng trân trọng bức tranh, ngày ngày đi học, làm việc nhà, thì còn có thời gian chăm “Hân Hân tiểu uyển” và lau bụi cho bức tranh. Anh thì ngày ngày sáng ở nhà nấu đồ ăn, đến tận trưa mới đi làm mà đêm muộn hoặc sáng hôm sau mới về, có chút vất vả, chính vì thế mấy thứ thanh đạm đại bổ luôn được nó nấu sẵn mang đến công ty hoặc là bảo quản cẩn thận đợi anh về ăn. Cũng vì công việc dạo này bận bịu không còn có thời gian rảnh như 6 tháng trước nó mới đến nên hiếm lắm mới có ăn cơm chung, mà ăn chung cũng chỉ là bữa sáng được vài phút là phải đi học. Nó đôi khi thấy buồn bực, lo âu ở trong lòng rồi ngồi ngẩn ngơ đợi anh về ăn chung , lần nào cũng bất mãn nghe anh nói sẽ không về. Tháng 12, nó đã thi xong học kì một, điểm cao đến không tưởng, thi bốn môn Toán, Văn , Anh , Hoá điểm đều đạt 9-10 tuyệt nhiên vui mừng đến độ không tưởng liền cao hứng làm một bữa đợi anh về.

” An An ! Em hôm nay đã biết điểm những 37,5 xếp hạng cũng khá ổn, có thời gian về ăn bữa cơm nhé. ” Nó vui mừng giọng cao vút trong điện thoại.

” Thật vậy sao, giỏi lắm ! Hôm nay anh nhất định về sớm rồi cùng em ăn cơm.” Anh cao hứng cũng không kém, giọng đầy hoan hỉ.

Tất nhiên là nhận được lời đồng ý nó vui đến hiện rõ trên mặt, hì hục làm cả nửa ngày được mâm cơm thịnh soạn không khá gì nhà hàng, món Việt có, Âu có, cả món Trung cũng được xếp trên bàn, đầy đủ từ a-z. Nhìn một lượt rồi thoả mãn, ngược mắt lên đồng hồ mới có 8:30, vẫn còn sớm chán, nó chạy đi tắm rồi ngoan ngoãn ngồi ở bàn ăn đợi anh. Đợi, đợi đến 9:30 mà chưa có chút tin tức, buồn bực mà không dám gọi sợ anh có việc bận, chán nản thành ra nông nổi gọi cho bác Phùng, nó hân hỉ muốn bác biết nó cũng được lắm, đang chăm chỉ học tập để không phí cơm gạo của anh. Nó và bác bây giờ rất thân, rảnh là sẽ cùng bác uống trà, xem kịch có chút giống cha con.

” ÀY ! Tiểu Hân.” Bác nhắc máy giọng điệu có chút cao hứng.

” Bác Phùng, muộn rồi còn gọi bác.” Nó bây giờ có chút áy náy.

” Không có , không có muộn, thấy tiểu Hân gọi chắc chắn là tin vui.”

” Cũng không có gì lớn, cháu có làm ít đồ ăn muốn mời bác qua cùng cháu và anh ăn nữa cơm.” có chút ngượng ngùng lại có chút kì vọng nó mời bác Phùng.

” Tưởng chuyện gì, chứ được ăn là rất hảo a ! Bác Phùng mười phút nữa đến, nhớ đợi đừng có ăn vụng a !
” Bác vui vẻ cười hà hà rồi cúp máy.

Bây giờ dù sao cũng có người ăn cùng nó cũng chút vui, nhưng người nó đợi thì mãi chẳng hồi âm. Có chút bực bội, lần đầu nó có cái cảm giác nửa giận nửa kì vọng, cứ bật ra bật cái màn hình cái điện thoại rảnh lại ngồi nhìn đồng hồ. Cuối cùng, thì kết cục là chỉ có bác Phùng và nó vui vẻ dùng bữa, biết điểm thi của nó bác Phùng không chỉ vui mừng mà còn vui đến độ quyết định mai sẽ mua thêm bàn học, tủ sách và cả laptop mới cho nó, dù anh có sẵn cho nó đầy đủ thì bác Phùng vẫn cao hứng quyết mua bằng được còn chọn loại tốt nhất làm nó khó xử không biết nên nhận hay không, mà có không nhận thì vẫn cứ là ép buộc nhận, đành nói lời đa tạ cảm kích vô cùng. Hai bác cháu ăn cũng chỉ hết phân nửa đồ ăn, ăn xong nghỉ ngơi một lát đến 11:00 thì bác Phùng cũng phải ra về, còn cái người “nhất định” về sớm thì mãi chẳng thấy đâu. Nó bực mình, có chút không cam liên vào phòng lấy tờ giấy vẽ lung tung một bản mặt rồi ghi Phùng Gia An trên đầu, sau đó bắt đầu lấy bút bi chọc liên hồi không thương tiếc ” Nói dối nè, dám lừa người nè, dám thất hứa này, lại còn ” Nhất định” này, lại còn về sớm à, chết đi nè...” Nó làu bàu một hồi, cuối cùng thanh âm quan thuộc từ cửa bước vào.

” Rất đau lòng đó, anh về có chút không đúng dự tính.” Thì ra là anh, anh đã đứng ở cửa từ lúc nó làu bàu mắng ai đó, cuối cùng đợi nó nguôi giận mới lên tiếng.

” Anh bận mà, đâu có thời gian cho tiểu tiết.” Nó hừ nhẹ rồi cau có đôi lông mày, không thèm nhìn anh đến một lần, kệ anh khổ sở nửa khóc nửa cười.

” Ha, anh sai, sanh sai, anh không nên gạt em.” Anh thay giày bằng đôi dép đi trong nhà rồi vội đặt đồ đạc sang một bên đi ra ghế sofa vỗ đầu nó nhẹ nhẹ. Nó không kháng cự cũng chẳng có nửa niềm vui sướng càng làm anh có chút khó xử, đành gãi đầu xin lỗi nó liên hồi. Nó cũng chỉ quay mặt đi, giận rất lâu, cũng chẳng biết làm sao chỉ là khó tha thứ, dám hứa với nó mà không làm, nhưng mà, nghĩ đi nghĩ lại, cũng do anh nhiều việc, cứ cứng đầu lại làm anh khó xử, đành ngoan ngoãn quay sang

” Tạm tha ! Anh đã ăn gì chưa ?”

” Tất nhiên là chưa ! anh muốn ăn đồ Hân nấu.” Anh vui vẻ bắt đầu nịnh bợ, trời cho anh nhan sắc tuyệt trần còn khuyến mãi cái miệng dẻo queo nữa làm nó cũng nguôi ngoai cơn giận.

Cuối cùng thì cũng bị khuất phục, lại cùng anh ăn ca hai, thực sự nó ăn không vào nên cũng chỉ ngồi nhìn anh ăn ngoan lành, có vẻ cả ngày anh đã mệt mỏi. Anh cũng tự nhận ra là nó hết giận đánh liều lòi bó hoa đã mua từ trước tặng nó không quên một nụ hôn vào mu bàn tay gọi là chúc mừng. Sáng hôm sau, cũng là chủ nhật, anh và nó đều nằm dài trên giường đợi mặt trời lên ới thức giấc, cùng nhau ăn sáng thì nhận được cuộc gọi từ cha anh.

” An An, cùng tiểu Hân qua nhà đi, cha có quà cho tiểu Hân.” Nói xong bác liền cúp máy ngay làm anh còn chưa tỉnh ngủ nghe chỗ được, chỗ mất.

8. Chương 8

Cuối cùng thì cũng sang nhà bác Phùng, có điều sang hơi thất vọng khi thấy bạn tiểu thư kia đang cùng Lạc và bác Phùng thưởng trà ngắm hoa. ” Hai đứa đến đó hả, mau mau vào uống trà.” Bác Phùng vội đứng dậy vẫy tay gọi anh và nó, bác Lạc cũng rất vui vẻ nhìn theo chỉ có cô tiểu thư là dùng ánh mắt vài phần miệt thị nhìn nó rồi quay lại nhìn anh với toàn bộ cảm tình.

” Gia An, anh đến rồi, mau ngồi xuống” Lạc Lily kéo duy nhất một ghế cách mình cho anh.

” Không cần khách khí, nhà tôi mà.” Anh ngồi xuống rồi kéo ghế khác cho nó. Sau đó quay sang bác Phùng

” Cha, có chuyện gì vậy ? ”

” Không có việc gì, chỉ là muốn hai đứa đến hàn huyên tâm sự, tiện mời bác Lạc cùng Lily đến.” Nhấp trên môi một ngụm trà bác Phùng quay sang ” Tiểu Hân, con có muốn ăn bánh ngọt không ?”

” Dạ, cháu sẽ tự lấy.” Nó cúi đầu sau đó lại ngồi yên, thỉnh thoảng lại lướt mắt nhìn mọi người, rồi nhớ ra bức tranh đã để nhà mình lâu mà quay sang bác Lạc ” Bác Lạc, bức tranh... đã để ở nhà cháu lâu...”.

” Không vội, không vội, bức tranh đó vốn không ai có thể cảm nhận mà cháu có thể cảm được nó thật không tầm thường, hơn nữa, nó vốn không có giá trị, ta chỉ muốn nó có người cảm nhận được nên tiền nong là chuyện không cần thiết. Cứ ngắm, đến khi ta thấy buồn sẽ sang nhà cháu lấy lại.” Bác hiểu ý, quay sang cười với nó một nụ cười ôn nhu.

” Vậy thật tốt ! Cháu không biết cảm ơn như thế nào .” Nó quay sang mặt vô biểu cảm vô cùng cảm kích tấm lòng của bác Lạc.

” A ! Con nhớ có mang bánh đến.” Cô tiểu thư chợt thốt lên, ” Hân cùng tôi đi lấy đi ! ” Biểu hiện bỗng thay đổi, Lạc lily nắm lấy tay nó muốn kéo đi, anh nhìn mà nóng mắt, dứt tay nó lại.

” Muốn làm gì đây ?”

” Không có, em sẽ không có làm gì Hân.” Cô nàng xua tay nhanh chóng kéo nó đi, để lại sau lưng là hai bác cùng anh đang không hiểu chuyện gì xảy ra. Cô kéo anh vào trong nhà, rồi đi dọc hành lang vào căn bếp, lúc này mới chịu buông tay nó.

” Ha ! Giải nhi, đã ăn bám còn mè nheo cả tranh của cha tôi.” Cô nàng hai tay đan vào nhau hất hàm, nó đang ngạc nhiên chuyển thành bức dọc mà nhìn cô.

” Đây ! Tôi không có ăn bám mà lấy đâu ra chuyện tôi mè nheo tranh cha cô ?” Nó bức mình nét mặt vẫn lạnh băng.

” Vậy, ở nhà Gia An có trả tiền không? Tranh của cha mua có bỏ đồng nào không ?”

” Nhà anh là do anh tự nguyện cho ở, tranh là bác tìm người tâm giao cùng thưởng thức, còn cô một chút phân biệt cũng không có, anh có nhờ cô đòi tiền, bác có nhà cô nói lí ? ”

” Cậu...Tôi...Đồ...” Cô đã tức điên, tay chân vung loạn xạ.

” Nóng gì chứ ? Ngoài chuyện này còn gì không, nếu không thì tôi ra uống trà tiếp.” Nó chuẩn bị đảo bước đi.

” Dừng ! có chuyện muốn nói.”

” Chuyện gì ?”

” Có phải cậu là gay?”

” C...Cái... Cái gì chứ ? Lấy đâu ra cái kết luận đó ?” Nó tròn tròn mắt, hoảng hốt nhìn.

” Vậy sao lại cuốn Gia An đến vậy ?”

” Cuốn ? Là ở cùng nhà không theo không được.”

” Cậu còn có cử chỉ thân mật nữa .”

” Ví dụ ...”

” Cậu nấu đồ ăn cho anh ấy.”

” Chỉ là tại tôi anh ấy mới bị thương, tôi còn ở nhà anh ấy.”

” Không có chút cảm tình ?” Cô nhìn nó dò xét.

” Có lẽ không ” . Nó hiện tại chỉ coi anh như người nhà chưa hề nghĩ qua ngoài tình cảm ấy còn có chuyện tình cảm riêng biệt gì nữa. Anh cùng lắm đối với nó là người anh lớn chăm sóc nó hết mình chứ chưa hề nghĩ coi anh là gì khác, nên câu trả lời rất rành mạch.

” Vậy là tốt, tôi nghĩ cậu sẽ là tình địch nữa chứ ! Như vậy khỏi phải lo.” Cô tiểu thư khẽ một nụ cười rồi nhìn nó có phần thân thiện hơn.” Đi ra uống trà nào.” Lại kéo tay nó đi ra ngoài vườn sau, giờ thì anh đã lo lắng đến nín thở, nhìn thấy nó vội kéo tay về cách mình , nhìn Lạc Lily không chút cảm tình làm cô có phần sợ. Sau cuộc nói chuyện thì có vẻ tình hình được cải thiện đáng kể, cô cũng đã không còn nhìn nó bằng ánh mắt như trước ngược lại có phần tốt , còn với anh thì bám chặt như sam.Càng những ngày sau biểu hiện lại càng rõ, hết đến công ty lúc rảnh rỗi, Lạc lily lại đến tận nhà anh còn ở lại ăn cơm, thành

thói quen nó cũng luôn chuẩn bị ba phần đồ ăn còn dạy tiểu thư nấu vài món đơn giản, nhưng đều thất bại. Riêng anh, tức đến phát điên, cuộc sống vốn rất bình đạm trôi giạt lại có đâu ra một người thừa chan ngang có chút không bằng lòng, nhưng vì sự nhiệt tình còn có thể làm người trò chuyện cùng nó nên cũng không cấm cản, bắt lắm nói vài lời nặng nhẹ rồi thôi.

Cuối cùng thì cũng đã vắt não ra, sau mấy ngày không gặp thì mong bạn nào có chút hứng thú thì theo dõi còn bạn nào có ý muốn phá tứ thì tứ không tiếp nhé. Vốn tứ không muốn gây sóng gió nhưng mà truyện tứ viết là để mọi người cùng đọc không phải để làm trò đùa, nói rõ quan điểm cho nó đỡ phải loạn não. Còn tứ nói đi nói lại rồi tứ là CON GÁI, đẻ ra đã là NỮ, chứ không có les hay bi nhá ! Vấn đề tứ am hiểu YAOI và SHOUNEN Ai thì đơn giản tứ là HỮ NỮ (fangirl) , HỮ NỮ thì luôn ủng hộ hết mình các boys couple ok ??? Mấy hôm nay bị căng thẳng nên truyện ra không đều VÔ CÙNG XIN LỖI. Nói nhảm vậy thôi, phần tiếp nè, à ! Vẫn cứ sai lỗi chính tả nhé, cứ coi là đặc điểm của tứ đi ^^ HA Ha HA

CONTINUE

" Hôm nay cũng đến nữa sao ? Không phải đi học à ?" Anh làm đến tận đêm mới về cửa ngủ được chưa đầy một tiếng thì đã bị cô nhấn chuông gọi dậy, đành tự thân ra mở cổng, còn nó đã đi học từ sớm.

" Em học chiều mà ! Mà khỏi học cũng được." Cô tay cầm một giỏ đồ to mặt cười hớn hở. Anh thì ngược lại, đầu óc quay cuồng chỉ muốn đuổi tiểu thư về mà ngủ cho đến lúc nó về.

" Cầm giúp em đi." Cô chìa túi đồ nặng trĩu, anh cầm hộ nhìn sơ qua cũng biết là nguyên liệu nấu ăn, nghĩ thầm trong đầu sẽ phải chịu loại tra tấn kinh khủng là đồ ăn của cô liên tục biến sắc

" Con ngoan, trò giỏi nhỉ ? Không lo học bám tôi suốt làm gì ?"

" Thì...Em thích anh, mà sáng ra đâu ai làm đồ ăn cho anh, em luyện tập trước sau này khỏi cỡ ngỡ."

" Luyện tập cái gì ?" Anh cau mày nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

" ...Trời ơi ! Ngại chết đi được ! Thì làm vợ anh đó." Cô nói ngại ngùng rồi đánh nhẹ vào vai anh.

Bịch..." ĐIÊN HẢ ?" Anh ngạc nhiên làm rơi cả giỏ đồ xuống sàn nhà rồi quay sang nhìn cô mắt mở to hết cỡ.

" Vô duyên quá đi ! Em nói thật đó."

" Xin lỗi tôi không hứng thú với cô, đặc biệt là người như tiểu thư Lạc." Anh hai tay đan vào nhau không chút luyến tiếc từ chối, ngược với cách nghĩ của anh, cô thẳng thừng nhún cao người hôn vào má anh, làm anh toàn thân ớn lạnh.

" Sao hả ? Em hôn được đấy chứ ?!"

" Đừng có lên cơn nữa ! Tôi không có thích cô." Anh vội lấy tay chùi vết son môi còn dính lại trên má, mặt tức giận trừng trừng nhìn cô.

" Bây giờ không thích sau này thích."

" TRIỆU TRIỆU năm nữa cũng KHÔNG." Anh ngồi xuống bàn ăn, lấy cốc nước uống cho hạ cơn tức.

" Sao lại không ? Hay anh...anh đã yêu ai rồi?" Cô e ngại dò xét.

" ĐÚNG ! Tôi có người yêu rồi."

" Là ai ? Là ai ? Con nhỏ đó là ai ? Em không tin ! Anh giở mang nó ra đây." Cô bực tức hết gầm lại nhảy dựng lên, anh thì ngồi một chỗ xem cho chán màn kịch của cô rồi đứng dậy nhanh chóng đẩy cô ra khỏi nhà.

" Khùng quá đi, cô không phải mẹ tôi, tôi không có nghĩa vụ báo cáo ! Mà này, người tôi yêu nữ công gia chánh đều giỏi, mắt thẩm mỹ tốt, xinh đẹp lại thông minh. Đặc biệt tính khí ôn nhu không có nóng nhèo, mọi mặt đều hoàn hảo trên cả hoàn hảo nên cô không có cơ hội đâu, mau tìm thằng nhóc nào mà trêu đùa." Anh đẩy cô từ trong căn bếp mà ra đến tận cổng lớn rồi không thương tiếc đóng cửa cái "Rầm"

” ĐỒ TÔI ! Phùng Gia An , Anh sẽ phải hối hận.” Cô bực bội mà chỉ tay vào trong nhà hét lớn theo bóng anh. Anh thì vẫn cứ bước vào nhà, quay lưng với cô mà giờ tay vẫy ý tạm biệt.

Tiểu thư hôm nay đúng là trốn học mà một công mang đồ đến muốn nấu thử một bữa cho anh nào ngờ giờ không những không được nấu còn bị anh nói đến không ra gì, lòng cực kì khó chịu. Vốn tiểu thư quyền quý, con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn thời trang Lê Kiều Anh cùng danh hoạ tầm cỡ Lạc Đình Dương mà giờ bị đuổi không khác đồ thừa, bực đến phát khóc mà không ai quan tâm. Cô đã trốn học, còn đuổi cả tài xế cấm làm phiền muốn ở cùng anh lâu lâu giờ thì có gọi chưa chắc ai đón, đã vậy điện thoại còn hết pin, ví tiền cũng đã quên ở trên xe, thê thảm không gì bằng. Mọi thứ đều không có, cô đành đi bộ, đi một quãng đường dài cũng thấy nóng giờ mới thấy lợi ích của chiếc xe hơi, mệt mỏi, cô ngồi phịch xuống đường, chỉ có điều cô không biết mình đang ngồi ở cái khu bọ “bất nháo, bất hảo” vẫn thường lui tới.

” Đồ chết tiệt, dám đuổi tôi ra khỏi nhà, về nhà tôi sẽ mách cha cho anh.” Cô làu bàu ngồi dưới đường ôm cái bụng đau quặn vì đi bộ không quen. Từ trong ngõ tối có hai thằng tóc tai rối bởi xanh xanh đỏ đỏ (chả khác gì HK*) tiến đến chỗ cô với cái thái độ nham nhở.

” Hé hé...Bé à ! đi đâu vậy ? Lạc à ? Anh dẫn em về nhé.”

” Khùng ! Đi chỗ khác chơi.” Cô bật dậy, bực tức mắng xa xả vào mặt bọn nó.

” Bé dữ quá à ! Nhưng... Anh thích ! Xinh vậy không có ai đi cùng uống lăm em ơi.” hai thằng biến thái vẫn lảng nhảng theo sau cô. Cô giờ đã rối trí chả biết là sao, đành quay lại lớn giọng.

” Bọn vô văn hoá, lũ ngu si, biến chỗ khác, tao gọi công an gõ cổ bọn mày bây giờ.”

” Á à, ăn cơm không muốn, muốn cạp đất thay cơm hả mày. Chảnh hả mày ? Chát...” Tiếng tát chát chúa vang lên, một thằng đã vung tay làm một cái vèo vào mặt, một cái tát đau đốn lăm, nhưng cô không hề đau, một chút cũng không.

9. Chương 9

” Có sao không ?” Thì ra là có người đã đỡ cho cô, thì ra là cái dáng người nhỏ bé đó, thì ra là nó. ” Kể ra không đi guốc vẫn bằng tôi thôi à không có cao dữ dội nhỉ ! ” Nó mặt không biểu cảm nhìn cô nhận xét. Chả biết nó đứt dây thần kinh hay não bộ tổn thương mà ăn cả cái tát cháy mặt vẫn không chút biểu cảm.

” Lại còn nói vậy được nữa mau chạy thôi.” Cô gấp tút kéo tay nó

” Không cần đâu” Nó nhìn cô rồi lại nhìn hai thằng kia “À ! Bọn mày nên biến đi, tao vừa gọi dân phòng, tao vào trước, mấy ổng vào sau đó. ” Nó còn ngang nhiên nhìn hai thằng biến thái nói không hề nửa điểm biểu cảm.

” X...Xạo...Hả mày ?”

” Không tin nghe đi, có tiếng còi kia, chắc vài giây nữa là vào.” Đúng là có tiếng còi làm bọn biến thái sợ xanh mặt chạy nhanh. Chỉ còn lại cô và nó, cô có phần ngang tàn nhưng vẫn biết quan tâm người khác, nhìn nó có nét buồn trên mặt cô.

” Có sao không ?”

” Không ! ”

” Đợi chút dân phòng vào tôi bảo họ bắt bọn nó rồi đưa cậu đi bệnh viện.” Cô đỡ tay nó có chút ân hận và sợ hãi.

” Lừa đấy ! Làm gì có dân phòng.”

” Thế...còi...làm sao có.” Cô quay khắp nơi tìm kiếm.”

” Đây nè ! là nhạc chuông thôi.” Nó rút trong túi quần chiếc điện thoại của mình rồi đưa cô nghe, thì ra tiếng còi “dân phòng” là ở đây.

” Trời ơi ! Không sợ bọn nó biết sao ? Gan vậy ?”

” Đại tiểu thư à ! Bọn này chỉ là bọn tép riu không có dám làm gì đâu, mau đi thôi.” Nó nói xong thì kéo tay cô ra khỏi đó.

Ọc...Ọc...Ọc...Bụng cô đã reo lên thành tiếng, từ một tiểu thư cao quý chưa chịu khổ một lần mà từ sáng đến giờ không ít chuyện xui xẻo đến với cô.

” Phụt...Ha ha ha... ” Nó thấy vậy thì rất buồn cười, cô luôn cao quý thế mà giờ cũng rất bình thường thôi.” Đói rồi sao ? Tôi dẫn cô đi ăn.”

” Khỏi ! ” Cô gạt tay nó, giận dữ mà lại rất ngượng ngùng.

” Coi như cho cô vay, bao giờ về đến nhà trả lại tôi.” Nó lại kéo tay cô đến một quán phở lề đường. Không xa hoa, không có cửa tiệm hàng hoàng, chỉ là xe hàng cùng vài bộ bàn ghế kê trên lề đường, nó lớn tiếng gọi hai bát rồi từ tốn lấy giấy lau đĩa cho cô. Cô thì thấy đây thật sự là điều mới lạ, nhìn hết chỗ này chỗ kia, hết mở to mắt ngạc nhiên lại cau mày trước những điều mình không biết.

” Sao quán ăn gì mà không có địa điểm hàng hoàng vậy ?” Cô ghé vào tai nó nói.

” Tiểu thư, đây là quán bình dân không phải chỗ người giàu lui tới.”

” Xì...”

” Hai bát phở đây ! ” Bác chủ quán vui vẻ bưng hai bát phở to khói toả nghi ngút hương thơm nồng nàn đặt trước mặt cô và nó ” Hai đứa ăn tự nhiên.”

” Dạ cháu cảm ơn.” Nó vui vẻ cười đáp lại bác cô cũng ngỡ ngàng nói ” Cảm ơn” với chủ quán. Điều này lại càng mới lạ, vốn dĩ khi đi ăn, người ta bưng ra cô chỉ có nhìn và phàn xét chứ chưa có chuyện cảm ơn như vậy.

” Mau ăn đi. Chanh nè, tương ớt nè.”

” Woah...” Cô ăn một miếng nhỏ thốt lên làm nó giật bắn.

” Gì vậy ? Vấn đề gì sao ?”

” N...N...Ngon quá đi.” Cô vui vẻ cười thật tươi, nụ cười chưa từng thấy hồn nhiên và trong sáng.

” Trời ! Vậy mà làm hết hồn. Ngon thì ăn tiếp đi.”

Đánh chén no nê, nó tiện đường đi bộ cùng cô về. Vừa đi vừa nói chuyện, không biết từ đâu rất nhiều chuyện để nói, nó cũng không ngờ cô và nó hợp nhau đến vậy, nói đủ thứ trên trời dưới biển, và cô cũng không quên tố cáo việc làm của anh với nó. Cô tức giận nói về việc của anh, nó không khó chịu mà còn cười đùa làm cô bớt nóng, chả mấy chốc cũng đến cổng nhà Lạc Gia.

” Đi bộ mệt quá ! ... Nhưng mà, hôm nay rất vui, cảm ơn. Vào nhà đi, tôi lấy tiền trả cậu.”

” Thôi khỏi, coi như bát phở là bù đắp tội lỗi của anh ấy với cô. Giờ tôi phải về nhà, byeeee” Nó nói rồi chạy nhanh, vừa chạy vừa cười vẫy tay chào. Không hiểu sao, vì sao nữa mà cô lại có chút bối rối rồi hơi vui với cái vẫy tay ấy, tim cô đập mạnh khi nhớ lúc nó cứu cô, chuyện gì đang xảy ra đây? Còn nó thì đang vội chạy đi chợ rồi lại chạy nhanh về nhà. Mở cổng đồng, tiếng cổng mở làm anh thức giấc, biết nó về liền chạy thật nhanh ra đỡ giỏ hàng, thật quá khác biệt lúc cô đến.

” Về rồi hả ? Sao hôm nay em mua nhiều vậy ?”

” Mua cho anh ăn đến tỉnh ngủ .” Nó quay sang lườm nhẹ.

” Anh...Làm gì sai hả ?” Anh ngây ngô lấy ngón trỏ chỉ vào chính mình.

” Anh á ! Lại còn hỏi, làm vậy với con gái nhà người ta mà còn bình thản đến vậy.” Nó quay sang giờ thì nhìn với ánh mắt căm phẫn chứ không còn lườm nhẹ. Cái nhìn của nó lại làm anh thấy nghìn vạn lần đáng yêu dù có chút hơi đáng sợ nhưng mà lại cho anh thấy vẻ mặt biểu cảm khác của nó.

” Nói gì vậy ? Cái gì mà con gái nhà người ta ? ” Anh cười hiền nhìn nó rồi xoa đầu.

” Lại còn vờ vịt, anh sáng nay đuổi Lily ra khỏi nhà phải không ?”

” Ah ! đã gặp nhau rồi sao ? Đồ nhiều chuyện, tại cô đến làm phiền tôi thôi, đáng đời. Lại còn dám hôn tôi, đồ vô duyên.” Anh nghĩ thầm trong lòng, nhưng vẫn nhìn nó nhẹ cười ” Sáng nay anh mệt, con bé còn đến làm phiền anh bực mình nên có nóng tính, anh sẽ xin lỗi nó sau nha . ”

” Nói được là phải làm được nhá, em ghét người nuốt lời.” Nó vẫn còn chút không tin tưởng, quay sang nhìn nhanh anh, rồi lấy tạp dề đeo vào người.

” Ha à ha ha hà hà... Ừ nhất định.” Anh cười mà như mếu, bắt anh phải xin lỗi kẻ anh ghét thì anh khó mà làm được, nhưng đã nhận lệnh từ ai đó thì phải cố mà nuốt cảm phần vào lòng.” A ! Trưa nay không phải đến công ty, anh giúp em làm bữa trưa bây giờ . ” Tất nhiên là anh cũng hiểu là phải hạ nóng nó trước khi nó ghét anh nên đánh liều tự ình nghỉ phép một hôm để cưng chiều nó, dù biết đêm nay sẽ lại phải thức trắng làm việc.

” Vậy thì giúp em rửa chỗ hoa quả này đi.”

” Xong ngay ! ” Anh vui vẻ vì biết nó hết giận lôi hết đồng cam tảo vãn vãn và vãn vãn đi rửa, nhưng mà, ngoài coffe và bánh mì nướng thì kĩ năng bếp núc của anh là con số không bao gồm cả rửa hoa quả. Rửa chỗ này, kì chỗ kia cuối cùng một quả cam đã rơi xuống sàn, anh mãi đuổi theo, trượt chân tại quả cam rồi thì nó quay lại và...chuyện gì đến cũng đến, anh đã ngã , ngã trong cái tư thế nằm dề lên nó. Trời ơi ! Anh mong cái ngày này đã bao lâu, cái ngày được gần gũi nó, nhưng mà nó thì đang phát hỏa, mặt đỏ bừng, lông mày cau lại và chuẩn bị nổi cáu.

” Ha ha ... Ngã êm quá nhỉ ?”

” A...A...Anh không cố ý ! X...Xin lỗi...” Anh chống hai tay xuống sàn, nhìn nó với ánh mắt van nài, nhưng chỉ nhận được ánh mắt sắc hơn dao. Đúng cái lúc không ai ngờ thì...Cạch... Ai đó đã mở cửa bước vào.

” Hân, An, em đến rồi đây ! ” Cái giọng cao vút và cái điệu bộ giọng đó còn là ai ngoài cái người tên Lạc Lily. Cô bước vào cũng đúng là lúc anh đang chuẩn bị đứng lên nhưng chưa kịp, nó thì quay mặt sang một bên, cảnh này khiến khó mà giải thích, nhất là trong trường hợp cả hai đều đẹp như tranh vẽ làm người ta không khó chịu mà còn có phần ghen tỵ.

” H...Hai... người đang làm cái gì vậy hả ?” Cô lớn giọng quát lên, nhưng mà càng làm cô tức điên thì anh càng vui, anh không những không đứng dậy mà còn lấy một tay vuốt tóc nó trong khi nó đang thanh minh rối rít.

” A ! Hiểu lầm, hiểu lầm thôi ! Mau đứng dậy, anh mau đứng dậy.” Nó hét quay sang anh lại quay sang cô.

” ẤY ! Đừng có bướng mà, mãi mới có cơ hội...” Anh vuốt tóc nó

” Cơ hội cái đầu anh, mau đứng dậy.” Nó dùng hết sức đẩy anh, nhưng mà là điều không thể, anh vẫn đang trên nó không nhúc nhích còn lấy tay hết vuốt tóc lại vuốt mặt nó.

” Ngoan ! Anh xin lỗi, biết có người khác làm phiền anh đã bế em vào phòng.”

” AAAAAAAAAA ! ĐIÊN À ! GIẾT ANH BÂY GIỜ ĐÂY.” Nó hét lên khi cô thì đứng nhìn không chớp mắt và đang biểu hiện tức giận. ” Không như cô nghĩ đâu tiểu thư, tại anh trượt chân ngã thôi, tôi và anh không phải ...” Nó cuống lên giải thích.

” Thật là... Không cần che giấu.” Anh hôn nhẹ lên môi nó, nó mở to mắt hết cỡ, còn cô nước mắt đã lưng tròng trực trào.

” HÂN ! CẬU LÀ ĐỒ TỒI.” Cô bây giờ mới cất lời, bực bội mà văng hộp bánh còn nóng thơm phức xuống nền nhà rồi vội chạy đi.

” ĐỨNG DẬY KHÔNG EM SẼ HẬN ANH CÁ ĐỒI.” Nó hét lên và rồi thì anh cũng phải đứng dậy trước cái câu “Hận” kia, nếu dám làm nó bực thì nó dám làm lảm. Sau đó nó bật dậy, đuổi theo cô và anh lẹ lướt theo nó. Chỉ có điều, anh chợt nhận ra, anh thì không có thích đồ ngọt, bánh cô ta mang tới lại là bánh cookie ngọt phải biết, lại còn gọi Hân không có gọi tên anh, kì lạ có khi nào...

” Lily, Lạc Lily mau dừng lại...Dừng lại cho tôi.” Nó vừa chạy vừa gọi nhưng mà cô vẫn chạy, chạy thật nhanh.

” Cậu đi đi, đồ trắng hoa, đồ háo sắc.”

” Tôi cũng là người bị hại thôi ! Chuyện đó là hiểu lầm, mau dừng lại.”

” Tôi thấy hai người rõ ràng đến như vậy còn chối nữa .”

” Trời ơi ! Đã bảo hiểu lầm mà ! DỪNG LẠI , cô không dừng chuyện này tôi kệ cô.” Nó bức xúc lại dùng biểu hiện không mấy thiện cảm làm anh và cô có phần hoảng loạn. Cô nghe có phần lạnh sống lưng liền dừng lại, anh thì vốn đã đứng nghiêm chỉnh ngay lúc nó nói.

” Hai người mau lại đây cho tôi.” Nó mặt không biểu cảm hờn nhẹ quay sang anh và cô, cả hai ngoan ngoãn nghe theo tiến gần nó. ” Mau về nhà nói cho rõ. Hai người còn giở trò, tôi mặc kệ đấy.” Cô thì ầm ỨC biết mình không có làm sai giờ lại bị mắng đến mức như vậy, có chút không cam nhưng mà trước khuôn mặt đang lửa giận phừng phừng không nghe theo chỉ sợ gặp tai họa. Còn anh, vốn là trêu đùa để cô từ bỏ cái ý định tấn công mình mà làm điều nó chưa cho phép, dù hôn nó xong thích tưởng chết, nhưng mà nguy cơ bị nó ám sát cũng rất cao nên ngoan ngoãn nghe theo không thì ...

Cạch...Phịch... mở cửa và cả ba cùng ngồi xuống bộ sofa, nó thì chân đan chéo tay vắt vào nhau, mặt thì không lộ một chút biểu cảm, anh ngoan ngoãn ngồi xuống dựa vào ghế hai tay đặt trên thành, mặt đang cực kì tội lỗi, còn cô ngồi đối diện hai người, đang hừng hực phần uất.

” Đó ! Về rồi, nói gì nói đi.” cô quay mặt sang một bên không thèm nhìn nó và anh.

” An An à à à ! Có gì muốn nói không ?” Nó quay sang anh nói trống không chẳng thèm dùng kính ngữ.

” À ! Ồm...Thì...Uhm... Mà nói gì ?” Anh không biết chậm hiểu hay cố tình không hiểu mà quay hết bên này bên kia cũng chẳng dám nói .

” E hèm ! Có lẽ em đã quá tin anh rồi, biết vậy không tin .” Nó vẫn không biểu cảm nhẹ nhàng đáp lời nhưng mà giọng đều đều lạnh ngắt.

” Ồm...Thì... Đây ! Đùa thôi.” Anh quay sang cô nói không chút ăn năn.

” ĐỪA CÁI GÌ MÀ ĐỪA ! Anh thấy chuyện này vui lắm à ? Đúng là cậu ta vừa dễ thương, vừa tốt tính lại còn dịu dàng nhưng mà con người độc địa như anh không được làm như thế, rồi người ta sẽ nói sao hả hả hả ? Cái đồ trắng hoa, cái đồ biến thái, dù có túng bắn đến mức nào cũng không được làm liều. Cậu ta ngây thơ như vậy anh làm cậu ta nghĩ thế nào về cuộc sống này...Blah blah blah...” Cô dùng một hơi nói đến anh không kịp nghe mở to mắt nhìn, cái thái độ hung hăng này là sao mà còn nhất mực bảo vệ nó, còn nó ngạc nhiên không kém, cả hai giờ chỉ biết nhìn nó không dám cảm lời.

” Chán chưa.” Anh nghe đến phát ngán quay sang nhìn nó.

” Chưa có xong . Anh cái đồ #*%^*()^\$#*&%%&*&*%%...Blah blah blah...”

” DỪNG !” Anh bức bối đập cái “cộp” cốc nước xuống bàn, nhìn nó ” Đây nhìn đủ rồi nhá ! Không phải muốn nói gì là nói đâu. Mà sao cô cứ đổ hết tất cả những thứ “tốt đẹp” lên đầu tôi thế. Còn nhất mực bên Hân, cô ý gì đây.”

” C...Ch...Chả ý gì cả ! A...Anh Anh bắt nạt cậu ta tôi đòi lại công bằng thôi.”

” ĐÒI CÁI GÌ MÀ ĐÒI ! Cô có ý gì với Hân hả ? ” Anh giờ thì máu ghen đã lên đến đỉnh đầu.

” Ừ ! ĐÚNG ĐÓ ! TÔI THÍCH CẬU TA ĐÓ ! Sao không ?” Cô giờ thì tức không kém, đứng bật dậy mà nhìn anh nói. Anh cũng đứng dậy nhìn thẳng mặt cô

” Quen nhau bao lâu mà đòi THÍCH với KHÔNG THÍCH?”

” Không quan tâm nhé ! Yêu thích là việc không cần thời gian, thích cậu ta ngay lần đầu gặp mặt đó được không ?

” CÔ...Cái đồ VÔ DUYÊN ! Cô có hỏi xem Hân có thích cô không mà đòi làm liều .” Cô bức đến hai mạch máu ở thái dương sắp đứt đến nơi, hùng hổ quay sang nhìn nó. Nó thì giờ mặt đỏ như cà chua, ngượng ngừng nhìn hai người họ tranh giành nhau.

” HÂN EM (CẬU) CHỌN AI?” Anh và cô quay sang nó đồng thanh, nó thì ngượng ngùng không nói gì đứng bật dậy chạy nhanh vào phòng đóng kín cửa. Sau đó, hai người cũng đuổi theo đập cửa đòi câu trả lời nhưng chỉ nhận được những tiếng im lặng. Tất nhiên là nhân vật chính biến mất, hai nhân vật phụ lại hùng hồn hỗn chiến.

” Cũng tại anh làm cậu ta sợ. BIẾN THÁI !”

” Nhóc con ! ĐỒ VÔ DUYÊN, học không lo học đi tán trai .”

” YA ! Ai là nhóc, đồ óc to mà não ngắn.”

” A! Loại con gái chua ngoa ! Cô thật sự không hợp.”

” Còn anh ! Con trai là coi trọng tiểu tiết, chấp vật, hèn mọn.”

”

#^&*()_”

“\$%^&*()”

Cuộc khẩu chiến hỗn loạn, cả căn nhà toàn những lời nói độc địa, cơ man là vấn đề miên man liên quan đến “mĩ nam” tiểu Hân. Còn nó thì bây giờ vẫn chưa hoàn hồn, vẫn đang cố nhốt mình trong phòng cho tĩnh tâm, nhưng càng nhốt càng rối hơn, bực mình đành đập mạnh cách cửa ” Rầm.” rồi mặt mũi vẫn đỏ bừng.

” THÔI NGAY ! Tôi không phải hàng hoá mà cứ giành qua giành lại. Tiểu thư, cô đi về đi, còn anh, mau lên tầng hai cho em.” Nó thật là quá uy lực, câu nói vừa cất thì hỗn chiến cũng thành bình địa, tức tối nói xong thì chuyện cũng thành như lời nói, cô đi đường cô anh đi đường anh còn nó bực bội chạy vào phòng “tự kỉ” tiếp.

” Hân ! Anh xin lỗi, hôm nay anh đã quá rồi, có đói thì gọi anh nhé.” Anh ở tầng trên mà tâm trí thì một mớ tơ vò nghĩ về nó liền xuống dưới nói cho nó biết anh luôn ở đây cần gì có thể gọi anh.

” Không cần. ” Nó đã giận thật sự, lời nói tuy nhỏ nhưng đủ cho anh nghe thấy. Anh thì bây giờ đã quá lo lắng, cũng vì đùa quá mức àm chuyện thành thế này, anh trách mình đã làm điều quá đáng, sau đó anh lại lên tầng. Mở chiếc điện thoại, hết lướt lướt xem ảnh nó lại lục lọi chờ đợi xem nó có nhắn gì không mà kết quả vẫn là số không. Cả một buổi trưa cả anh và nó đều không thiết ăn uống, chỉ ai phòng người nấy. Anh liền đánh liều trước khi chuyện này đi quá xa. Anh mở máy nhắn cho nó một tin nhắn :” Ê ! Đừng giận nữa, còn nhớ điều anh muốn nói với em lúc em bị bắt cóc không ? Cái lá thư ấy ! Bây giờ có hứng muốn nghe không ?”

Mười năm phút sau cuối cùng thì điện thoại anh cũng sáng ” Nói đi.”

Anh :” Muốn biết thì năm giờ chiều ra vườn hướng dương nhé. Giờ mở cửa phòng đi, anh hứa là anh không có ở dưới nhà.”

Nó : ” Làm gì ?”

Anh : Mở đi ! mở thì biết !”

Thì ra anh đã xuống nhà kịp làm một cốc coffe sữa cho nó còn có cả cặp bánh mì nướng tuy là không có ngon nhưng ít ra anh vẫn rất quan tâm đến sức khoẻ của nó, không mong nó vì đói mà bị bệnh. Còn nó thì cũng đã hết giận vụ anh và cô cãi nhau, chỉ là giờ nhớ lại lúc ở sàn nhà thực sự xấu hổ đến mức không dám ra ngoài chỉ dám nhắn tin cho anh. Nó mở cách cửa ra, nhìn thấy cặp bánh và cốc coffe thực sự rất vui, vui đến nỗi tự nở trên môi một nụ cười khó kiểm soát rồi lại đóng cửa phòng.

Cứ thế chờ đợi đến lúc nó hẹn anh, thật lạ là ngồi trong phòng không biết anh làm gì mà thực sự rất ồn, ồn đến khó chịu, có tiếng máy móc, tiếng dụng cụ rơi có cả tiếng anh đang hát, nó nghe mà thực sự muốn ra hét lớn bảo anh dừng lại, nhưng sự ngượng ngùng ngăn bước nó. Cuối cùng thì 5h đã đến, nó nhẹ mở cửa, chưa vội ra mà nhìn ngó hết căn nhà sợ gặp mặt anh lúc này thì khó mà nhìn nhau được. Sau đó rón rén bước ra vườn hướng dương, trời chiều nhuộm vàng lẩn cam màu hoàng hôn, gió nhẹ hiu hiu thổi mái tóc nó nhẹ đưa bước chân nó lên một sân bằng gỗ ngay giữa vườn hướng dương, thì ra đây là thứ anh mất cả trưa để làm, một cái sân nhỏ trong vườn hướng dương.

” Hey !” Anh đứng đằng sau nó, khuôn mặt vui vẻ tay vẫn cầm một bó hướng dương, đi dần đến chỗ nó.

” Gì vậy ?” nó quay lại nhìn anh có chút bối rối.

” Mười năm trước, anh mười ba tuổi, anh chưa từng một lần rời khỏi cổng nhà, anh phụ thuộc vào cha, anh là một cậu ấm đầy đủ, nhóc ạ ! ”

” Thì sao ?”

” ...Sinh nhật lần thứ mười ba, anh và cha có cãi nhau, anh đã bỏ đi.”

” Thì có liên quan gì đến em ?”

” Anh đi đến một khu mà anh không biết nó là đâu, anh sợ chết khiếp, sợ đến mức chỉ muốn về nhà ngay, sợ đến nỗi méo máo khóc tùm lum, vừa sợ vừa đói anh ngồi ở đó mong cha tìm được anh càng sớm càng tốt.”

” Ồ ! rồi sao ?”

” Uhm...Thì, anh bị một cậu nhóc đánh vào đầu. Đánh rất đau, anh nhìn nó, và phát hiện nó thật sự rất nhỏ, nhỏ hơn anh rất nhiều. Nó mắng anh lớn mà còn khóc, lớn rồi cứ như con nít, từng lời nó nói thật sự làm anh không còn lỗ nào mà chui. Thằng nhóc ấy bé tuổi mà từng lời nó nói như một ông già ấy làm anh thấy mình thật bé nhỏ trước nó. Ha Ha Ha buồn cười thật, nó đánh anh xong còn cho anh đồng xu 5000 để mua bánh ăn nữa, anh hứa sẽ trả nó khi gặp lại. Anh còn hứa khi gặp lại sẽ đối xử tốt với nó cả đời luôn . A ! Xấu hổ quá đi.” Anh lấy ra trong túi áo một đồng xu 5000 màu vàng đã cũ rích. ” Nhớ không ?”

Còn nó thì nghe và đã ngộ ra nhiều điều, nó ngượng ngùng xoa tóc rồi nhìn anh

” Coi như cho anh , lúc đó còn nhỏ có nặng lời xin lỗi.”

” Vậy là anh và em quen nhau lâu rồi nhỉ.” Anh tiến lại gần đưa bó hoa hướng dương được buộc bằng dải ruy-băng màu xanh lá cây cho nó.

” Sau đó, anh còn về nhà xin cha tự làm mọi thứ, cuối cùng thì 23 tuổi có thể tự lập a ! ” Anh tiến gần khoác tay vào vai nó cười đùa. Anh khoác tay làm mặt nó đỏ bừng , tim nó đập loạn và bắt đầu thấy nâng nâng ở cổ họng, sau đó là toàn thân nó nóng bừng, có phải nó mắc bệnh hay không ? Nó liếc mắt nhìn anh rồi lại cúi xuống, không hiểu sao giờ trong mắt nó anh lại phát hoàng quang đến vậy. Lần đầu nó thấy mình có thứ cảm xúc như vậy, bàng hoàng, nó đẩy anh ra trước khi nó thấy một thứ tình cảm gì khác.

” Ôm ấp gì chứ , nóng chết.”

” Sao vậy ? Mọi khi anh vẫn khoác vai em mà ? Có phải còn giận anh ?” Anh nhìn nó lo lắng rồi sợ nó vẫn giận, mau chóng xin lỗi nó ” Anh xin lỗi, anh xin lỗi, anh chỉ muốn nói cho em biết là anh và em đã gặp nhau lâu rồi thôi, nếu em không thích thì coi như chưa biết đi. ”

” KHÔNG CÓ ! ” Nó ngắt lời anh, nó không muốn quên chuyện này, chẳng qua đang có gì rất lạ trong nó làm nó ngượng ngùng và khó tả. Bất chợt, nó nghĩ miên man và nhớ ra có lần bác Phùng đã nói anh ra ở riêng vì chờ người tình 10 năm của mình, có phải... Nó nghĩ đến rồi loạn, có phải là nó hay ai khác, có phải anh chờ nó, bắt đầu rồi chỉ.

10. Chương 10

” À ! vậy à ... Ừm... Hay em ghét vụ trưa nay ?”. Anh có chút ân hận.

Giờ thì nó sắp nổ tung suy nghĩ đã đang nghĩ chuyện người tình nhưng mà anh còn nhắc thêm nụ hôn ấy, là hôn môi, nụ hôn đầu của nó làm nó đỏ bừng mặt, lấp lấp.

” ...K...Không có...Chuyện đó...Ừm... Quên đi.” Nó nói xong ngẫm một lúc ” A ! Không ! không được quên. Có chuyện em muốn hỏi.” Nó vội vàng muốn làm rõ mọi chuyện, dù gì một thằng con trai mà cứ trốn tránh hiện thực thì hèn nhất lắm.

” ừm...Hỏi đi !”

” Ồm...Bác Phùng có nói anh ra ở riêng...để...đợi...người anh ...y...y...yêu ...đã mười năm, có phải...có phải...người ấy...là...là...”

” Nói sao đây nhỉ, không biết em có giận không nhưng mà người ấy...Chính là em, anh yêu em đã từ cái lúc nhìn thấy nhóc con nào đó cầm đôi ba-ta chạy trong mưa ”

” H...HẢ HẢ H...”

Anh lấy tay xoa nhanh đỉnh đầu nó cười đến híp cả mắt ” Lại lắm phải không ? Nhưng mà, cái lần anh nhìn thấy em anh đã nhận ra đó là nhóc con dạy đời anh mười năm trước, còn cả vụ anh bảo mình bị gay á ! Không có đâu, chỉ thích mình em thôi, không có tư tưởng gì với nam nhân khác mà .” Anh nói có chút vui có chút nghiêm túc và có chút ngượng ngùng, thật nhiều biểu cảm trên khuôn mặt ấy, còn nó thì đã ngượng đến đỏ bừng hai bên má, chân tay cũng nhào nhoẹt không có lực. Ah ! Thật là, chả hiểu sao nó lại như thế, tại anh nó vui buồn lẫn lộn, lúc rất muốn bên anh, lúc lại cực căm phẫn, tại anh nó trở nên mềm yếu hơn, nó đã chưa từng quan tâm điều gì ngoài nó nhưng anh làm nó biết mở to đôi mắt cùng tấm lòng cảm nhận mọi thứ. Anh là người mang cho nó thứ ấm áp xa xỉ mà từ bé đến giờ nó chưa được nếm qua, anh bao bọc nó khiến anh trở thành người thân duy nhất trong mắt nó, nhưng tại sao khi Lạc Lily đến nó lại thấy bất an, nó muốn anh chỉ của riêng nó dù về bề ngoài nó ủng hộ anh và tiểu thư nhưng thâm tâm mong sao anh sẽ không bị lay động, anh mãi là người thân của nó. Rồi trong đồng suy nghĩ nặng nề, không hiểu mình muốn gì và cần gì ở anh chỉ là nó mong mình không bao giờ phải rời xa anh, rời xa ngôi nhà này.

” ẤY ! Chắc là em khó xử lắm hả? Anh xin lỗi, anh không muốn nói ra nhưng mà, anh sợ em sẽ bị cái cô chua ngoa Lạc Lily cướp đi, anh rất sợ nhóc à.”

” ...Cần bản là...Không bao giờ...thích...” Nó lúng túng lấy tay bứt bứt cái vạt áo, có phải nó muốn nói nó sẽ không cần cái thứ tình cảm anh trao nó ?

” Uhm... Anh hiểu, anh hiểu không cần nói.” Anh lấy tay chặn đôi môi đang run lên vì lo lắng.” Chuyện này vốn đã là anh đơn phương a, anh không muốn vì vậy anh và em lại như người dưng đâu. Ha ha ha Thôi anh ra ngoài một chút ở nhà nhé.” Anh nói mà mắt đã long lanh hơn nhiều còn có cả gân máu, nước mắt đã ngang tròng, nhưng anh cười rồi lại xoa đầu nó bỏ đi. Nó cũng không biết làm gì, chết đứng tại chỗ mà nhìn anh tiến nhanh ra khỏi cổng rồi đi khuất. Nó không biểu cảm tay cầm bó hoa anh tặng đi thật chậm và từng bước đi như kẻ say không nhắc nổi bước, cuối cùng thì cũng đã đi đến phòng, mở cửa rồi ngồi phịch xuống trước bàn học. Nó mở cái màn hình laptop, đập vào mắt nó là hình anh và nó chụp chung, anh cười thật tươi, nụ cười nó luôn in sâu trong lòng, anh đối với nó thật tốt, chưa từng la mắng, chưa từng nổi giận, đến sợi tóc nó cũng phải cẩn trọng sợ rơi, vậy mà nó chỉ làm cho anh rơi vào rắc rối, mang cho anh những câu nói cay nghiệt và cả nỗi buồn. Nước mắt cứ thế rơi trên khuôn mặt không điểm biểu cảm, từng giọt nước mắt long lanh và mặt đầng rơi trên gò má thanh tú đến đôi môi đang ứ đọng những lời giải thích. Quẹt ngang dòng lệ , nó dồn tâm tư đánh từng dòng chữ bằng đôi bàn tay thon dài...

Còn anh- người con trai đã toàn tâm toàn ý yêu nó không cần lợi nhuận, không cần bất cứ khoản lời lãi nào, đang phóng thật nhanh trên đường với chiếc xe vẫn đưa đón nó đi học. Anh thấy trống vắng, vạt áo anh không còn bị ai đó sợ hãi kéo lại, không còn những câu cần nhắc ” Chậm thôi” ” A ! Anh định giết em ư ỉ’... Lưng anh không còn bị ai đó đập mạnh mỗi khi dừng gấp. Rồi, anh cười, anh cười nhặt vì sự ngu ngốc của mình, anh đã từng hứa với bản thân chỉ cần nhìn nó mỗi ngày thì cho nó không biết thứ tình cảm này anh cũng cam nhận, anh hứa và làm trái lời hứa nên giờ ông trời đã trừng phạt anh sao ? Cả buổi tối lang thang trên từng con đường, rồi lấy hơi men để giúp con người ta quên mọi thứ, anh nâng nâng quay cuồng phóng xe lên cây cầu gần trường nó. Anh đứng trên cầu làm những thứ mà chỉ kẻ say mới làm, lấy chai rượu đã vơi hơn nửa đổ xuống sông không luyến tiếc, anh cười nhìn theo từng giọt lấp lánh trong ánh đèn đường, rồi tự hỏi liệu anh không nói mọi chuyện có đau đến vậy. Trong thâm tâm hét lên một tiếng lòng thật lớn, rồi truyền đến bờ môi mà đi ra ngoài ” AA AAA AAA AAA...” “ Tiếng hét xen lẫn những giọt nước mắt đã ứ đọng trong khoé mi, anh không khóc, anh không muốn khóc, anh muốn tình yêu của anh sẽ không làm nó ”ngạt thở”. Có lẽ mười năm trước, anh yêu nó đơn giản vì cảm nhận được sự đáng thương của nó, nhưng những ngày tháng được sống cùng nó là khoảng thời gian hạnh phúc đến mãn nguyện. Anh yêu cái tính thích cần nhắc, bất cần đời và nét đáng yêu, sự quan tâm ... mọi thứ thuộc về nó anh đều yêu đến mức không có gì sánh bằng, nhưng chính tình yêu đó lại càng làm anh đau. Anh yêu đơn phương thứ tình yêu đau khổ đến đứt từng mảnh lòng, đến nhói từng tế bào vậy mà anh vẫn cứ lao vào giồng thiêu thân.

Uống đến say mềm người, anh đành đi đến một khách sạn để ngủ vì anh không muốn nó thấy cái hình ảnh thất bại này càng không muốn nó nhìn thấy thứ tình cảm ràng buộc nó. Anh đã quyết, ngày mai khi trở về, anh sẽ để nó tự do làm điều nó muốn, anh sẽ giải phóng nó... Đặt lưng lên giường khách sạn, giờ thì nước mắt anh mới không thể kìm lại mà chảy thành hai hàng mặn đẫm xuống gối. Anh nhớ bữa cơm nó nấu, nhớ nụ cười khi nó chăm sóc khu vườn hướng dương, nhớ cái cảm giác lần đầu nó đưa anh một hộp sữa lúc anh làm đêm, nhớ khoảng khắc nó ôm chặt anh sợ hãi lúc bị bắt cóc, mọi thứ cứ hiện rõ một một cùng hơi men càng uống càng tỉnh, chưa bao giờ anh uống nhiều đến thế, chưa bao giờ anh đau khổ đến thế. Anh là người đã trưởng thành những mối tình trải qua không nhiều không ít, anh luôn chủ động chấm dứt mà giờ lại bị tình đầu của mình không mở lời nhưng đau như cắt vào trái tim.

... Đêm hôm đó, cả anh cả nó, ngoài nỗi buồn đến tận xương tủy thì chỉ còn sự cô đơn, ai cũng rất muốn nhìn thấy người kia nói cho rõ ràng nhưng lại bị sự ngưng ngừng làm bức chần vô hình, vô tình chần ngang. Cả hai đều muốn nghe thấy giọng nói của nhau, nhưng chính cái mà được gọi là lí trí ngăn bước. Cả hai muốn sự ấm áp của nhau nhưng bây giờ chỉ còn sự trống trải lạnh lẽo và cô đơn.

Sáng hôm sau, nó đã thức nguyên một đêm trắng chỉ ngồi nghĩ về người mà nó thật sự đã quá quen thuộc nhưng thật lạ lẫm, còn anh, một đêm chìm trong kí ức về ai đó ngọt ngào nhưng đau khổ. Nó, sau một đêm thức trắng tự pha ỉnh một cốc coffe và rồi lại nhớ đến những li coffe anh làm cho nó, còn anh, nghĩ về nó quá nhiều, đến trong mơ cũng là giọng nó, giật mình tỉnh giấc cảm nhận cơn đau trong lòng và cả nỗi đau thể xác, đầu anh đau như búa bổ, tay chân nhức nhối, mệt mỏi. Trả phòng, anh lại lên xe đi thật chậm mong sao hôm nay đường về nhà sẽ vắng hơn sẽ xa hơn, anh sợ chịu nỗi đau bị từ chối đến hai lần, nếu chuyện đó diễn ra có lẽ mãi mãi anh cũng không thể cười nữa. Anh đến nhà, mở cách cổng và như chưa có sự xuất hiện của nó, căn nhà im ắng đến đáng sợ, vườn hướng dương nó yêu quý cũng chưa có lấy một giọt nước. Anh bước vào nhà, vẫn một sự lạnh lẽo trước khi nó đến, băng qua phòng khách cuối cùng là bếp... Và rồi... Anh tuyệt độ hoảng sợ khi thấy nó đang nằm sấp trên sàn khuôn mặt trắng bệnh, li coffe còn nóng văng tung toé dưới sàn, anh sợ nó bị đột quỵ mà không dám động vào, điều này càng làm anh sợ hơn, anh vội vàng gọi cho bác sĩ. Cuối cùng thì cũng chỉ là suy nhược cơ thể, tạm thời anh yên tâm, nhưng nhìn bàn tay đỏ ửng vì bỏng coffe, anh tự trách không về sớm để có thể làm coffe như vậy nó cũng sẽ không bị bỏng. Vuốt nhẹ khuôn mặt xanh xao tiêu tụy, anh trách mình đã nói ra những điều không được nói để nó thành thứ ma tàn thân đại như vậy, một mình anh ngồi ngoài phòng khách tự tát vào mặt mình từng cái chất chứa mong anh đã không ngu ngốc là nói ra tình cảm. Rồi tiếng nói nhỏ nhẹ vang lên

"Đồ ngốc, không đau sao? Khỏe vậy mau nấu đồ ăn cho em." Nó đã đứng ở cửa phòng vịn vào tường mà nói, yếu ớt mỏng manh đến nỗi có thể vỡ bất cứ lúc nào, anh chạy nhanh đỡ nó nhắc bổng, bế nó vào giường, tăng nhiệt độ điều hoà, đắp chăn cho nó, không hề nói một lời, chỉ có sự ân cần không thay đổi. Một tiếng sau, anh cuối cùng đã nấu được một nồi cháo đại đại bổ cho nó, bất cứ thứ gì xa xỉ đậm chất tẩm bổ anh đều nấu cho nó, nhưng tâm linh chi tổ yến... không thiếu món gì. Anh bưng vào, nhẹ lay người nó.

"Hân, Hân, mau dậy ăn còn uống thuốc."

"Ừm...Ừm.... năm phút nữa thôi." Nó ngái ngủ vì cả đêm thức trắng, cuộn tròn cơ thể vào sâu trong chăn cùng khuôn mặt như một thiên thần, lại lần nữa nó làm anh yêu thêm, càng yêu càng đau, anh đắm nhẹ vào ngực trái của mình như một lời nhắc nhở.

"Ngoan, mau dậy đi, anh nấu cháo cho em."

"Ồ...Uhm...Ừm... Chút em ăn."

"Ăn nóng mới bổ."

"Bón cho em..." Chả hiểu nó mơ hay tỉnh mà cả gan nhờ anh bón đồ ăn, có phải qua một đêm nào bộ đã bị hỏng vài chỗ.

"Mau dậy đi." Nếu là anh của ngày hôm qua chắc chắn sẽ cười tươi bón cho nó tặc thì nhưng anh của hôm nay không thể để mình ngã sau hơn mà không có đường lui. Anh để khay cháo vào tủ đầu giường, sau đó ngồi sát mép giường nâng nó dậy kê sát vào người mình mà lấy từng thìa cháo nhỏ thổi bớt nóng rồi cho nó ăn. Còn nó, lắc đầu lia lịa không tiếp nhận thành ý, anh thở dài rồi bắt lực

"Em...Em, Có phải tại anh mà không ăn", anh nét buồn hằn trên mặt, ghen ngào mà hỏi.

” Không phải, em muốn nói rõ chuyện hôm qua đã.” Nó lắc đầu, nhẹ tựa vào vai anh.

” A ! Anh có việc ở công ty , anh đi trước.” Anh sợ, sợ đến điều nó nói, có phải nó sẽ không chấp nhận, nên tạm thời cứ trốn khỏi nỗi đau đến khi chịu đựng được rồi tính. Nó kéo tay anh thật chặt, nó kéo như thể sợ ai cướp anh.

” DỪNG ! Em ... hôm qua nói chưa rõ.”

” Anh hiểu...Nhưng anh không muốn nghe.” Anh gạt tay nó lạnh nhạt đứng dậy định mở cửa đi ra ” Anh không muốn chúng mình thành người xa lạ...” Bốp...Cái gối từ ai đó nhằm thẳng đầu anh hạ cách, anh giật mình quay lại, hãi hùng nhìn thấy cảnh trước mắt. Nó đang nheo đôi lông mày, hết sức mà khóc, cái thứ biểu cảm cả triệu năm chưa chắc nhìn thấy... Nó khóc càng to khi anh đến gần, rồi ngồi lại giường nó rồi lên xin lỗi.

” Anh thực sự xin lỗi, xin lỗi làm em khó chịu, em cứ ở lại anh sẽ đi.” Anh nhẹ lau nước mắt, nhưng mà không những không lau được nó còn khóc to hơn, khóc đến nấc thành tiếng.

” Oa...Woah...OA OA OA ... Đồ tồi, đồ ngốc, đồ ...Woah woah...Anh tưởng chỉ mình anh khổ thôi à *nắc* Oa OA... Em cũng đã rất buồn... Anh... Anh bắt nạt em.” Nó khóc như một đứa con nít lấy cái gối còn lại đập mạnh vào anh, anh thì ngồi in, mặt cực kì ngổ và ngây. Anh ngạc nhiên, chuyện gì đây ?

” A..Anh...Không có, anh đâu bắt nạt em.” Anh rối rít thanh minh

” Woah...Oa OA OA OA...Anh chưa nghe em nói đã bỏ đi, chính là bắt nạt a OA OA OA...” Bộp...Bộp...Nó vẫn cứ đánh

” Anh...” Giờ thì anh cũng đã mất đồ hoe ngắn lẹ ” Anh... vốn không thể để em thích anh, anh nên tự biết thân biết phận...” Anh ôm lấy nó, coi như lần cuối thể hiện tình cảm. Không những không đẩy anh ra nó còn vòng tay ôm anh chặt hơn, vùi mặt vào vai anh khóc lớn.

” Anh không có WOAH WOA...Anh không có...Woah Woah... Anh là người...Híc Híc...Tuyệt...OA...NHất. Híc híc...Em muốn nói là em WOAH OA OA AAAA... KHÔNG CÓ THÍCH LẠC LILY...” Như sét đánh bên tai, anh bần thần ngạc nhiên nhìn nó.

” HẢ HẢ HẢ ????”

” Oa Oa Oa.... Anh Bắt nạt em... còn chối sao ? Híc ?”

” A...A...Anh, anh...”

” Woah...Woah...Em...rất thích...rất thích...rất thích thích Anh, Em thích anh Phùng Gia An.” Chỉ là từ thích so với yêu còn kém một đoạn nhưng mà làm anh trái tim muốn nhảy ra ngoài, môi không ngừng cười

” T...Thật sao ? Anh không có nghe lầm chứ.”

” Híc Híc Uhm...” nó vòng tay lên cổ anh khóc thảm hơn, còn anh nhẹ vòng tay vào eo ôm nó chặt, siết chặt mong đừng ai có thể nhìn thấy nó của anh lúc này, mong ai thấy nét đẹp như thiên thần của nó. Bất giác nhớ đến bàn tay bị bỏng bởi coffe, anh nhẹ lấy bàn tay ấy khỏi cổ mình, đặt một nụ hôn nhẹ. ” Lần sau, để anh pha nhé, em như vậy anh rất đau lòng.”

” Híc híc...Uhm...” Giờ thì nó đã nín chỉ là vẫn còn nấc lên vì khóc quá nhiều.

” Hân, anh thật sự rất cảm kích , Anh yêu em.” Anh nâng chiếc cằm nhỏ nhắn dễ thương ấy lên, đôi mắt nó mở to ngơ ngác, cuối cùng anh cũng đặt nụ hôn ngọt ngào vị coffe nên môi nó,đắng và ngọt hoà quện. Nó mặt đỏ bừng chả hiểu gì. mắt vẫn cứ mở, anh nhẹ buông môi mềm rồi nhìn nó cười, nụ cười dưới ánh nắng chiếu vào làm anh lần nữa phát hào quang trong mắt nó.

” Anh rất sợ, nếu em...từ chối tình cảm này.” Anh xoay người, ôm nó vào lòng, nó ngồi gọn rồi tựa đầu vào vai anh có nét hạnh phúc.

” Chính vì vậy, sau này phải nói rõ ràng mới được bỏ đi.” Sau đó, nó lấy cái laptop trên mặt bàn đưa cho anh.” Nè ! Mau đọc đi.”

” Gì vậy ?”

” Hợp đồng .”

” Hợp đồng ?”

” ĐÚNG ! Chính là hợp đồng.” Anh mở màn hình, thì ra chính là bản hợp đồng giữa nó và anh có điều, điều khoản có chút khác biệt.

Điều luật bổ sung từ bên B :

1 , A không được bỏ đi khi B chưa nói rõ.

2 , A không được suy diễn lung tung.

3 , A phải để B chăm sóc

4 , A không được làm việc thiếu khoa học, B sẽ lo việc đến trường mỗi sáng.

5 , B có nghĩa vụ phải ăn toàn bộ những gì A nấu.

Thật là không ngờ, anh vừa đọc mà vừa cười đến độ miệng ngoác tận mang tai. Sau đó lại ôm chặt nó hôn vào cái trán cao cao, cười nhẹ

” Anh sẽ kí liền.”

Trong cái viễn cảnh tình sắc xuân son này mà có người muốn phá thì thật bức bối. Ấy vậy mà cửa nhà đã mở từ bao giờ...Cách...

” HÂN ! HÂN ! Cậu bị ốm sao?” Âm thanh trong trong cao vút, cái điệu gọi này...còn ai khác ngoài Lạc tiểu thư sao ?

Anh bức bối nghĩ đến nóng người ” ẤY ! Con nhỏ chết bầm, muốn đến cướp người yêu ta sao ? Người muốn làm vai phản diện chẳng ? Ta rửa chết người.”. Còn nó, mau chóng rời khỏi vòng tay anh lịch sự chạy ra tiếp tiểu thư.

” Lily, đến rồi sao ?”

” Cậu bị ốm, chạy ra đây làm gì ? Mau vào phòng nghỉ ngơi.” Cô đẩy nó, nhưng nó một mực tròn chân. Có lẽ nào lại cho người ngoài thấy màn ân ân ái ái này chứ, nhất là khi anh còn đang cùng giường chiếu xộc xệch, hiểu lầm nữa khó mà giải thích.

” Mau vào, đừng cãi-”Ah ! KHÔNG !” Cuối cùng thì cô cũng đẩy nó vào, tất nhiên sau đó là màn không thể không đổ mặt. Chả biết từ bao giờ anh đã cởi chiếc áo ngoài vồn vện mặc chiếc sơ mi rằn ri mà ba nút đều đã mở nằm yên ổn trong tấm chăn trắng muốt, chăn thì nhàu, gối thì mỗi nơi một chiếc... Ai! Chuyện đau đầu đây.

” A A A A A A A HAI NGƯỜI...HAI NGƯỜI...LÀM CÁI GÌ VẬY ?”

11. Chương 11

” KHÔNG CÓ NHƯ CÔ NGHĨ ĐÂU .” Nó dùng hết sức lực hét to mong cô đừng có hiểu lầm lần hai. Còn anh thần nhiên cuộn tròn trong chăn nhìn cô dùng cách đây oán hận.

” Nhìn mà không hiểu à ?” Anh nhìn cô, co mày

” A...A...Anh... nói gì vậy hả ? ” Nó bức bối nhìn anh

” Haizzz. Ngạc nhiên thật. Tôi đã nghĩ rồi mà.” Cô thần nhiên ngồi vào chiếc ghế gần bàn học, sau đó quay sang phía anh mà nói móc.” Không cần giả bộ cũng biết anh và cậu ta như thế nào, lúc nào cũng quần lầy nhau nhìn mà thấy ngọt đến sâu răng. ”

” Cô ... đang nghĩ gì vậy hả ? Không có đâu.” Nó chẳng thể hiểu nổi tiểu thư và anh đang nói về cái gì nữa.

” Hân à ! Tôi biết rồi mà, không cần giấu a ! Tôi vẫn coi cậu như CHỊ GÁI tốt...Bộp...bộp...” Cô đứng dậy vỗ nhẹ vào vai nó sau đó bước ra khỏi cửa còn nhìn lại ” Còn anh, AN AN ! Tôi nói cho anh biết tôi rất

thích cậu ta là chị tôi nên hôm trước mới ghen thôi chứ không có ý gì đâu , anh không phải khẳng định chủ quyền. Ha ha ha nhìn là biết chưa có làm gì nhau, nếu không sao cậu ta có thể đứng hùng hồn như thế kia...Ha ha ha. Tôi đợi hai người ở ngoài mau mặc áo cẩn thận đi đồ ham hố.”

Cánh cửa đóng lại, tiểu thư đã ra ngoài phòng khách ngồi từ bao giờ, chỉ còn anh và nó. Nó trừng đôi mắt đẹp để nhìn anh đầy bức dọc, anh cũng đã thấy lạnh sống lưng vài phần. Nó cũng chẳng thèm nói, đem quần áo, chăn gối đắp thẳng vào anh. Anh thì đang trong quá trình ăn năn hối lỗi, cũng do cái lối suy nghĩ đầu đầu mà giờ khổ sở thế này. Anh tự trách lại làm nó giận, vài phút trước còn cười cười nói nói đầy tình cảm còn giờ thì anh đã làm chuyện này thành biển lửa bức tức. Mặc áo lại cẩn thận anh bước xuống giường dùng cách tay to lớn ôm trọn vào eo bóng hình gầy gò từ đằng sau, đặt nhẹ cằm vào vai nó, hết sức ăn năn mà nói

” Anh Xin Lỗi. Anh chỉ không muốn ai đó đến cướp em mà thôi.”

” Anh...Em...đã nói thích anh còn dễ dàng bị cướp sao ?”

” ...Anh...Xin lỗi.”

” Lần này bỏ qua còn lần sau thì đừng hòng, nghe chưa hả ?” Nó vừa nói vừa nở một nụ cười nhẹ đan bàn tay mình vào vòng tay anh. Anh cũng từ từ đặt lên mặt nó một nụ hôn nhẹ, anh thầm cảm ơn cuộc đời, cảm ơn vì đã cho anh quá đầy đủ, cho anh người cha tốt, một người “vợ” tốt, mọi thứ quá tuyệt.

Cốc...Cốc...“E hèm...E hèm... Lâu quá rồi đấy.” Thì ra vẫn có người thứ ba từ này đến giờ nghe đủ thứ chuyện tình cảm , đành ngồi ngoài vọng tiếng vào. Hai người đành bỏ tay cùng nhau bước ra ngoài, cùng nhau ngồi xuống ghế

” Chuyện gì nói đi.” Anh nhìn cô.

” À ! Mai sinh nhật tôi, anh với Hân đến đi, thiệp này.” Hai chiếc thiệp màu hồng nhạt tao nhã nhẹ nhàng cùng Ruy-băng được trao tận tay cho anh và nó ” Nếu không đi, tôi thề là hai người không bao giờ được bình yên.” Lạc tiểu thư hất tóc nhìn anh và nó đầy cương quyết sau đó thì bỏ về. Thời gian trôi qua trôi lại cuối cùng cũng là hôm sau sinh nhật tiểu thư đã đến, nó tự tay làm một chiếc bánh sinh nhật màu hồng theo màu tiểu thư thích không quên trang trí bánh bằng dâu tây và cherry nhìn vô cùng đáng yêu, ở giữa là dòng chữ ” Sinh nhật vui vẻ Lạc Lily.”. Nói chung là qua một thời gian quen biết , nó cũng khá quý cô tiểu thư này, mồm miệng có độc địa nhưng mà bản tính rất tốt, đặc biệt nó thấy cô Lạc này có điểm giống đứa em nó hay tưởng tượng nên có thể nói vài phần trân trọng giống người thân. Còn anh, đang cực kì chán nản nhìn nó vui vẻ làm bánh miệng không ngừng cười, chỉ sợ nó lại bỏ anh theo tiểu thư kia.

” Em làm bánh vui vậy , có phải cô ta rất đặc biệt ?” Anh ngồi ở ghế nhìn nó đang chăm chú phết kem.

” Uhm. Đúng là rất đặc biệt.” Nó mạnh miệng trả lời không suy nghĩ làm anh giận càng thêm giận.

” Đặc biệt ? Đặc biệt điểm nào ? Hơn anh sao?” Anh nhăn mày, môi đưa ra khó chịu hỏi nó.

” Đặc biệt thì là đặc biệt hơn kém gì chứ ” Nó chẳng lưu tâm lời anh vẫn vui vẻ mà làm bánh, anh bức bối quay ra phòng khách, mở điện thoại lấy ảnh Lạc Lily vô tội mà chọc tới tấp . Còn nó, thấy anh biểu hiện vậy miệng nở một nụ cười tươi vô thức lắc đầu trước hành động quá đỗi đáng yêu này, thật không ngờ người mặt lạnh như anh cũng có điểm thật đáng yêu a.

Tám giờ tối, anh cùng nó đến bữa tiệc tại Lạc gia. Anh mặc áo vest đen, sơ mi trắng đeo cà-vạt màu xanh đậm, mặc quần âu hơi bó phía dưới cùng đôi giày oxford đen nhìn vô cùng tao nhã. Tóc anh vuốt ra phía sau nhìn rõ vầng trán cao sáng láng cùng đôi lông mày đậm, mắt có chút buồn nhưng đích thị phủ một lớp lông mi dài đen nháy đầy lãng mạn. Nó, đơn giản hơn, sơ mi đen cổ có chút họa tiết, bên ngoài mặc blazer màu nude kết hợp cùng skinny jeans vô cùng trẻ trung. Tóc nó đã được cắt ngắn một chút, vuốt gel dựng nhìn vô cùng đáng yêu với khuôn mặt tuyệt mỹ của nó. Vừa mở cửa, Lạc Lily đã đứng ngay trước cửa chạy xuống từng bậc cầu thang, ôm lấy cách tay nhỏ nhắn của nó

” Đến rồi hả , tôi à em đợi lâu lắm đó.” Cô cười thật tươi.

” Bỏ ra .” Anh chen vào giữa gạt mỗi người một bên.

” Đồ ích kỉ...Xí...” Cô bĩu môi chê bai

” Muốn gì đây nhóc con ?”

” Anh mà mạnh động tôi không khách khí mà kêu lên anh đánh tôi đâu.” Cô lè lưỡi trợn trợn anh, anh tức điên cũng đành nuốt giận.

” Thôi nào ! ” Bây giờ nó mới đứng một bên lên tiếng, sau đó lấy cái bánh kem mất cả nửa ngày trời làm đưa cho cô ” Sinh nhật vui vẻ ! ” Cô cười thật tươi nhận lấy sau đó kéo tay nó vào trong. Mở ra trước mắt nó là một cung điện thu nhỏ. Cả đại sảnh được lót bởi thảm nhung đỏ sang trọng, từng chùm đèn pha lê treo trên trần nhà được trang trí bằng tranh thời phục hưng, ở chính giữa đại sảnh là một bàn hoa tươi trưng bày tất tật ảnh của cô tiểu thư, ngay đằng sau là một sân khấu mini với dòng chữ ” Sinh nhật 16 tuổi Lạc Lily” sáng lấp lánh cùng một chiếc bánh sinh nhật 5 tầng to vĩ đại. Hai bên là hai cầu thang dẫn từ trên tầng dẫn xuống. Cô không ngần ngại, kéo tay nó đến sân khấu, sai vài người bỏ chiếc bánh năm tầng kia rồi bỏ vị trí thay vào đó lấy một giá để bánh mạ vàng đặt chiếc bánh nó làm cho cô lên chỗ mà ai cũng có thể nhìn thấy.

” Đúng là một bà chị tốt.” Cô ôm lấy nó, đập đập vào lưng nó, nó nửa cười nửa mỉa nhìn cô

” Này ! Tôi là nam í ra cũng là anh chứ ?”

” Không được đâu à ! Hôm trước thấy anh và lão ta ...” Cô chỉ tay thẳng hướng anh đang đứng nói chuyện cùng vài vị khách.“...Chắc hẳn anh là thụ hấn là công sao mà làm anh được, yên phận làm chị tốt của em đi.” Cô cười thật tươi.

” Thụ ? Công ?” Nó hoàn toàn chả hiểu gì.

” Haizzz Chị ngốc ! Thụ là 3&*()#\$%^&*() Công là

#\$*()*(_&\$^...” Nó nghe cô giải thích xong thì mặt đỏ bừng ngượng ngùng ấp úng không lên lời, cô thì tình ranh nhìn nó.

” Em vốn chả ưa cái lão già kia” Chỉ thẳng vào anh.” Từ bé đã không ưa a ! Thấy hấn tới ngày bên chị là nghi rồi nên đánh bài liều trêu chút thôi, ai ngờ em lại thành bà mối cho hai người.” Cô khoanh hai tay vào nhau thản nhiên vuốt tóc nói.” Em muốn thử vai người thứ ba nên có nói lời nặng nhẹ với anh, cái hôm ở nhà bác Phùng định ép chị nói ra là chị thích hấn, ai ngờ chị lại thản nhiên như không ! Chán thật ! Nhưng mà may mắn lại biết chị rất tốt nên làm chị em không thành vấn đề ha ! ” Nó cơ mặt đông cứng, mắt sâu thẳm một vùng suy nghĩ rối tung.

” Nếu muốn làm em thì mau gọi Anh đi, còn gọi chị tôi về đó.” Cuối cùng thì nó cũng lộ bản mặt giận dữ mà nhìn, cứ “chị” hoài làm nó muốn điên tiết.

” Xin lỗi xin lỗi. À mau qua chỗ cha với em.” Cô lại kéo tay nó đi một mạch ra chỗ cha cô - Lạc Đình Dương cùng phu nhân đang đứng.

” Cha, Hấn đến rồi.” Cô khoe với cha nó. Có vẻ bác Lạc vài phần ngạc nhiên, hai lần gấp trước tóc của nó đều có điểm che bớt khuôn mặt mỹ miều còn hôm nay lại lộ ra vẻ đẹp ấy.

” A..Ồ...Đến rồi hả.” Bác cười hiền đưa nó một ly nước trái cây ép.Còn phu nhân- mẹ của Lily thì dùng ánh mắt nhạy bén nhìn từ đầu đến chân mà đánh giá.

” A ! Đây là ...?”

” Cháu tên Lê Hấn bạn của anh Gia An.”

” À cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi ?”

” Mười bảy ạ.”

” Ta nghe nói con nhà Lê gia năm nay cũng đã ngoài 20, vậy cháu là Lê gia...”

” A Hiếu nhầm rồi, cháu chỉ là họ Lê không có phải công tử thiếu gia gì.” Nó xua tay cười nhạt, đúng là gia đình giàu có nhìn mặt là phải nhìn ra gia đình mới tính tiếp. Nó vài phần khó chịu cùng vị phu nhân có vẻ khinh thường người khác này.

” A ! Thì ra là vậy ! Vậy cha mẹ cháu tên gì ?”

” Mẹ cháu tên Lê Kiều Nhi, còn cha cháu thì ...” CHOANG ! Bác Lạc không biết nguyên nhân gì nghe đến tên mẹ nó liền làm rơi chiếc ly xuống sàn, mắt trắng bạch không còn giọt máu, tay khẽ run một cái. Quay sang nó ” C...Cha...Cha cháu giờ ở đâu?”

” Nói ra thì thật ngại nhưng...Cha cháu đã mất lâu rồi.” Nó nói dối, nó đơn giản còn chả biết cha nó là ai nữa là. Bác Lạc nghe đến đây lại một phen rùng mình sau đó nhìn nó bằng ánh mắt chua xót.

” Ah ! Chuyện này sau nói, sinh nhật con mà đâu phải điều tra lí lịch.” Cô vội nhìn ra sự căng thẳng, liền kéo nó đi chỗ khác, không thèm nhìn cha mẹ nữa. ” Kệ họ đi. Họ vốn là vậy ! Mau theo em ra chỗ bạn em.” Kéo nó ra chỗ những mĩ nam mĩ nữ đang đứng rôm rả rồi giới thiệu ” HEY ! Đây là anh tôi, tên Hân .” Nó chỉ biết gật đầu thay lời chào, nhận lại là những ánh mắt khá âm mưu toan tính, đúng là xã hội của người giàu đến bọn nhóc con cũng có cái tư tưởng bám víu kẻ mạnh hơn mình thật chả biết nên vui vì bọn chúng biết nghĩ sớm hay nên buồn vì sự thực dụng này.

” Anh là cậu chủ của tập đoàn nhà họ Lê sao ?”

” Hay anh là con nhà luật sư Lê Hữu ?”

” Ah ! Nhà Lê Hoàng Minh chuyên buôn đồ cổ sao ?”

Blah blah blah... Cơ bản câu hỏi đều xoay quanh gia thế địa vị, nó chỉ cười rồi trả lời vồn vện bốn từ ” Tôi mang họ mẹ.” , giờ thì nó nhận lại không phải sự hào hứng như lúc nãy mà là ánh mắt khá coi thường.

” A ! Thì ra là vậy ?”

” Thì ra là không có cha sao ?”

Hàng chục lời nói mĩa mai, cô đứng bên cạnh nghe còn không lọt tai còn nó thì chỉ im lặng không nói gì, bực tức thay người hứng chịu những từ ngữ này, cô điên tiết quát lớn.

” Bọn đầu đất này ! bọn mày còn nói chuyện kiểu đó thì về hết cho tao.” Tiểu thư đã mở kim lệnh thì đứa nào còn dám ho he chỉ im lặng mà nghe sau đó tự ý bảo nhau mỗi đứa tản một nơi. Ai cũng biết gia thế nhà họ Lạc không nhỏ nhất là khi cả hai bên nội ngoại đều là người có tiền có thế, chọc vào con gái độc tôn nhà họ thì chi bằng thay bố mẹ tìm đường chết cho gia nghiệp. Nó không nói gì nhưng biết cô lo cho nó nên chỉ lấy tay xoa xoa đầu nó, mọi khi nó tức hay buồn chỉ cần anh xoa đỉnh đầu là hết giờ dùng cách này cho cô “em gái” mới nhận vậy.

” Hừm ! Bọn NGU ! Ghét chết đi được ! ”

” Không cần bực mình, kệ chúng mỗi người có một cái miệng nói gì là quyền riêng mà ! ” Nó vỗ nhẹ vào tóc cô

” Nhưng rất là bực đó ! Mà anh không cần cố vỗ đầu em đâu ! Em giờ còn cao hơn anh đó.” Giờ mới để ý, bình thường đã cao bằng nhau, hôm nay cô còn đi guốc đúng là cao hơn nó vậy mà còn vỗ đầu thật là chả giống an ủi gì cả. Nó đỏ mặt quay đi có chút giận dữ.

Kết cục là cả tối hôm đó đến muộn anh cùng nó mới về đến nhà, trong bữa tiệc cô không ngừng dẫn nó đến chỗ này, chỗ kia, đi lòng vòng mà hết rất nhiều thời gian. Ngồi trên xe nó mất lực hoàn toàn dựa vào cửa kính mà hồn vía bay đầu mất, anh nhìn vậy, ân cần vươn tay cố ý đặt nhẹ đầu nó vào vai mình.

” Em vất vả rồi.”

” Haizzz Mệt thật ! Nhưng mà em thấy có thêm em gái cũng không tệ.”

” Cô em như vậy... Em thật dũng cảm nhận cô ta là em.”

” Không được nói xấu ! ” nó nhắc đầu khỏi vai anh lườm nhẹ một cái.

” Được rồi , được rồi em gái em rất tốt ! Mau dựa vào vai anh nghỉ đi.” Anh đành nhận thua kéo đầu nó lại chỗ cũ. Sau đó, nhẹ đặt một nụ hôn hờ trên trán nó. ” Nghỉ ngơi đi, đến nhà anh sẽ gọi“. Nó ngượng ngùng và bối rối trước nụ hôn hờ liền khép đôi mắt không dám nhìn anh sợ xấu hổ. Xe chạy đến nhà, tài xế mở cửa, anh không những không gọi nó dậy còn nâng luôn nó ra khỏi xe, hai tay vòng ôm lấy nó như bạch mã hoàng tử ôm công chúa nhỏ vào lòng, rồi cũng một tay mở cửa đưa nó vào phòng. Anh nhẹ đặt nó lên tấm

đem trắng tinh khôi, cởi áo khoác của nó, mở hờ hai cúc áo đầu, nhìn nó đầy âu yếm, vuốt nhẹ lên khuôn mặt trắng trẻo có phần hồng hào hơn trước lúc đến đây. Sau đó, đặt một nụ hôn từ trán xuống mũi và lên đôi môi căng mọng e ấp như cánh hoa không quên thì thầm vào tai nó " Ngủ ngon ! " , cuối cùng đắp chăn cho nó rồi bước ra khỏi phòng.

12. Chương 12

Oáp...Oáp...Woah... Nó tỉnh dậy sau một giấc ngủ sau tựa hồ chỉ vừa nhắm mắt lại trời đã sáng, không cần nghĩ nhiều nó cũng biết là ai đã đưa nó vào phòng, là ai cởi áo khoác của nó tiện thể mở vài nút áo cho nó thoải mái mà ngủ. Dụi dụi mắt, nó nhìn đồng hồ đã 8:00 sáng, tá hỏa chạy khỏi giường, lấy một đồng sách vở mới nhớ hôm nay là chủ nhật, tự mình cốc nhẹ vào đầu một cái sau đó cười tự nhận mình đúng là kẻ ngốc. Mở cửa phòng, nó kéo tấm rèm lớn đang che toàn bộ ánh sáng của căn nhà, giờ thì toàn bộ một màu nắng vàng nhạt ấm áp, từ từ bước xuống căn bếp quen thuộc, giờ mới nhận thấy căn bếp này đã không còn trông trải như lúc ban đầu nó đến. Lạch cạch...lạch cạch... nó bắt đầu chuẩn bị say coffe pha cho anh, rồi bắt tay làm một bữa sáng đầy đủ, lâu lắm rồi nó chưa làm gì tốt cho anh bây giờ phải từ từ qua món ăn mà tốt tốt bồi đắp tình cảm, nghĩ vu vơ làm hai má nó ửng lên đáng hồng thì ra là vu vơ nhớ đến sáng hôm trước hai người vui vui vẻ vẻ nói chuyện yêu đương. Ah ! Ngại quá đi, có phải gọi đây là "thâm thương trộm nhớ" không nhỉ?

" Làm gì đó ?" Anh không biết đến từ khi nào đã nhẹ đặt cái cằm thon gọn lên bờ vai mỏng manh kia nửa tỉnh nửa mê làm nũng nó.

" Đồ ăn sáng thôi, dạo này anh bận việc cũng không có làm đồ ăn cho anh." Nó vẫn một tay chiên trứng, một tay làm vài món khác. Nhìn nó anh thật ấm áp, cứ như vậy mãi thì tốt, giữ chặt nó bên mình ngày ngày bên nhau thật không còn gì bằng, phong cảnh đẹp đẽ như đôi vợ chồng mới cưới, anh không ngại dày mặt mà ôm lấy cái eo bé nhỏ kia, thì thầm vào tai nó

" Anh rất yêu em.", cười nhẹ một cái lại cúi đầu cọ cọ mái tóc vào vai nó như thể không tin mình đang tỏ tình. Nó thì giật nảy làm rơi luôn đôi đũa trên tay, lông mày co lên cao, hai mắt tròn tròn lại chớp chớp hai ba cái. Chẳng hiểu sao anh lại cứ nói thản nhiên như vậy, còn nó chỉ "thích" thôi đã đổ đến hai má như hai vầng dương. Ấy ! Cứ như vậy có lẽ chiều hư anh mất, nó quay người gõ nhẹ vào vai anh

" Mặt dày !"

" A... đã vậy làm luôn vài việc mang tiếng mặt dày luôn nha." Anh dùng tay ôm nó quyết không buông còn vài phần siết chặt, làm nó mặt áp chặt vào lồng ngực to lớn ấm áp, từng nhịp tim anh cứ bình bình ổn ổn mà lại làm tim nó đập loạn nhịp. Nhìn đứa nhóc đang ngượng ngùng mà áp vào sâu trong ngực mình ham muốn hôn lên bờ môi nhỏ kia lại trĩu nặng. Anh lấy bàn tay nâng cằm nó, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt anh dịu dàng trầm ổn, còn nó là nửa vui vẻ nửa lo lắng, nhẹ nhàng cúi thấp rồi đặt lên cánh hoa khép hờ kia một nụ hôn . Dời môi nó vẫn còn dư vị ngọt ngào liền nở một nụ cười ân cần, không biết vì cái khung cảnh hay vì lòng người mà toàn căn bếp một màu hồng đang kiểm soát, ngọt tựa mật ong, mềm tựa bánh kem ,ah ! thật hết biết.

" Dù gì ... em cũng... không phải con gái." Nó giờ trong đầu một mớ hỗn độn có phải anh coi nó như con gái mà đối xử không ? Sao cứ dịu dàng mà còn nâng niu chẳng khác gì một tiểu thư khuê các, ít ra nó vẫn nhận định được mình là con trai nha. Anh nghe xong cười thành tiếng rồi lại siết chặt nó vào mình, ân ân cần cần mà nói

" Ngốc ! anh nói coi em như con gái bao giờ chứ ? Hay... muốn làm người đàn ông trưởng thành a ? Vậy, làm việc mà người con trai trưởng thành hay làm với người mình "thích" đi !" giờ lại lộ bản mặt dương dương tự đắc có phần nguy hiểm mà dụi dụi nó, nói xong thì cúi đầu chờ sẵn. Nó cũng ngây ngô mà tin , ngượng đến chín mặt, đáp một tiếng hơi giật mình "Ah!~" nhìn hàng mi cong vút bao trùm đôi mắt có nét buồn, cùng khuôn mặt thon gọn có chỗ góc cách nam tính, cái mũi nhỏ thẳng tắp cuối cùng là ắt dừng lại đôi môi mỏng khép hờ đang chờ đợi nó. Quay mặt, hít mạnh một hơi lấy dũng khí, liền vội vàng nhắm mắt nhắm mũi mà đưa môi mình áp vào môi anh chẳng khác gì chỉ là nụ hôn chào hỏi thoáng qua chưa mất 3-4 giây. Vậy mà nó đã tim đập sắp nổ tung, hơi thở gấp gấp không dám nhìn vào đôi mắt đẹp đang có nét cười kia.

” V...Vây...Đủ chứng minh rồi chứ ...”

” Chưa có đủ ! ” Kệ nó đang xấu hổ đến chết anh lại tự mình mặt dày mà kéo mặt nó lại đặt nụ hôn sâu kiểu Pháp (có thể search nhé cái này tớ không đủ can đảm để tả).

” Ha...H...Uhm...” Nó vội đỏ mặt đến phát sốt, còn anh thì cứ vậy mà thưởng thức nụ hôn kia, cuối cùng cũng bị nó gõ mạnh vào đầu một cái. ” DỪNG ! ”

” Au ... Sao vậy ?” Anh thì vừa tiếc vừa buồn nhìn nó, thấy đôi mắt đã ngấn lệ, hơi thở cũng gấp không thể gấp hơn, cuối cùng là bờ môi nhỏ có phần đỏ hơn. Tự kiểm điểm bản thân, haizzz !Anh đã biết bản thân nên từ từ mà huấn luyện không nên gấp gáp ép nhóc con chưa hiểu chuyện này.” Anh xin lỗi ! ” Lần này không có hôn mãnh liệt chỉ là nụ hôn hờ trên chán, ngọt đến chết người. Cuối cùng thì anh cũng chịu dời khỏi nó lên tầng thay đồ tiện thể nhắn tin gấp cho vài đứa bạn tìm chỗ đi chơi ngày hôm nay. Còn nó cũng đành ngượng ngùng nửa vui nửa lo mà làm đồ ăn, anh và nó ăn một bữa sáng thật ngon, tựa vào nhau ngồi ghế sofa xem hai ba bộ phim đến tận chiều, anh một mình xem phim mà đã ngủ từ bao giờ đặt đầu lên đùi nó làm gối đánh một giấc không mộng mị, chỉ có tiểu Hân là ngồi xem phim một mình. Căn bản là phim cũng toàn là kinh dị ma quỷ không thì giết người hàng loạt làm tâm lý nó cực độ hoảng sợ, vậy mà còn không dám hét sợ anh giật mình mà tỉnh, đành nhắm nhin đến khi xem xong. Đến chiều, anh cùng nó đi khu vui chơi, vẫn còn cực kì sợ bộ phim lúc trưa, tên sát nhân ngấm ngấm ở khu vui chơi giết người, còn giết trong nhà ma, nó một bước không dời, tay níu chặt tay áo anh không buông. Đã vậy anh còn cho nó chơi đủ trò mạo hiểm, tim gan phổi phèo giờ cũng không biết đã lộn xộn ở đâu. Cuối ngày đã 6:00 tối, anh cả gan dẫn dụ nó vào căn nhà ma, sợ đến chết đứng nhưng không muốn anh mất hứng đành miễn cưỡng mà theo anh. Anh nhẹ để nó đi trước toàn thân bao bọc nhóc con đag sợ đến chân còn không vững, hai tai ôm chặt thân thể toàn thân là muốn nó một chỗ cũng không hở, mấy con ma giả tài nghệ yếu kém hù đến một người mà anh vẫn cười ha hả chả thêm sợ, nó thì hồn vía đã bay tận phương nào. Ra khỏi căn nhà ma, không quên cùng nó chụp một kiểu ảnh. Anh vui vui về về không mặc vest đóng bộ âu phục như mọi khi mà mặc demin áo pull quần skinny cực kì “xi-teen”, nó bây giờ tâm trí hỗn loạn, mặc áo pull cũng đã lệch một bên, quần jeans cũng do mấy con mà mà bẩn mất một mảng lớn là phẩm màu a!

” Có sao không ?” Anh để nó ngồi ở ghế, chạy đi mua hai lon nước rồi đưa cho nó một lon ân cần hỏi thăm.

” K...h...Không sao.” Mặt tái xanh lè còn gượng nói làm anh an tâm.

” Lại còn không sao ! Mau về nhà nghỉ thôi, anh công em.” Anh ngồi xuống, đưa tấm lưng vững chắc ra mà đỡ nó, nó thì ngượng ngùng nhưng hai chân giờ đã không còn chút cảm giác liền nhằm thẳng lưng anh mà tiến. Nhẹ nhàng anh đứng dậy, công nó vèo vèo qua cái côn viên rộng lớn, có phải là đã chăm sóc không cẩn thận hay vì năng lượng tình yêu mà với anh nó nhẹ tựa lông hồng. Đặt nó lên yên xe, nhẹ nhàng đội mũ bảo hiểm cho nó, không quên đặt hai nó vào eo mình nhắc nhở ôm chặt, lấy tay đẩy nhẹ đầu nó vào vai mình, mất hai mươi phút sau đi với vận tốc cực chậm cuối cùng đã đến ngôi nhà yêu dấu. Chỉ có điều quỷ đã đứng cổng đợi sẵn, một con quỷ cái xinh đẹp, toàn thân một màu trắng, mái tóc đỏ rực lên trong ánh đèn đường, đầu cúi không thấy mặt đứng bất động trước cổng nhà, hù cho nó một phen

” A A A A A A MA NỮ ! ” Ảnh hưởng của bộ phim ma lúc trưa nó nhìn chưa rõ đã hét lên rồi ôm chặt anh. Anh dừng xe trước ma nữ, chiếu thẳng đèn xe vào mặt, thì ra không phải ma là người, người rất quen nha, là cô hồn làm hỏng việc tốt của anh với nó - Lạc tiểu thư.

” Chối mắt quá, tắt đi, đồ thần kinh.” Cô giận giữ àm nói.

” Ah ! Người đó em, còn là người cực kì rảnh chuyên phá đám chúng ta.” Anh dựng xe, quay đầu nhìn nó, rồi cởi mũ bảo hiểm cho nó. Nó giờ đã định thần mang hình ảnh kia chứng thực là “em gái” mới nhận , vô cùng áy náy.

” A ! Lily ! XIN LỖI ! ” Mặt đã vài phần máu do thần kinh bị căng thẳng từ trưa đến giờ.

” Ấy bỏ đi, nhìn là biết sức lực không ổn, hai người thật là...” Cô lắc lắc đầu biểu thị thái độ, nhìn nó cũng nhớ ra cái lần cô giải thích CÔNG và THU lờ mờ hiểu ra, liền mặt đỏ xua tay, nhưng tiểu thư đã không còn chú ý từ lâu.

” Hai người định tiếp khách kiểu này sao?” Cô bực mình đợi lâu vậy cuối cùng vẫn cứ là đứng ngoài.

” Vào nhà đi ! ” Nó dùng chút sức lực xuống xe mà mở cổng, tay còn không vững phải vịn vào cổng, cô nhìn nó ngán ngẫm chẹp miệng vài câu quay sang nhìn anh

” Gia An ! Tôi không ngờ anh có thể làm thành cái mức này ! ”

” Tôi ! có gì là không thể ha ha ha ” Lần đầu thấy hai người nói chuyện ăn ý nhưng buồn ở điểm đang nói đến vấn đề nó không muốn nghe càng không muốn biết nha.

Vào đến nhà, sau vài câu xã giao cuối cùng cũng là tiểu thư mang chuyện nhà ra san se cùng “chị gái” mới nhận. Thì ra không hiểu lí do gì mà cha cô- bác Lạc từ hôm qua đến giờ ăn không ăn, uống không uống lại cứ chằm chằm nhốt mình trong phòng tranh mà ngấm bức họ nó đã trả (Cứ coi như đã trả nhé !). Ngấm chán, cha tiểu thư lại cười nói một mình, mẹ cô có hỏi ông liên liếc mắt cảm phần mà nhìn, chẳng còn cách nào đành mang chuyện nhà mà kể cùng người cô an tâm tâm sự là nó - Lê Hân.

” Haizzz thật sự giờ chả biết phải làm sao nữa ! Theo hai người em nên làm gì bây giờ, em sợ cha có chuyện lắm” Cô đưa tay lên môi , đôi lông mày đã nhăn đến nỗi sắp chạm vào nhau. Nó thật sự lúc đầu không hề có cảm tình với cô nhưng càng lâu lại càng quý mến cô như một đứa em để bảo vệ, nhẹ vuốt tóc cô, nó cười hiền

” Không sao đâu ! Hay anh sang cùng em xem chuyện giờ thế nào ha !~”

” Ồ ! vậy cũng được, cứ nghĩ mãi cũng không biết nên làm thế nào ” Cô thở dài nhìn nó.

...Nửa tiếng sau, tại biệt thự Lạc gia, có ba người đang bước vào. Khung cảnh vẫn như hôm trước đẹp đến mê li, đi được một đoạn , anh phát hiện chiếc Mercedes Benz ML màu trắng cực kì quen, nhìn biển số thì đúng là xe của cha mình. Anh cực kì thắc mắc bây giờ cũng không còn sớm cha đến để làm gì .

” Tiểu thư , cô đã về.” Một người trung niên tầm bác Phùng đang mở cách cửa chính cho bọn họ

” Bác, cha con có trên lầu không ?”

” Ông chủ từ sáng đã ở trên phòng tranh, lúc này có cả ông Phùng đến chơi, hiện hai người đang ở trên đó.” Nói xong , thì bác quản gia cũng cúi đầu bỏ đi. Cô dẫn nó và anh lên phòng tranh, đi qua đại sảnh tiến thẳng cầu thang rồi lòng vòng một lúc cuối cùng thì cũng đến trước cửa phòng. Cô do dự không dám mở cửa, cô sợ cha sẽ làm cô lo hơn, sợ phải nhìn thấy cảnh cha cô thân tàn ma dại, nên chỉ dám đứng ở cửa lưỡng lự không dám mở. Lấy đôi tay mình đặt lên vai cô, nó thay cô làm cái việc mà cô đang phân vân- mở cách cửa. Nhưng, cách cửa vừa hé cũng là lúc cuộc đời nó và cô sang trang mới...

” Đình Dương ! Ông không nghĩ là nên nhận lại nó à ?” Giọng bác Lạc có đến bảy tám phần bức tức

” Tổ Ngạn, không phải vậy ! Chỉ là...chỉ là...tôi sợ nó không xem tôi như cha nó.”

” Ông có lỗi, bây giờ còn không nhận lại máu mủ của mình , ông còn tư cách đòi nó tha thứ ?”

” Tôi biết, tôi biết, nhưng...”

” Còn nhưng nhị gì nữa ? Nó chỉ là đứa trẻ mới có 17 tuổi đầu mà cuộc sống nó đã khổ lắm rồi, ông có biết lần đầu thấy nó tôi còn ngỡ đó là Lê Kiều Nhi. Giờ ông đã biết nó là con ông , ông, ông... định chối bỏ sao ?”

” Không bao giờ ! Tôi nhất định nhận nó, bù đắp cho nó. Nhưng, hiện tại thật sự không biết phải làm sao?”

” Haizzz, nó hiện ở nhà An An, cũng rất đầy đủ, nhưng đối với tình cảm của người thân thì chưa chắc đã hoàn thiện. Kiều Nhi yêu ông đến vậy chắc chắn lúc ông bỏ đã đã làm nhiều chuyện tổn thương thằng bé...Haizzz. Tội nghiệp cho tiểu Hân.”

Nó, anh và cô từng từ từ từng chữ đều đem hết thảy vào tai không thiếu gì hết, anh thì quá đỗi ngạc nhiên, chỉ sợ nó sẽ không chịu nổi cú shock này. Cô, đã ngồi xuống nền từ bao giờ, từ từ mà ngược lên nhìn nó, cô không biết hoàn toàn nhưng hiểu được cha là bỏ mẹ nó theo mẹ mình, cô cũng một mối tơ vò giống anh , sợ nó chịu không nổi.

” H...H...Hân ! Ch...Chuyện...này, em em hoàn toàn...không biết !” Cô níu vào cật áo nó, nhìn nó khuôn mặt đã có hai hàng nước mắt đang chảy dài trên má.

“...” Nó không nói gì, gỡ nhẹ tay cô, nhìn vào người trong phòng kia rồi nó bắt đầu chạy. Chạy thật nhanh để không ai thấy nó, chạy để những lời nó vừa nghe sẽ theo gió mà bay đi hết, nó đã nghĩ cha nó chết suốt từng ấy năm, nó cam nhận sự khinh bỉ chán ghét của mẹ. Nó đã từng ao ước có một người cha, dù chỉ trong một ngày nó cũng cam, những lúc nó bị bọn trẻ nhà hàng xóm đánh đơn giản vì nó không có cha, nó đã ao ước thật nhiều cha nó sẽ đến bên nó. Cứ ngỡ là giấc mơ không bao giờ có thật, vậy mà giờ lại xuất hiện đầu ra một người cha, thì ra, ông ta vì theo đuổi vinh hoa mà bỏ mẹ con nó, nó không hận ông, nhưng buồn đến đứt từng khúc ruột, nó buồn vì cha đã biết nhưng lại không nhận nó...

” Hân ! Hân ! Đứng lại ! Đứng lại, đừng chạy.” Anh đã đuổi theo nó từ bao giờ, nhưng thật sự là đuổi không kịp, có lẽ vì những tháng ngày chạy khỏi bọn chủ nợ đã cho nó đôi chân thật rắn chắc khiến nó chạy mà không biết mỏi.

...Trong phòng, hai người đàn ông trung niên, một người ăn năn, một người lửa giận ngút trời đang mặt đối mặt. Rầm... Lạc tiểu thư, đập mạnh cánh cửa làm nó đập vào tường nghe thật chát chúa. Cô tiến lại gần cha, hai mắt đỏ hoe

” Có phải... Cha...Cha...Hân...Hân là anh con ? Anh ruột con?”

“...” Im lặng một hồi, nét mặt hối lỗi, những nếp nhăn ở nơi khoé mắt xô vào nhau, ánh mắt nhìn cô đầy ân hận, Lạc Đình Dương gật đầu “Phải, nó là anh con.”

” VẬY SAO CHA LẠI GIẤU MẸ VÀ CON ?” Cô hét lên với dòng nước mắt giờ đã tràn khoé mi. Bác Phùng đứng dậy tiến gần Lạc Lily ôm cô vào lòng

” Bình tĩnh lại nào, cha và bác cũng có điều muốn nói với con !” Cô ôm chặt bác khóc thật to ra những suy nghĩ của mình.

” Lily ! Chuyện này mẹ con có biết.” Bác Lạc cúi đầu không dám nhìn vào đứa con gái đang hoảng loạn ngồi một góc ghế.

” Con... muốn biết mọi chuyện.”

” Ta Không...”

” Cứ nói cho nó biết” Bác Phùng ngăn lời nói của Lạc Đình Dương

” Thôi được. Mười bảy năm trước, cha chỉ là thằng hoạ sĩ quèn không chút tương lai cùng mẹ của Hân là cô Kiều Nhi lên thành phố kiếm việc . Cha vừa bước sang tuổi 24, cô Kiều Nhi mới có 18. Cô ấy đẹp lắm, còn hát hay nên xin việc ở một phòng trà làm ca sĩ tự do, cha cũng làm bồi bàn tại đó. Cha và cô yêu nhau từ lúc còn ở quê, cùng nhau làm việc chăm chỉ đợi đủ tiền sẽ cưới, ở với nhau được một năm thì... Cô mang thai Hân. Cũng do cô mang thai không đi hát được, cha xin làm thêm việc bảo vệ ca sáng ở công ty của ông ngoại con. Cha gặp mẹ con... Mẹ và cha đã để ý đến nhau, sau đó, cô sinh Hân , được khoảng chín tháng, mẹ con cũng đã nói là mang thai con. Cha lúc đó chỉ nghĩ đến tương lai nếu cùng cô Kiều Nhi thì đến một đồng cũng không có, còn mẹ con lại khác. Cha lúc đó không đủ can đảm để làm chủ một gia đình. Trong suốt khoảng thời gian con chưa lớn trong bụng mẹ, cha và mẹ đã thuyết phục ông ngoại con, đến khi con trong bụng mẹ được năm tháng thì ông đã đồng ý cho cha và mẹ con. Cha đã về căn hộ nhỏ chỗ cha và cô ở, lúc đó, Hân nó mới biết bò, cha vẫn nhớ cha dứt quyết bỏ cô, cô có van nài thì cha vẫn bỏ. Hình ảnh cuối cùng là thằng bé (Hân) nó khóc không ngừng...”

” ĐỦ RỒI ! ” Cô hét lên ” Cha làm như vậy được sao ? Sao lúc đó không phá con luôn đi, cha chỉ vì gia tài mà thôi, cha là đồ tồi.” Cô luôn ủng hộ cha, coi cha như thần tượng, nhưng giờ thì còn sự kinh tởm, khinh bỉ àm thôi. Cha đã làm gì vậy ? Cha cô làm những việc đáng nguyên rửa nhất. Cô vẫn cứ hét vào mặt cha cô mặc cho bác Phùng có ngăn lại. Rồi “CHÁT”, một cái tát đau đớn giáng xuống má cô, cái tát làm cô cắn phải khoé môi, vài giọt máu nhẹ rơi xuống.

” MÀY NÓI ĐỦ CHƯA HẢ ? MÀY CÓ NGHĨ VÌ AI MÀ TAO PHẢI SỐNG CHẾT ĐÒI CUỐI KHÔNG HẢ ?” Mẹ cô đã về từ bao giờ, nghe lời cô nói mà đau từng khúc ruột. Tuy bà có dùng thủ đoạn để có tình yêu của ông Lạc nhưng bà luôn cố làm người vợ hiền, mẹ tốt luôn giành những gì tốt nhất cho gia đình, giờ nghe được sự phẫn nộ trách móc của con gái thì lòng như đá đè nặng.

” CHA MẸ CÓ NGHĨ LÀM VẬY LÀ TIẾP TAY PHÁ NÁT TƯƠNG LAI CỦA MẸ ANH ẤY ? PHÁ NÁT HẠNH PHÚC GIA ĐÌNH ANH ẤY?”

13. Chương 13

Cô nói xong liền một mạch quay đầu chạy thẳng, căn phòng vắng lặng và u ám như cội lòng của hai con người đã vì sai lầm quá khứ mà phá nát hiện tại. Cha mẹ cô chết lặng, từng dòng lệ nóng hổi từ đôi mắt đã cay xè của mẹ cô chảy xuống, cha cô cũng một dòng lệ ngưng đọng khoé mắt, chỉ còn người duy nhất đủ lí trí là bác Phùng. Đi ra khỏi phòng, bác Phùng nhấc một tin nhắn cực quan trọng cho anh, sau đó an ủi cặp vợ chồng đang chìm trong tội lỗi kia và ra về.

... Chạy thật nhanh, chạy đến quên mất mình hiện là một tiểu thư, một mình chạy khỏi nhà trong đêm tối, Lạc lily dừng chân tại cây cầu vắt qua một con sông, cô nhìn mặt nước ảm đạm, có khi nào “nợ cha, con trả” có khi nào cô sẽ cùng dòng nước hoà làm một? Suy nghĩ của đứa trẻ mười sáu tuổi đầy vương mắc lo lắng, lòng cô nặng tựa ngàn hòn đá.

” Em...Chạy ra đây làm gì ?” Giọng nói nhẹ nhàng, thanh âm bay bổng, một thân ảnh gầy gò xinh đẹp đang đứng cách nó vài bước chân.

” A...Anh...Anh...” Cô bắt đầu khóc to hơn, cô sợ nhìn thấy “nạn nhân” của cha mẹ cô. Đôi chân run lên từng hồi, lấy đôi tay nhỏ bé lau mãi nhưng dòng nước mắt lại cứ thế mà rơi. ” Em...Em... Em không nên được sinh ra.” Cô ân hận, không dám quay sang mà nhìn chỉ dám thầm ước mình chưa bao giờ được sinh ra. Cha cô đã dạy cô cách sống làm người phải lấy “tâm” đứng đầu nhưng chính ông lại làm cái việc lang sói cũng không làm. Mẹ cô, người trong mắt cô là người quy củ nghiêm túc nhưng lại cùng cha làm ra cái chuyện “kinh thiên , động địa” rồi phủ tay mà hưởng hạnh phúc vứt bỏ hai mẹ con nó trong sự oán hận. ” Em ... Em sẽ ra đi, như vậy có thể cha sẽ chỉ có anh là con.”

CHÁT... Một cái tát được đặt ngay trên cái má mịn màng của Lạc Lily. Nó đã đến gần cô từ bao giờ, đôi mắt cay cay ngăn lệ chất chứa tất cô một bật tai.

” NGỐC ! Nói cái gì vậy ? Em có biết để em được sinh ra mẹ em đã vất vả đến thế nào, cha đã từ bỏ những gì sao ? Đứa em ngốc ! Em là em gái của anh , không cho phép em làm cái chuyện chả đầu vào đâu này.” Nó tát một bạt tai còn hiên ngang giăng một bài đạo lí. Đúng là nó đang buồn, nó mới là người bị hại nhưng nhìn thấy đứa em gái của mình, đứa em gái vì nó mà đã làm nhiều việc không cầm lòng liền ôm nó vào mình. Lòng ngực nó không rộng lớn như anh, không bao chon được thân hình đứa con gái kia, nhưng ấm áp vô cùng, hơi ấm tình thân lan toả, cả nó cả cô hai anh em ôm nhau mà khóc. Nó chưa từng nghĩ nó sẽ được làm anh trai, cũng chưa từng nghĩ qua sẽ được gặp cha nó, mọi chuyện như một giấc mơ, một giấc mơ có điểm xinh đẹp lại nhiều điểm u uất.

” Em Xin Lỗi...” Cô nấc lên thành tiếng nghẹn ngào lập đi lập lại lời xin lỗi thay cho cha mẹ mình. Nó ôm co chặ hơn, giờ thì cô không có đi guốc nó dễ dàng lấy tay xoa xoa vào đỉnh đầu cô thì thầm nhẹ nhàng

” Em không có lỗi, chuyện đó là chuyện của cha mẹ không phải lỗi của anh hay của em. Giờ về nhà nhé.”

” Em, em không về. Em không muốn thấy cha mẹ.” Cô câu đôi lông mày, nhắm chặt ,mắt, bàn tay nắm chặt váy áo nó như một lời năn nỉ.

” Uhm, ngoan, về nhà của anh và anh An nhé.” Nó nắm lấy cổ tay cô nhẹ nhàng dắt bước.

... Anh đã đuổi theo nó một quãng đường dài đuổi đến cây cầu gần trường nó thì thấy cảnh hai đứa nhóc một nam một nữ gầy gò dắt tay nhau đi xuống, nở một nụ cười, đôi lông mày cũng dần giãn ra cuối cùng thì cũng biết nó không có làm gì ngu ngốc. Ting...Ting...Ting...Một tin nhắn được nhắn đến, tin nhắn từ cha anh ” An An, ngày mai đưa Tiểu Hân đến coffe Tùng Lâm, cha và hai bác Lạc muốn nói rõ chuyện với nó.” Cũng chả mất mấy giây anh đọc nhanh tin nhắn rồi cất điện thoại đi nhanh chóng chạy đến chỗ hai đứa nó tạo thành cái kiểu không thể không chú ý, anh nắm lấy bàn tay nó, rồi nó lại nắm lấy cổ tay cô, cả ba cứ như thế đi bộ về nhà. Cả quãng đường dài ngoài hơi thở thì chỉ tồn tại duy nhất cái được gọi là im lặng đến đáng sợ, mắt cô từng dòng lệ vẫn rơi, mắt nó vốn đã cay xè nhưng mà nó cảm thấy nó còn thanh thản hơn đứa em gái, chỉ biết nắm chặt cổ tay thay một lời an ủi. Anh dùng bàn tay to lớn ấm áp bao bọc

lấy đôi tay nhỏ nhắn của nó mà dẫn dắt, anh đặt hoàn toàn cảm xúc của mình vào đôi tay kia mong nó có thể nhẹ nhàng hơn, đối với anh, từng khoảnh khắc nó buồn là từng khoảnh khắc anh đau đến tan nát từng khúc ruột. Đã về đến nhà, đồng hồ cũng đã chỉ 11:00, anh pha cho hai anh em nó một cốc chocolate nóng giúp hai anh em nó dễ dàng mà trút bỏ suy nghĩ hơn. Nó nhìn vào đứa em gái vốn “cảnh vàng lá ngọc” giờ thì tóc tai rối tinh, thân thể lạnh ngắt, đôi mắt hiện lên hai quầng thâm, bàn chân đã đỏ ửng với mụn nước, lòng nó thất lại, đứa em gái vốn chưa bao giờ nó biết đến nhưng giờ như một sợi dây gia đình đưa anh em nó trùng phùng. Đặt cốc chocolate xuống, nó lấy một bộ đồ của mình mong sao cô mặc vừa, rồi pha sẵn một bồn nước ấm cho cô không quên cho tinh dầu giúp cô thoải mái, cuối cùng bảo cô đi tắm sau đó thì ngủ tại phòng nó. Còn nó, đành lên phòng anh, lo cho cô nhưng hoàn toàn đã quên mất bản thân mình còn thảm bại hơn, nó giờ không khác một cái xác không hồn. Anh nhìn vậy lòng đau đến nghẹn ngào, cũng đành lấy kế của nó ép nó tắm rửa thay đồ rồi chuẩn bị sẵn giường cho nó. Cả hai nằm cạnh nhau, hai lưng đối vào nhau, không nhìn nhưng cũng hiểu nó đang khóc một mình, anh cảm nhận từng hơi thở của nó nặng nề đến thế nào. Quay người, dùng cách tay to lớn kéo nó sát gần mình, anh ôm trọn nó, tấm lưng nó trọn vẹn trong lồng ngực anh, từng nhịp trái tim hoà làm một, nó vẫn khóc nhưng giờ có lẽ vài phần buồn khổ đã giảm nhờ sự ấm áp của anh giành cho nó. Một đêm nó hoàn toàn thức trắng, mặt trời vừa lên nó gỡ cách tay to lớn của anh, nhẹ nhàng rời phòng, chạy ra sân, cầm lấy vòi nước để tưới cho vườn hướng dương, nhìn những cây hướng dương xinh đẹp lòng nó nhẹ đi, bất chợt lại nhớ đến chuyện hồi bé, nó vô tình nhặt được cây hướng dương gần vườn hướng dương nhà người ta, nó thấy thật sự rất đẹp liền cầm trên tay ai dè, người ta tưởng nó bẻ trộm đánh nó rất đau, lúc đó nó mong có cha đến mà đỡ lấy cho nó phân rõ trắng đen cho nó, nhưng, làm gì có ai là cha vào lúc nó tủi thân nhất ấy chứ! Cuối cùng, hồi niệm xong, nó lại rơi nước mắt, đôi mắt sưng húp giờ lại khép chặt, đổ au vì gánh nặng trong lòng, rúc mình ngồi thật sâu trong vườn hướng dương, lấy hai tay che đi khuôn mặt, để đầu mình chạm vào đầu gối, nó co quắt ngồi khóc một mình. Hàng ngàn câu hỏi tại sao trong đầu nó, nó không lí giải được nó có tội gì mà cha nó bỏ đi không luyến tiếc, tại sao ông không coi nó là con hay tại ông vì giàu sang mà đẩy nó qua một bên...

” Sớm vậy, đừng có ra đây tưới cây làm gì, cảm đó.” Anh ngồi cách nó, lấy cái áo khoác nhẹ đặt lên thân hình co ro kia, ôm chặt nó vào mình, hôn nhẹ lên mái tóc nó. Giờ thì bao nhiêu sự ấm ức che lấp trong dòng lệ âm thầm vỡ thành tiếng, tiếng khóc nó ngày càng to, tiếng khóc đau đến tận xương tuỷ anh mà anh không biết làm gì ngoài ôm lấy nó, an ủi nó. Nó đã quá mạnh mẽ đối đầu với cái chuyện không thể tưởng này, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một thằng nhóc, nó cũng biết vui biết buồn đâu có thể cho qua tất cả nó đâu phải thánh. Nó ôm lấy anh, rúc vào lồng ngực ấm áp mà khóc cho thoải.

... Còn cô, cũng như anh trai mình, lại một đêm thức trắng, nằm trong căn phòng trắng tinh khiết này giống như tâm hồn nó, trong veo không chút bụi bẩn vậy mà cha mẹ cô lại tạo nên khoảng không lớn trong tâm hồn ấy, cô vẫn cứ trách mình tại sao lại được tạo ra trong môi trường oanh liệt này. Rồi cô nghe thấy tiếng khóc đau đớn của nó, lòng cô thất lại, ngồi khụy trong góc phòng, cũng từng dòng nước mắt lăn dài ướt đầm khuôn mặt mỹ miều giờ đã tàn tạ vì suy nghĩ. cả hai cùng khóc, khóc cũng vì lỗi lầm của người lớn, tiếng khóc của hai đứa trẻ hoàn toàn vô tội nhưng lại đang mắc trong cái đồng tư vô hồn động của người lớn.

... 8:00 Cuối cùng nó cũng đã nín sau vài tiếng đồng hồ trong vòng tay anh, nó vào nhà làm một bữa sáng thật ngon, nó làm cả đồ ngọt cho cô, nó vẫn nhớ rõ cô thích ăn bánh cookie, cẩn thận làm cho cô từng cái bánh rồi lại cẩn thận pha từng chút coffe cho anh, nó trong bếp làm thật nhiều mong chỉ một giây nó quên được chuyện hôm qua mà thôi, nhưng suy nghĩ lại đánh bại nó, vẫn cứ từng câu từng chữ luẩn quẩn trong nó.

” Anh.” Tiếng nói vốn thanh thoát giờ khàn đặc vì khóc của cô làm nó bừng tỉnh trong đồng hồ động suy nghĩ.

” D...Dậy rồi sao, mau lại đây ăn sáng.” Nó không dám quay lại nhìn, sợ nhìn thấy chính sự đau khổ của mình phản chiếu qua đứa em gái kia.

’...Dạ...” Cô tiến đến bàn ăn, kéo lê cái ghế gỗ tạo tiếng két...két...két đầy nặng nề.

” Anh làm bánh cookie em thích.” Nó lấy trong lò nướng vài cái bánh xinh đẹp rồi để lên đĩa không quên cho thêm ít sirô dâu cho cô, đẩy nhẹ trước mặt cô cùng một cốc sữa nóng” Mau ăn đi không nguội mất.” Nó miễn cưỡng nở một nụ cười làm an tâm cho cô, rồi lại quay đi gặm nhấm nỗi buồn.

” Hân, chút nữa theo anh ra ngoài này cả em nữa Lily.” Anh từng trên tầng bước xuống, khuôn mặt nặng

nè không kém anh em nó. Anh đến bếp dùng bàn tay to lớn xoa đầu cả hai rồi nhẹ nhàng ” Hai đứa đừng nghĩ chuyện trước đây, chuyện quá khứ cứ cho nó vào quá khứ đừng ảnh hưởng đến hiện tại.” Cả hai lại một lần nữa mắt ngấn lệ, ước gì chuyện không như vậy, ước gì chưa bao giờ có chuyện động trời ấy xảy ra, có lẽ giờ cô và nó sẽ là anh em thân thiết như ruột thịt.

Ăn sáng xong, anh lấy xe hơi chở cả hai đến quán coffe Tùng Lâm như lời cha mình, cùng hai đứa nó một mình bước vào. Không biết từ bao giờ đã có ba người tuổi không còn trẻ ngồi sẵn đợi ba người. Nhẹ nhàng ngồi xuống, nó không chút biểu cảm lạnh nhạt như lần đầu anh gặp nó, cô cay đắng nhìn cha mẹ mà không giấu nổi sự căm phẫn trong từng ánh mắt. Cuối cùng thì anh và bác Phùng tìm cách đi chỗ khác cho “gia đình” họ nói chuyện, anh lòng sốt sắng lắm nhưng lời cha không thể cãi đành ngậm đắng đi lánh mặt.

” Hân...Bác, à không ! Cha, cha vạn lần xin lỗi con. Vì ta nhu nhược, ngu ngốc, tham lam, vì ta mà hai mẹ con đã chịu khổ. Tại ta gây cho cuộc đời con lỗ hổng lớn.” Bác Lạc khuôn mặt thối khổ nắm lấy bàn tay nó mà khóc. Nhưng vẫn một khuôn mặt lạnh nhạt cũng sự phẫn nộ của cô. Cuối cùng đến lượt mẹ cô cũng từng lời xin lỗi trần thành mà gửi đến nó, cô nhìn cha mẹ mình nửa thương , nửa giận sau đó quay sang nó dò xét biểu cảm.

” Hai người không cần làm vậy, mười bảy năm qua sống vẫn ổn, may mắn còn được gặp bác Phùng và anh An cuộc sống không có gì khó khăn.” Nó gạt bàn tay người cha mà lạnh nhạt.

” Con không thể tha thứ cho cha ? Cha đã từng tìm kiếm con nhưng thực sự tìm không ra, ta đã tìm mẹ con nhưng họ nói cô ta đã mất, ta , ta càng khó mà tìm được. Cảm ơn, cảm ơn ông trời đưa con đến đây.” Bác Lạc nhìn nó mà đôi mắt ướt đầm.

” Ta và cha cháu đã làm nhiều điều sai trái thật sự không có gì có thể dằn lại. Mong hãy trách ta, là người đã dụ dỗ ông ấy, cũng tại ta không tốt, tại ta hết” Phu nhân cũng một tấm lòng thành khẩn, vừa nói bà vừa tự tát chính mình, khiến cả nó và cô ngỡ ngàng chết lặng

” Dừng lại ! ” Nó nắm lấy bàn tay của phu nhân.

” Mẹ ! Hân...Em...Em giận họ, nhưng họ là cha mẹ em, nhìn họ như vậy em không đành cả anh cũng vậy đúng không ? anh, anh không thể tha thứ sao?” Cô vốn là hận nhưng nhìn thấy hai khuôn mặt vì mình mà làm điều sai trái ấy không thể khoanh tay đứng nhìn, nhất là khi mẹ cô vừa tự tát chính mình làm cô đau đớn lắm.

” Ngốc ! Anh đâu có nói không tha thứ.” Vẫn là em gái không thể khiến nó làm ngơ, quay đầu lấy tay xoa xoa đỉnh đầu cô cười hiền mà đáp.” Chỉ là hiện tại không cần cái gì gọi là đền bù , càng khó mà ngày một ngày hai gọi cha được.”

” Uhm...” Cô khóc mà ôm lấy nó

” ...Vâng...Vâng là con tha thứ ?”

” Chưa bao giờ hận hay trách, chỉ là thấy buồn khi nhớ lại hồi bé bị coi như đứa con hoang thôi.” Mặt nó lạnh nhạt mà nói, sau đó đứng dậy ” Đi trước.”

Trời bắt đầu mưa lâm tẩm, nó một mình rời khỏi quán coffe không chút lưỡng lự, mặc cho cô hay Lạc Đình Dương, phu nhân có gọi lại. Nó bỏ lại một mảng kí ức không vui lại ở sau lưng, mạnh mẽ đẩy cánh cửa, một mình đi trong cơn mưa phùn đủ để ướt người, từng bước mạnh mẽ khuôn mặt tự tin lạnh nhạt, nó đã nghĩ sẽ khó mà nhìn mặt nhau như thế này. Nhưng, thấy cảnh cả nhà họ vì nhau mà van xin thật thương tâm, nó không thể để giống cha nó bỏ ngoài tai những lời van xin ích kỉ bỏ mẹ con nó. Nó là nam tử hán, đại trượng phu, ít nhiều nhìn thấy cũng không còn ăn năn hận thù hay buồn khổ.

” NGỐC ! Sao lại không mang ô hay mặc áo mưa hả?” Anh từ đâu đó xuất hiện, nhẹ nhàng lấy chiếc ô màu đen che cho nó, ôm nó làm nó thật ấm áp.

” Không phải anh đi làm sao ?” Nó ôm anh thật chặt mong anh đừng như cha bỏ lại nó.

” Cũng định như vậy nhưng thấy có đứa ngốc đi dưới mưa mà còn bình tĩnh suy nghĩ đến thể sợ nó lại bị bệnh đó.” Anh búng nhẹ vào trán nó.

” V...V...Về nhà đi, em muốn về.” Nó ngượng ngùng ôm lấy anh. Thầm nghĩ, nếu là nó của một năm trước liệu có bình tĩnh mà xử lí mọi chuyện như vậy, liệu một năm trước nó có bình thản nhẹ nhàng trút bỏ quá khứ như hiện tại... cũng vì anh đến bên nó dạy nó “ái, ồ, hỉ, lộ” mà nó có thể mở tấm lòng mình đến như vậy, mọi chuyện mọi việc đều là nhờ anh, người “đàn ông” của đời nó. Anh và nó về nhà, tắm rửa thay đồ, anh cùng nó ngồi tại sofa ngả đầu vào nhau ấm áp nhìn nhau ân cần, chỉ cần anh yêu nó, nó yêu anh thì chả có chuyện gì phải lo nữa. Nó quyết bỏ hết mọi chuyện, lật trang mới trong cuộc đời nó, sẽ chỉ sống vì chính bản thân mình sẽ không buồn vì quá khứ nữa mà hướng đến hiện tại và tương lai tươi đẹp. Nắm chặt cánh tay anh, nó nhẹ hôn vào bàn tay ấy, nhẹ nhàng tiến đến môi anh một nụ hôn nhẹ

” EM YÊU ANH.” Lời thì thầm nhỏ nhỏ nhưng đủ nghe làm anh ngượng đến chín mặt, vội lấy tay che đi khuôn mặt mình, anh quay mặt đi.

” Sao cứ làm điều khiến tim anh đập loạn như vậy hả ? Anh mất kiểm soát là em chết chắc.” Anh ôm cứng nó, đặt cằm lên đỉnh đầu nó. Nó tỉnh quá rúc mình vào lồng ngực, áp tai nghe nhịp đập mạnh đến không ngờ của anh rồi cười nói.

” Sau này rồi tính đi.”

Những ngày tháng sau đây là một cuộc sống thật tươi đẹp, thời gian trôi thật nhanh cuối cùng thì cũng đã nó chuẩn bị tốt nghiệp trung học phổ thông. Mọi quan hệ của nó và Lạc gia cũng có chút chuyển biến, thỉnh thoảng nó lại sang Lạc gia ở vài ngày , chuyện cha nó, em nó giờ đã cải thiện đáng kể, và nó dường như cũng đã chấp nhận Lạc phu nhân. Bác Phùng tất nhiên là hết mực yêu thương “con dâu” này không ngừng kêu nó học xong thì vào công ty phụ bác một tay, nhưng mà cơ bản là anh lại thích nó ở nhà hơn, anh sợ nó đi làm với thân hình xinh đẹp này không sớm thì muộn cũng bị kẻ khác tán tỉnh, thật lo lắng. Nó vô tư mà cùng anh vun đắp cho hạnh phúc hai người, cả anh và nó như trên thiên đường luôn cùng nhau làm những điều ngọt ngào, anh vì nó mà cố gắng cả việc kinh doanh lẫn việc gia đình, nó cũng vì anh mà điểm số ở trường chưa bao giờ thấp, vì anh còn đi học một lớp nữ công gia chánh phòng ngừa sau này làm “dầu cả” họ Phùng lại lúng túng. Đặc biệt hơn thì hơn một năm trời chưa cầm, tán tỉnh cuối cùng nó cũng chịu dời vào phòng anh, còn căn phòng nhỏ bên dưới biến thành kho để đồ, hai người không khác một cặp vợ chồng son và cũng chả có ai kì thị chuyện này, đơn giản khi nhìn hai người họ có cảm tưởng ngắm tranh vậy đẹp đến độ không dám chạm vào.

” Uhm...Oáp...Chào buổi sáng” Anh thức giấc, nhìn xuống khuôn mặt nhỏ bé đang rúc vào lồng ngực mình nhẹ đặt nụ hôn lên tóc cùng một nụ cười. Nó cũng bắt đầu mở to đôi mắt trong veo ngược lên nhìn anh rồi lại vòng tay ôm anh.

” Chào buổi sáng ! ”

Ah ah ah ! Cái khung cảnh lãng mạn đẹp tựa uyên ương hồ điệp thật mê mộng người nhìn. Bất giác, cái tiếng chuông cổng vang lên từng hồi Rê...Rê...RÊ... Thật khó chịu mà, anh không cần xuống cũng biết là ai ở dưới, liền ôm chặt nó không muốn con quỷ phá đám kia làm mất buổi sáng tươi đẹp này

” Em xuống mở cổng ”

” KỆ ! Không xuống cũng biết ai mà”

” Chẳng may ... có việc gì thì sao ?”

” Không co...” Anh chưa nói hết câu thì chuông điện thoại reo lên Tinh...Tinh...Tinh...Nó vội vắn người qua mép giường lấy điện thoại trượt ngang nghe máy

” Lily hả ?”

” Còn chưa dậy sao hả ? Anh có biết mấy giờ rồi không ?” Thì ra con ma phá đám chính là cô em gái dễ thương Lạc Lily

” Ồ !~ Anh xuống ngay.” Nó vội hất chân ra lạch bạch đi đôi dép bông màu nâu , rồi bỏ lại một người cô đơn hận đến ngút trời. Anh từ nãy đến giờ mạch máu cũng đã đứt vài sợi mà, tự mình xả giận lắm lắm một mình

” Con nhỏ phá đám , sáng sớm không có người yêu thì đi tìm trò khác mà chơi, hai năm rồi cứ nhằm lúc người ta hạnh phúc mà quấy rối, đồ biến thái, có phải cô đợi đến lúc tôi và cậu ta uất ức đến học máu mới chịu buông không hả ?” Anh xoa hai bên thái dương bực mình , cuối cùng cũng chịu xuống nhà xem cái bản mặt con quỷ phá đám.

” Rảnh quá ha ?” Anh vừa bước xuống cầu thang vừa dò xét cô

” Cũng bình thường, ai như anh hạnh phúc giữa trưa còn nằm trên giường tình chàng ý thiếp, như vậy cũng được coi là rảnh rỗi à nha.” Cô một tay cầm li nước một tay vuốt tóc mớ anh.

” Đến làm gì vậy ?”

” Cha bảo sang kêu anh với anh hai sang nhà có việc.”

” Ah ! Vậy đợi chút ! ” Hân từ bếp chạy ra phong khách, sau đó lại kéo tay anh lên tầng ” Đợi bọn anh thay đồ rồi đi.” Anh miễn cưỡng đi theo nó đến phòng đồ (T.G: Cứ coi như hai ổng có hẳn phòng quần áo riêng như kiểu phim Full House nhé). Cánh cửa đóng lại, nó nhẹ lấy hai bàn tay bám vào vai anh, chân nhún cao , ngược đầu mình trao cho anh một nụ hôn. Anh ngạc nhiên rồi cùng nó hưởng ứng theo đến khi không thể thở mới buông nhau ra.

” Đừng giận nha ! ”

” Haizzz. Cũng là vì xin tha thứ cho con ma phá đám sao ?”

” Một phần thôi, phần còn lại là bữa sáng cho anh , sáng không kịp làm đồ ăn mà.”

” Thật biết cách làm đầu óc anh quay vòng vòng, em thật là...” Anh ôm chặt thắt lưng nó, cắn nhẹ vào cổ nó.

” Tha...Thay đồ...Thay đồ.” Tất nhiên là có liều đến đâu cuối cùng cũng bị cử chỉ của anh biến thành tên ngốc ngượng ngùng hai má đỏ ửng mắt mở to hết mức.

” Vậy ... Anh thay hộ em ?” Anh trêu nó cọ cọ mũi vào mũi nó

” KHỎI” Nó đẩy anh ra, hai má đỏ hồng chạy vào phòng thay đồ. Anh cũng cười nhẹ rồi đi sang phòng thay đồ khác.

. . . Hai mươi phút sau, anh đưa nó và cô đến Lạc gia, quá quen thuộc nơi đây nó cũng chẳng có gì lạ lẫm, đến người làm cũng quen mà gọi nó hai từ “thiếu gia”. Anh để xe vào gara cùng nó và cô vào trong nhà, hôm nay chủ nhật, nhà cũng chẳng có quần gia cùng bác đầu bếp ngoài ra là hai vị Lạc phu nhân, Lạc Đình Dương.

” Cha , mẹ, Anh hai đến rồi.” Cô từ ngoài sảnh đã nói thật to thông báo, tức khắc hai người họ từ trên tầng cùng xuống, vẻ mặt không khỏi vui mừng.

” Hân, đến rồi hả con ?”

” Dạ , có chuyện gì vậy ?”

” Vào trong phòng khách rồi nói.” Cha mẹ cô kéo tay nó nhẹ nhàng vào phong khách, cùng nhau ngồi xuống.

” Con cũng sắp phải thi đại học, có nghĩ qua thi trường nào không ?”

” Con cũng không biết, còn hai ba tháng nữa đến lúc đó rồi tính.”

” Vậy, để đến khi con tính xong học ngành gì ta và gì sẽ chọn trường tốt cho con, cần thiết có thể sang nước ngoài học.” Cha vui vẻ nhìn nó cười.” Thôi hai đứa ở lại ăn cơm đi.”

Cuối cùng thì lần sang chơi nhà vợ của anh có thể gọi thành công mĩ mãn, đến chiều muộn mới về, lại đến lượt bác Phùng gọi sang nhà ăn tối, một tuần bảy ngày thì đến 4-5 ngày là sang Lạc gia hoặc Phùng gia ăn cơm như vậy, khiến anh muốn ở riêng với nó cũng phải cân trọng xếp lịch làm việc lịch đi ăn với đối tác đặc biệt xếp lịch với hai bên gia đình, ai bảo Hân của anh đáng yêu đến nỗi ai cũng muốn giành lấy, anh thật chỉ mong nó bé xíu lại nhét vừa túi áo của anh để không ai có thể cướp nó mà.

” Cha, bọn con đến rồi” Anh mệt nhoài ngồi phịch xuống bộ sofa màu mận.

” An An, tiểu Hân ! Đến rồi mau lại bếp.” Bác Phùng nói vọng từ bếp nói ra, nó chạy thật nhanh vào giúp bác còn anh thì lết từng bước chân mệt mỏi.

” Để con phụ bác .” Nó chạy đến phụ bác đang loay hoay làm đồ ăn.

” Người làm đầu mà cha làm một mình vậy” Anh cũng một tay đỡ bác ngoài xuống ghế

” Cha muốn tự nấu mà.” Bác lau vài giọt mồ hôi trên trán, quay sang nhìn nó thật dễ thương trong bộ tạp dề, rồi thầm nghĩ giá mà là con dâu của bác thì tốt quá.

” Hai đứa tính làm gì khi tiểu Hân tốt nghiệp?”

” Thì cho em ấy học ngành em ấy muốn, tìm trường đại học tốt một chút .” Anh đang phụ nó làm bếp quay lại nhìn cha.

” Vậy con muốn học ngành gì ? ” Bác nhìn nó nhẹ nhàng.

” Con cũng chưa từng nghĩ qua, nếu không có ngành gì phù hợp có lẽ con không học đại học đâu.”

” Cũng được ! Ở nhà cho An An nó chăm cũng được lắm, còn có thể đến công ty giúp Bác.”

Chả biết ngày gì nhưng mà vấn đề tương lai của nó đang bị thẩm vấn dồn dập, đến tận tối ăn cơm xong về nhà lại đến lượt anh một câu tương tự, làm nó không muốn nghĩ cũng phải nghĩ. Công nhận là cuộc sống hiện tại chả khác gì một giấc mơ nhưng mà, là thằng đàn ông không thể để anh nuôi mãi được, còn đâu là tự trọng nữa. Nó cũng muốn giống anh tạo nên sự nghiệp của riêng mình, nó cũng muốn dùng thực lực bản thân cố gắng làm điều gì đó nhưng căn bản nó chưa bao giờ nghĩ đến sau này phải làm gì, lúc nhỏ thì lo kiếm tiền nuôi thân, lớn chút nữa kiếm tiền trả nợ ẹ, bây giờ sung sướng lại chả có mấy may so nghĩ cho tương lai. Thở dài một hơi, nằm trên giường mà không thể nào ngủ nổi, mấy cái chuyện tương lai cứ bay vèo vèo trong não nó. Sáng hôm sau thức sớm, nhìn thấy anh đã ra ngoài từ sớm, chỉ còn mình mình trên giường, kể ra nghỉ ba ngày lễ chả vui chút nào (cứ coi như đợt nghỉ 30-4 1-5 nhé), nó ra khỏi giường vệ sinh cá nhân xong thì lại chui vào bếp tự mình nấu đồ ăn pha coffe sau đó lại một mình hưởng thụ, cuối cũng rảnh rồi mà ngẫu hứng hát vài bài anh hay cho nó nghe, thật không ngờ là chính giọng mình cũng không tồi. Nó hát hết một bài hát thêm vài bài nữa cuối cùng thì nổi hứng lấy điện thoại lại ghi âm chút nữa khoe với anh, thấy việc hát hò không tệ, tiếp tục bật lap lấy đoạn ghi âm vừa rồi cho lên một trang mạng xã hội. Chỉ có mấy tiếng là số người thích không ngừng tăng , làm nó nâng nâng sung sướng, kể ra nó không chỉ di truyền được khuôn mặt mà cả giọng hát cũng giống mẹ nó. Ngồi một mình hưởng thụ thành công, cuối cùng anh cũng đã về, hôn hờ chạy ra mặt cười thật tươi đến nỗi miệng sắp chạm mang tai luôn.

” ANH ! ” Nó ôm trầm lấy anh, nhìn anh cười thật tươi, anh ngạc nhiên nhìn lại nó

” Làm gì vui vậy ?” anh bỏ cặp xuống, xoa xoa đỉnh đầu nó

” Cho anh nghe cái này.” Nó mở tập ghi âm cho anh nghe, đến chính anh cũng không ngờ giọng hát nó trong cao và hay đến vậy bất chợt vỗ tay tán dương nó.

” Hay lắm luôn ! Đúng là ở cùng ca sĩ mà không biết nha.” Anh lấy tay xoa xoa cằm đôi lông mày nhướn lên tỏ ý thâm cao làm nó ngượng đến chín mặt

” Ah ~ Anh thật là, ca sĩ gì chứ, tại em thấy hát cũng thú vị lắm.”

14. Chương 14

Hôn hờ khoe với anh xong thì liền lấy điện thoại khoe với cô em gái kia, cuối cùng là vui mừng không thể giấu mà điện vào bằng định hướng tương lai muốn học ngành âm nhạc. Cuối cùng đến khi gần ngày thi tốt nghiệp cái ý định hát hò vẫn không bỏ, nó chưa bao giờ đam mê thứ gì như vậy, có lẽ tình yêu với âm nhạc đến với nó muộn, quyết định xin chữ kí của cha mẹ vào tờ giấy kia thì cuối cùng Lạc Đình Dương nảy ý định đợi nó thi xong tốt nghiệp lập tức cho sang Mỹ tiếp tục nuôi dưỡng ước mơ. Ai ai cũng vui mừng với tương lai của nó chỉ duy nhất mình anh hiện đang đại não rối tung , tiểu não loạn xạ. Anh chả thể hiểu nổi nó có nghĩ qua cảm nhận của anh hay không mà một mực bỏ đi như vậy, nực cười, mấy năm trời căn bản vẫn là anh thích nó, yêu nó, đối với nó có phải không có anh cuộc sống vẫn trôi bình thường. Nhót mình ở văn

phòng từ sáng sớm đến tận 10h tối chưa chịu bước ra khỏi phòng, ngồi trên chiếc ghế màu đen, nhìn qua cả bức tường kính thấy rõ trong mắt mình là hàng trăm hàng nghìn ngôi nhà, nhưng chỉ có một tia nhìn duy nhất xa xăm tưởng nhớ đến ngôi nhà nhỏ của chính mình, cũng như việc hàng triệu cô gái mỹ miều lại yêu ngay thẳng nhóc cứng đầu này. Không ai có thể nói trước tương lai có phải, trong tương lai nó cũng sẽ vì sự nghiệp bỏ anh không mảnh mành suy nghĩ hay không, càng nghĩ càng bốc hỏa, tốt nhất nên ngồi lại công ty nếu không về nhà lại vô cớ gây sự với nó. Ngồi, ngồi đến 10h30 cuối cùng cũng nén được cơn nóng giận ầm ứ mà cầm áo ra về, trên đường đi đã muộn, gần như vắng tanh, nhấc chân ga xe hơi làm một mạch chạy nhanh về nhà, vừa đến Gara lại nghĩ đến cảnh một ngày nó sẽ đi liền ra tay đẩy mạnh cửa xe mà ra ngoài rồi lại “RẦM” đóng cửa xe, tiếng cửa xe làm nó đang ngủ gật trên ghế sofa đợi anh tỉnh giấc. Hở hờ mang theo một giấy giới thiệu đến trường âm nhạc danh giá tại New York vui vẻ mang ra khoe với anh.

” Nè ! Em có giấy giới thiệu rồi .”

” Ồ !...Vậ à ! Chúc Mừng.” Anh miễn cưỡng cười một cái, rồi cứ thế chằm nhìn giấy lẫn người bước vào nhà.

” Sao vậy ? Anh mệt à ?” Nó bám lấy tay anh.

” Uhm ! ” Anh gạt tay nó ra rồi bỏ lên phòng, thực sự anh không hề muốn làm vậy với nó chỉ là sự phần lộn, sợ mất nó đã làm anh không thể bình tĩnh mà đối xử với nó.

Một màn đêm im lặng, nó và anh nằm cách nhau như xa nghìn trùng, những giây phút vui vẻ hạnh phúc giờ chỉ còn lại một thứ lạnh nhạt ngăn cách giữa hai người. Từ đó, anh cũng đi sớm về muộn, có hôm còn say bí tỉ, nó thật không thể hiểu nổi chuyện điên khùng gì đang xảy ra, ngày nó chuẩn bị thủ tục du học cũng không còn xa. Vốn trong lòng nó vẫn có vướng mắc , sợ anh sẽ cô đơn mà phân vân nhưng nhìn thấy thực trạng của anh bây giờ chính là không cần nó, chuyện cãi nhau như cơm bữa chả có gì cũng cãi nhau, nó không chịu nổi áp lực, anh cũng không thể không suy nghĩ âu tư về ngày nó đi.

” Em muốn nói chuyện, hôm nay anh về sớm được không ?” Nó gọi điện cho anh, chỉ còn một tuần nữa nó sẽ đi, đi đến nơi ước mơ của nó trở thành hiện thực.

” Anh bận. Có gì nói qua điện thoại cũng được.” Anh thực chất là không dám đối diện với hiện thực nên bày ra quỷ cách ngồi ở công ty dù chả có việc gì cho anh làm.

” Nhiều chuyện không thể nói một hai câu là xong, nếu anh không muốn về em không ép, em chuyển đồ về Lạc gia, chìa khoá nhà anh em sẽ gửi cho bảo vệ. Tạm biệt.”

”C...C..CHỜ ĐÃ.” Anh hét lên nhưng đã quá trễ , đầu day bên kia chỉ là những tiếng “tút...” kéo dài

Nó, mắt đã đỏ hoe trực khóc nhưng vẫn cố gắng rặn thốt ra những câu nói cay nghiệt ấy. Nó đã từng nghĩ qua nếu có ngày nó và anh không thể đi chung con đường, giờ điều nó nghĩ thành hiện thực hay sao ? Cầm trên tay chiếc điện thoại màu trắng chính anh mua cho, để lại ngay ngắn trên mặt bàn phòng khách, đồ đạc cũng chỉ mang theo đúng bộ đồng phục mình đang mặc trên người, mọi thứ đều là anh cho, hiện đã không cùng tiếng nói thì không nên dây dưa mang đồ của người ta đi. Ra khỏi sân, tay không như ngày đến, đi đến vườn hướng dương xinh đẹp, nhẹ nhắm mắt từng mảnh kí ức cứ ủa về không ngừng bao trọn nó, làm hai hàng lệ nhẹ rơi, đưa tay quệt ngang, bước đến chính tay mình nhỏ tấm biển “Hân Hân tiểu uyển.” Cúi như dấu chấm vậy, từng bước nặng nề ra khỏi cổng chính rồi giao lại chùm chìa khoá cho bảo vệ, nó lên taxi thẳng tiến Lạc gia. Sắc mặt của nó thực quá tồi tệ, vừa lạnh băng, vừa hùng hục lửa giận, đến nơi cũng chỉ nhanh chóng chạy vào phòng , khoá cửa lại, mặc cho bên ngoài là đứa em gái đang lải nhải.

” Này, anh sao vậy ?”

“ ... ”

” Cãi nhau sao ?”

“ ... ”

” Mở cửa ra mau lên. Mở ra.” Cô đập mạnh tay vào cửa nhưng vẫn cứ là im lặng đáp lại cô. Đến tận cùng là nhìn thấy cảnh yêu đương ăn mòn con người ta, cô hạnh phúc vài phần nghĩ thầm may mắn còn chưa có yêu ai nếu không lại giống anh trai mình, khổ sở vì tình. Chưa bao giờ cô thấy anh trai cùng Phùng Gia

An cãi nhau to đến vậy, chả hiểu nổi liền chạy tìm quản gia đòi lấy chìa khoá phòng... Cạch...Cạch... đã mở được ổ khoá nhưng không thể nào mở nổi...

” Em đừng phí công ! Anh đẩy bàn đến chặn cửa rồi, anh muốn yên lặng, mau đi đi.”

” Anh là đồ NGU À ? TƯỚNG THẾ MÀ CHẶN ĐƯỢC EM À ?” RẦM, cánh cửa đã bị hai người đàn ông cao to có tên vệ sĩ một cước đã văng, bay luôn cả cái bàn học được chặn cửa.

” Hai anh xong rồi, cảm ơn.” Cô quay nhìn hai người đàn ông rồi nụ cười lạnh đến thấu xương trung ra nhìn vào thằng con trai to xác bị tình yêu làm cho thấu khổ nằm một đồng trên giường, nhất thời ngứa mắt, bực bội chạy đến , cô dùng tay đập mạnh lên cái đầu kia.

” YÊU ĐƯƠNG KIỂU GÌ VẬY HẢ ?”

” A...Anh...” Nó nhất thời bị hù dọa đến sợ mà, đúng là sự tử ẩn mình, mọi khi có bực tức cũng chưa bao giờ thấy em gái này tỏ ra vẻ mặt mạnh mẽ hung tợn đến vậy. Giờ nó ngồi yên như đứa con nít bị phạt, còn cô hừng hực lửa nhìn nó như người mẹ chuẩn bị đánh con mà.

” Anh còn định giấu em ? Mau kể ra.”

” Anh...” Nó nhìn cô có chút không muốn nói, cô cũng đã xuôi giận liên đến giường, ngồi xuống cạch nó.

” Anh đã nói em với anh là anh em, anh lại muốn giữ bí mật với anh em sao ?”

” Không có ! Chỉ là... Hiện anh cũng không biết giận nhau vì cái gì nữa.” Nó mang hết chuyện mà kể cho em gái, thật sự cũng chả biết tại sao anh và nó dạo này hay cãi nhau đến vậy, cô cũng hết cách để giúp đỡ, đành khuyên vài câu rồi để nó một mình suy nghĩ, không quên dặn người làm lấp lại cửa phòng khác. Nó một mình trong phòng thì khóc đến trời long đất nổ, chưa bao giờ nó có cảm giác tội tệ đến vậy, anh vứt bỏ nó, vứt bỏ tình cảm của nhau, anh đã có người khác ?

Mặt khác, anh ở công ty, lòng như lửa đốt, chạy nhanh xuống lấy xe về nhà. Chả hiểu nổi trong mình nghĩ gì nữa, đã từng mong nó hạnh phúc là đủ rồi, cuối cùng lại tham lam mà muốn giữ chặt nó bên mình. Anh thực sự hỗn loạn, chả thể hiểu mình nên và muốn làm gì. Đầu óc rối tung cũng vì sự ích kỷ hay là do bức từng hiểu lầm. Anh về đến nhà đã nhận được chùm chìa khoá của nó được bảo vệ đưa cho, đến nhà thì chính mình không nổi lo sợ. Mọi thứ trông vắng, tấm biển cửa vườn hướng dương đã mất, quần áo còn nguyên, điện thoại vẫn trên mặt bàn mà giờ chả thấy bóng nó đâu. Chạy thật nhanh lên tầng hai, một phong thư đã được để sẵn trên giường. Run run cầm lá thư trong tay, anh đọc từng câu, từng chữ

” Anh An !~

Em vốn là đứa không tương, không địa vị, không có gì cả, tất cả là nhờ anh em mới có ngày hôm nay. Anh luôn là người thân của em, trước đến nay vẫn vậy không ao giờ khác. Mấy ngày hôm nay, em biết anh có chuyện bực mình, em biết, nhưng chính bản thân lại cứ lăm chuyện mà tò mò làm cả anh cả em đều khó xử, đã rất lâu từ khi anh và em cùng nhau ở trong căn nhà này chưa bao giờ có những lời to tiếng, nhưng thời gian gần đây có phải đã chán em không?

Mỗi lời nói của anh đều là từ bỏ em , từ bỏ những gì ta có, có phải em đã làm gì sai không ? Em biết cái gì đã qua không lấy lại được, vậy mong anh có những thời gian hạnh phúc sau này, xin lỗi đã làm phiền anh.

Em có lẽ không phải người dành cho anh.

Em trai

Hân.”

Anh đọc xong, toàn thân suy sụp mà ngã mạnh xuống giường. Đau đến không thở nổi, từng hơi thở dồn dập, từng hàng nước mắt cứ rơi, đau khổ nhìn lên trần nhà mà bóng hình nó cứ hiện lên. Nếu là anh của ngày trước bằng sống, bằng chết chạy đến Lạc Gia đòi người, nhưng giờ đã không còn suy nghĩ ấy nữa. Trong anh chỉ là sự giận dữ, có phải nó không may mắn suy nghĩ bỏ lại anh, theo cái giấc mơ kia, giấc mơ kia chỉ mới đến với nó vài tháng, còn anh mới là người bên nó vậy mà nó không lẽ vì anh mà ở lại sao ? Anh biết mình ghen tuông vô cớ, biết mình ngu dốt mà cứ ích kỷ nhưng lại không thể ngăn lại, sợ nó sẽ dời bỏ anh, mọi thứ xoay chuyển trong anh... Chẳng lẽ giữa anh với nó đã là dấu chấm ?

Chẳng lẽ dễ dàng buông tay nhau đến vậy, anh chợt nghĩ đến nó sẽ đi mãi mãi mà bất dạy khỏi sự đau đớn. Điên cuồng lao ra khỏi nhà thật nhanh lái xe dưới cơn mưa như trút nước. Mưa như tiếng lòng anh, mưa nhuộm trắng xoá mọi thứ, những giọt mưa lạnh lẽo, tất cả phủ một màn trắng tinh khôi và long lanh. Mặc kệ mọi thứ, chân ga của anh vẫn nhấc, vô-lăng dường như bị anh bóp méo. Anh chỉ nghĩ về nó, nghĩ về người anh yêu, người anh muốn mang lại hạnh phúc. Sẽ chẳng cần nó ở bên, chỉ cần nó còn yêu anh thì anh sẽ thuận theo nó, phải thật nhanh đến Lạc gia trước khi hiểu lầm thêm sâu. Bất ngờ... RẦM...

Hai mươi mốt ngày sau, tại bệnh viện AAA, phòng bệnh cá nhân 207...

Một người đàn ông chìm trong cơn mê, thân hình xanh xao, mái tóc đã dài ra nhiều, quầng mắt thâm đen đang nhắm chặt, một cơn ác mộng hiện lên rõ nét suốt 3 tuần qua chưa bao giờ buông tha. Đúng ! Anh đã nằm hôn mê tròn ba tuần ở trong bệnh viện. Mọi thứ anh nhớ chỉ là dòng suy nghĩ đứt quãng về vụ tai nạn xe ngày hôm ấy, ngày nó bỏ anh, bỏ căn nhà ấy. Làn nước mưa làm đường thêm trơn và rồi anh mất phanh ngay tại đoạn quanh gấp, hậu quả anh đâm vào giải phân cách, toàn thân bị hất ra phía trước do anh không đeo dây an toàn, anh đã bị gãy đến 3 sườn sườn, gãy chân trái và tay phải, rất may anh còn giữ được cái mạng này, nhưng anh cũng đã mất nó, nó đã đi du học thật rồi... Nặng sẫm, nhẹ chiếu vào khuôn mặt anh, từng tia nắng làm anh bừng tỉnh sau giấc ngủ dài, điều đầu tiên anh thấy là tay cha đang nắm chặt tay anh, ánh mắt cha anh đỏ hoe, dường như cha đã già đi rất nhiều.

" AN AN !" Cha nắm chặt tay anh, sợ anh sẽ bỏ ông mà đi.

" C...Cha." Anh nói yếu ớt qua mặt nạ dưỡng khí (Cũng chẳng biết là gì nói chung là cái để truyền oxi.)

" Bác sĩ...Bác sĩ..." Cuối cùng thì bác sĩ cũng khám toàn diện lại cho anh, anh may mắn không có gì ảnh hưởng não bộ chỉ có vài cái xương chưa liền, ngoài ra xước xước ngoài ra không nghiêm trọng. Phùng Tổ Ngạn làm thủ tục xuất viện rồi nhanh chóng mang anh về nhà mà dưỡng thương, tạm thời nhà riêng kia không cho anh về. Mọi thứ giờ rất mơ hồ, anh hoàn toàn không rõ ngày tháng năm, nằm trên giường, mọi thứ liên quan đến thời gian đều bị cha anh cấm không cho người làm mang đến phòng anh. Anh thực sự vẫn còn lồi lo trong lòng thật mong đến Lạc gia, nhưng tạm thời toàn thân không thể di chuyển chỉ nằm một chỗ, ngày ngày đòi Phùng Tổ Ngạn đưa anh đến Lạc gia...

Lạc gia một ngày trước khi nó đi du học...

Nó đã đến ngày đi du học, đã một tuần từ ngày nó bỏ đi nhưng anh hoàn toàn không có đến tìm nó. Trái tim nó đau đến tận cùng chờ đợi anh kết quả vẫn là im lặng, không một ai cho nó hay biết tin anh bị tai nạn, ai ở thành phố cũng biết anh bị tai nạn chỉ có nó là không biết. Cha nó, em gái nó và cả phụ nhân họ đều biết tin, nhưng đều giữ im lặng. Không phải họ ích kỉ chỉ là nếu biết tin này liệu nó có chịu nổi, giờ nó đã không khác gì một cái xác không hồn, hơn nữa không ai có thể đảm bảo tình yêu giữ hai thằng con trai là vĩnh cửu là bên nhau mãi mãi. Vậy chi bằng giấu nó, sau này có duyên ắt sẽ gặp lại nhau, nếu nói cho nó biết tin anh bị nạn chỉ sợ nó bỏ vĩnh viễn ước mơ của mình mà lao vào.

" Lily này, anh An có đến tìm anh không ?" Nó ra khỏi phòng tìm em gái hỏi thử coi như hi vọng cuối.

" Không có ! Mai anh bay rồi nghỉ ngơi đi."

" Anh thấy nóng ruột quá...Chẳng may có chuyện gì thì sao ?"

" L...L...Làm...Gì có chuyện gì. M...Mau đi ngủ đi." Lạc Lily thật sự không dám nhìn vào mắt nó mà nói, cô đẩy nó về phòng rồi bỏ đi. Nó ở trong phòng thực sự lòng nóng như lửa đốt, có chút không an tâm lại có chút lo lắng. Cầm điện thoại trong tay, nó gọi cho anh coi như nói lời tạm biệt nhưng trả lời nó chỉ là những tiếng "tút" dài.

3:30 sáng ngày hôm sau, nó ra phi trường, trời vẫn chưa hoàn toàn sáng, mưa nhẹ trên đường ra phi trường, nó đợi đợi mãi cũng không thấy anh, chỉ thấy bác Phùng ra sân bay tiễn nó.

" Đi mạnh khoẻ, học tập tốt nha con." Bác ôm lấy nó không giấu nổi xúc động mà vài giọt nước mắt lăn dài.

" Dạ. Mà..." Nó ngập ngừng vừa muốn hỏi vừa không muốn biết.

" An...An...Nó..." Bác nghẹn đắng rồi lại nuốt nước mắt vào trong cười nhẹ nhìn nó " Nó đi công tác ở Hồng Kông, tháng sau mới về...Con với nó nếu còn duyên phận chắc chắn sẽ gặp. Muộn rồi mau vào trong check

in đi.” Bác nói xong thì nhẹ vỗ vai nó.

Suốt chuyến bay mỗi khi nó ngủ đều hiện lên cảnh anh người đầy máu nhìn nó đầy đau đớn làm nó vừa sợ vừa lo không, vừa đặt chân đến New York, nó liền tìm cách liên lạc với anh nhưng vẫn là sự im lặng trả lời nó. Nó nhập học, mọi thứ diễn ra như mong muốn ngoài một việc vẫn lặng trong lòng nó ” Giờ anh đang ở đâu, còn một chút tình cảm với mình hay không ? Hay anh đã quên mọi việc?”...

... Việt Nam, ba tháng sau tai nạn, anh bình phục hoàn toàn và nhận ra mình đã lỡ hẹn với nó. Trở về ngôi nhà kia, một sự trống trải vô tận, căn bếp đã không còn hình bóng nó, phòng ngủ không còn hơi ấm ấy, chỉ mình anh lặng lẽ. Có lẽ, số trời đã vậy, nếu anh và nó có duyên phận chắc chắn sẽ gặp lại, anh không thể tìm nó , tìm nó sẽ làm tương lai của nó bị chôn vùi bởi tình yêu này. Mọi việc thông suốt, tự mình dần quen với cách sống trước khi nó đến, một mình ăn cơm, một mình làm việc, một mình dọn nhà, mọi thứ đều thiếu nó. Màn đêm buông xuống là lúc anh không cảm nổi cảm xúc mà nước mắt lại rơi, bàn tay lạnh ngắt nắm chặt thiếu đi đôi tay nhỏ bé vẫn ôm lấy anh.

Nó, một cuộc sống hoàn toàn mới với nhiều điều chính nó còn không thể hiểu. Một đất nước xa lạ, một thành phố xa hoa bậc nhất, một thân một mình làm mọi việc như lúc nó chưa từng gặp anh. Trong suốt một năm đầu việc nó làm duy nhất chỉ có học , tập hát và vũ đạo, trở về kí túc xá, và lại lập lại ngày hôm sau như vậy. Một năm đầu đại học không một ai làm bạn, sự cô đơn bao vây nó. Đến năm thứ hai , nó được chuyển đến phòng đôi, nó và Alex bạn cùng phòng làm bạn tốt, sau đó cũng dần dần quen với mọi người ở đây, vui có, buồn có nhưng sự ấm áp khi anh ở bên hoàn toàn không bao giờ sút giảm. Đến năm thứ ba vẫn cứ học hành thật chăm chỉ, mơ mộng làm ca sĩ, nó được diễn tiết mục song ca cùng Alex ở Showcase cuối năm, càng nhiều người biết đến nó. Nó, một vẻ đẹp á đông mang chút gì đó mê hoặc, thân hình thanh mảnh, làn da trắng nõn nà, khuôn mặt chữ v thanh tú cùng đôi mắt to trong long lanh, hàng mi dài đen cong vút, sống mũi thẳng và nhỏ, đôi môi mỏng hồng hào, nó chính là một tiểu mỹ nhân. Nhất là khi ở Mỹ ít nhiều cũng ảnh hưởng đến phong cách, có chút bụi bặm lại mang nét thanh cao cảm tưởng khó mà động vào như một bức tượng mỏng manh dễ vỡ, vẻ đẹp làm điêu đứng nhiều người, nam có nữ có, và nó cũng hẹn hò không ít với nhiều người. Nhưng căn bản là không một ai bằng anh, hẹn hò với ai nó cũng lấy anh làm tiêu chuẩn, bất luận chỉ cần một điểm không bằng anh liền nhẹ nhàng buông lời chia tay làm bạn bè. Tính cách nó kì quái đến nỗi ai hẹn hò với nó cũng quen cái kiểu hôm trước yêu hôm sau chia tay, đâm ra nhiều người thử vận may, nếu không thành thì sẽ là bạn bè, suy nghĩ của lớp trẻ rất thoáng cũng không có so đo , nó được biết đến như một Bi , nam nữ đều có thể yêu, vấn đề căn bản là ai yêu nó đều tránh lại gần quá mức sợ hỏng mất hình ảnh tuyệt mỹ của nó. Cuộc sống nơi đất khách có lẽ chỉ duy nhất bạn cùng phòng Alex là người bạn tốt nó có thể thoải mái ở cùng nhất.

Alex, tên đầy đủ Alex Hallison vốn mẹ là người Anh, cha người Mỹ, sinh ra ở Ohio , một vùng khá yên bình của Mỹ, cậu kể cậu sống cùng cha mẹ và một anh trai, tuy nhiên cậu và anh trai không hợp nhau cho lắm, tự một thân lên New York học tập, ước mơ lớn nhất chính là trở thành ca sĩ kiêm nhạc sĩ như Jason Mraz. Alex khá to con cao 1m87 hơn nó đến 15cm so với anh cũng không khác biệt là mấy có vài phần cao hơn anh, mái tóc màu nâu nhẹ, đôi mắt xanh như bầu trời toả nắng, khuôn mặt đẹp một vẻ đẹp thông minh và lạnh lợi còn khá vui tính luôn làm cho nó cười thật thoải mái như lúc nó ở cùng anh.

” Harry Lee (Lê = Lee , Hân = Harry Dịch có cơ sở ko có dịch bừa đâu ^^) , Cậu có nhớ bạn gái mình không ?” Alex nằm dài trên giường đang chơi ” angry bird” bất ngờ mở lời hỏi nó.”

” Sao lại hỏi vậy ?” Nó đang ngồi ở bạn học chăm chú chỉnh một đoạn nhạc trên máy tính, không thèm quay đầu nhặt nhều đáp lại.

” Harry, tôi rất phục cậu, rất nhiều người yêu vậy có cô gái nào cậu yêu thật lòng không ?” Anh bạn Alex vẫn cứ kéo và thả màn hình vô hồn hỏi nó.

” Con gái thì thật không có, nhưng con trai thì tôi yêu một người rất nhiều.” Cậu quay ghé lại tay chống cằm nhìn Alex.

” ME ? OMG” Alex bật dậy mở to hai mắt miệng há hốc.

” You ? No, you just my good friend, not my Lover.” Nó xoa tay cười đến chảy nước mắt, cậu bạn này vui tính nhưng có phần hơi ngốc giống như em gái nó nhìn có vẻ cứng rắn thực chất lại uỷ mị đến không ngờ.

” Haizzz !~ làm tôi gật mình đó. Tôi vẫn là thích con gái hơn. Vậy, Harry cậu là Top hay Bottom ?” Đối với vấn đề giới tính thì giới trẻ Mỹ cực kì thoáng không có cân trọng như người Á Đông nên nó đã quen, nhìn Alex cười.

” Nhìn tôi giống 1 hay 0 ?”

” Uhm... So beautiful ! You maybe bottom .”

” Exactly ! ”

” Vậy sao không ở lại với người cậu yêu lại chạy qua đây chi vậy ?” Cuối cùng Alex cũng bỏ điện thoại ngồi khoanh chân trên giường của mình nhìn nó tò mò, đối với cậu ngốc chưa yêu này đương nhiên nổi lên sự tò mò với chuyện tình cảm của người khác, cũng coi như tích lũy kinh nghiệm.

” Là người ta không cần tôi, không nên bám mãi không buông.” Nó vẫn cứ suy nghĩ anh bỏ nó mà sống trong suốt ba năm nay. Chưa một giây phút nào nó ngừng nhớ về anh nhưng chính bản thân không quên ba năm trước anh bỏ lại tình cảm của nó, đến ngày nó đi vẫn một mực kiên quyết đi công tác không ra tiễn biệt. Giờ Alex bỗng có hứng thú đến chuyện tình của nó, nó cũng không ngần ngại kể cho anh bạn trẻ nghe. Khi kể, từng mảng kí ức ủa về chưa bao giờ sắc nét đến vậy, chưa bao giờ nó quên bất cứ kỉ niệm nào cùng anh vui đùa, cùng anh ăn cơm, cùng anh ngủ cùng anh sống trong một căn nhà ấm áp. Kể đến nỗi Alex ngủ gật lúc nào không hay, chính mình kể xong thì lại vùi mình vào chăn, suốt ba năm chính là sống cùng nước mắt, đêm nào cũng nhớ về anh mà ướt một mảng trên gối. Tất thấy bạn bè đại học đều gọi nó mà “Ice Man” (người băng) đơn giản khuôn mặt không chút biểu cảm ấy vậy mỗi lần nói về anh đầy đủ hỉ lộ ái ố bày tỏ ra mặt. Càng nói càng nghĩ lại càng khó hiểu ngày ấy sao anh lại bỏ nó...

Ba năm, không dài không ngắn, một mình cô độc ở lại Việt Nam, vùi đầu vào công việc để không nhớ về nó, anh đã dần có thói quen từ ngày không còn nó mang gian bếp cũng như căn nhà niêm phong, hân hữu mới về nhà tắm rửa thay đồ ngủ vài tiếng rồi lại rời đi, ăn uống cũng là do thư kí cùng cha lo , ba năm nay anh ăn cơm mà chưa bao giờ thấy ngon kể cả sơn hào mỹ vị cũng giống như đồ vĩa hè đều không có hứng thưởng thức, một lòng chung tình nhớ món ăn nó nấu đầy cảm giác yêu thương ăn ngon đến độ không thể rời. Hàng ngày sinh hoạt chủ yếu ở công ty, sáng sớm đã đến văn phòng vùi đầu làm việc, làm thực mạng đến 11-12h đêm mới chịu rời công ty về nhà đến sáng sớm lại tiếp tục đi. Ba năm, không ngắn không dài anh đã mất đi cái vẻ trai trẻ yêu đời thay vào đó là một người đàn ông trưởng thành mang mĩ vị một nam nhân đội trời đạp đất hùng dũng không nửa điểm chệch. Ba năm nói là chung trình đời nó cũng không thể được, cũng đã nếm qua vài cuộc tình một đêm, căn bản ăn bánh trả tiền chưa bao giờ mang người tình nhân một đêm kia vào lòng ôm ấp như ôm “thiên hạ” của anh. Trong ba năm nay anh cũng có quen một cô gái giống nó đến ngõ ngang, cô gái tên Khả Ái là Dj có tiếng ở Sixth Bar- nơi anh mỗi lần nhớ nó lại đến tìm ai đó tình một đêm. Nhưng với Khả Ái anh lại vô cùng tôn trọng dù cô có cố ý thì anh vẫn cứ cự tuyệt, vì anh biết ân ái với Khả Ái sẽ ngập tràn hình ảnh nó khó mà dứt ra. Cô cũng không miễn cưỡng hai người coi như cũng là bạn bè tốt, chuyện của anh và nó cô đều biết còn nhiều lần bảo anh trực tiếp tìm nó nói rõ , nhưng anh vẫn một mực nghĩ đến ước mơ của nó mà chối từ.

” Khả Ái, có phải tôi rất ngu không ?” Anh cầm cốc rượu đã gần cạn đưa đi đưa lại trước mặt.

” Ngu ? Có một chút.” Cô thẳng tính mạnh mẽ như một phiên bản nữ của nó đáp lời.

” Điểm nào vậy ?”

” Nếu tôi là anh sẽ đem cậu bạn nhỏ Lê Hân kia về Việt Nam sau đó nói rõ cuối cùng là kết hôn nha.”

” Haizzz... Bỏ đi, không nói đến nữa sẽ rất nhớ cậu ấy.” Anh một tay rót rượu một rồi đưa cốc lên miệng tu một hơi hết sạch. Đề ý mới thấy bạn tâm sự Khả Ái hôm nay lại không hút thuốc uống rượu như mọi khi lại còn không nên bản Dj chính nhạc, làm lại anh quay sang nhìn cô mới phát hiện hôm nay cô còn trang điểm rất nhẹ không như mọi hôm sắc sảo mẽ mieu.

” Cô hôm nay bị mất não sao ? Không có giống mọi khi.”

” Anh mới mất não, khùng ! Tôi đã làm mẹ không thể bậy bạ hại đến đứa nhỏ.”

15. Chương 15

Cô xoa xoa bụng cười hiền, còn anh thì miệng há hốc tỉnh cả rượu.

” HẢ ? Cha nó là ai ? ”

” Không biết ! ”

” ...Tình một đêm ? ”

Cô không nói gì nhẹ gật đầu.

” Đã được bao nhiêu tháng ? ”

” Cũng đã 4 tháng rồi, tôi mong nó sẽ khoẻ mạnh mà chào đời, tôi vốn mề côi nên thực sự không muốn nó giống tôi, ít ra cũng có một người mẹ.” Cô xoa xoa bụng đầy tình cảm gửi vào đứa con này.

” Khả Ái ơi Khả Ái ! Cô sao vậy hả ? Đến cha nó cũng không tìm cho kĩ sau này biết nói với nó thế nào ? ”

” Tôi không có nghĩ đến sau này rồi tính, loại con gái như tôi cũng không thể coi là trong sáng mà.” Cô mắt bỗng tối sầm, đúng là “hồng nhan bạc phận.” xinh đẹp, tài năng, thông minh nhưng cuộc đời cô quả thực quá khổ.

” Sau này bụng to mới tính đã quá muộn, hay về nhà tôi ở tạm, ít ra có người chăm lo cho hai mẹ con cô.”

” Không được ! Anh làm vậy là gián tiếp ngoại tình, “bà xã” ở Mĩ biết chần chẩn mắng chửi tôi thậm tệ.”

” Bà xã tôi vốn không hẹp hòi lại còn rất thích giúp người, giúp cô nếu cậu ấy biết có khi lại hưởng ứng mạnh hơn tôi. Mà đứa trẻ ít ra cũng cần đầy đủ bố mẹ, coi như tôi bố nuôi vậy.” Anh châm điếu thuốc đưa lên miệng hít một hơi sâu sau đó nhả ra.

” Dập thuốc đi, trẻ con gặp thuốc sau này nhiều bệnh lắm. Nếu anh có lòng thì tôi đành theo anh vậy, sau này mẹ con tôi nhờ anh.” Cô gạt điếu thuốc trên tay anh dập lửa.

Ngày hôm sau, dọn đồ từ nhà trọ đến địa chỉ anh đưa, choáng váng nhìn ngôi nhà rộng thênh thang đẹp đến mê người, tự nghĩ thầm “tên này cũng rất có mắt thẩm mĩ”.

” Tôi đến rồi.” Cô ấn chuông cửa nhìn vào camera an ninh mà nói

” Đợi chút tôi ra mở cổng.” Anh chạy ra mở cửa chào đón cô bạn tâm giao, Khả Ái bước trên còn đường nát đá tiếp đó đập vào mắt là một đồng hoa hướng dương tươi tốt cao đến gần đầu người đang đứng đưa trước gió hướng đến phía mặt trời.

” Vườn hướng dương đẹp thật đấy, không ngờ người như anh cũng có gout thẩm mĩ tao nhã như vậy nha.” Khả Ái đập vào vai anh nói với giọng cười nhẹ

” Huh ? Không có ! là em ấy thích hướng dương thôi, tôi không thích hoa cỏ cho lắm, vào nhà thôi.” Anh đẩy cách cửa mời cô vào nhà. Đập vào mắt cô là căn nhà màu trắng với những cách cửa sổ lớn như một bức tường, mọi thứ đều có điểm tao nhã bộ bàn ghế thuỷ tinh long lanh, chùm đèn từ trần nhà chạm xuống bàn kính lộng lẫy với những bức tranh phục hưng tinh tế. Anh mang đồ cô để lên sofa rồi mời cô ngồi, sau đó lâu lâu rồi mới miễn cưỡng vào nhà bếp mang chút nước lọc ra.

” Xin lỗi nha , đồ uống nhà tôi từ khi em ấy đi cũng không có mua hiện tại ngoài nước lọc ra mọi thứ đều hỏng rồi.”

” Ể ? mọi khi không có đi mua đồ sao ? Vậy mấy năm nay anh ăn uống kiểu gì.” Cô nghi ngờ nhìn cốc nước không biết có phải mình đang uống nước được đun từ 3 năm trước hay không ?

” Cha sẽ lo, tôi sang nhà cha ăn không thì tùy tiện thư kí chọn đồ ăn, thỉnh thoảng em gái của em ấy cũng đến thăm.” Từ ngày nó đi suốt ba năm Lạc Lily vẫn thỉnh thoảng đến nhà thăm anh và ngược lại anh cũng thường cũng cha sang Lạc gia, vì thế cô cũng đã âm thầm coi anh là “anh rể”. Cũng từ ngày nó đi anh đã không còn cãi nhau với Lạc Lily tình cảm hiện giờ giữa cả hai cực tốt cũng giống anh em một nhà, chỉ có điều miệng lưỡi vẫn cứ chảnh chọc nhau như trước.

" Ngày trước nhà tôi để tường bằng nhung màu xanh, từ ngày em ấy đi có đổi thành màu trắng, màu em ấy thích, cô không thấy khó chịu chứ ?" Đúng là từ ngày nó đi anh đã mang toàn bộ sơn lại một màu trắng, thậm chí nhà cũng đổi thành thảm lông thú trắng, ít ra làm vậy có thể coi còn chút gì đó vương vấn nhau.

" Không có à ! Có nhà ở là tốt rồi." Cô cười vui vẻ nhìn anh.

" Phòng dưới tầng là phòng em ấy." Anh chỉ thẳng tay căn phòng cách bếp không xa." Xin lỗi ! Nhưng...Mong cô không có việc đừng nên vào phòng đó. Còn trên tầng là phòng ngủ của tôi và em ấy, còn có phòng làm việc và phòng game, trừ phòng ngủ thì phòng và phòng làm việc phòng nào cô cũng có thể dùng. Ah ! Phòng cô ở đối diện phòng tôi, phòng đưa trẻ hiện ngay cách phòng cô." Anh mang hết thấy chuyện nhà nói qua một lượt , cô ngây ngốc nhìn rồi gật đầu lia lịa, cuối cùng anh mang đồ cô lên phòng.

" WOAH!..." Cô ngỡ ngàng khi cách cửa mở ra, toàn bộ căn phòng một màu xanh dịu mát trên tường còn có những chi tiết hoa cỏ vẽ tỷ mỉ rất nữ tính. Ngoài ra phát hiện ở một góc phòng có một bàn làm việc có cả một bàn Dj trên đó thật là vừa nhẹ nhàng vừa đúng sở thích của Khả Ái.

" Thế nào ? Thích chứ."

" Rất thích ấy chứ, cảm ơn nhen." Khả Ái nắm đầm nhẹ vào vai anh, anh cũng mở một nụ cười

" Sang phòng đưa bé đi." Anh ngoắc bàn tay vẫy vẫy.

Mở cách cửa phòng bên, một thiên đường mở ra ! Một căn phòng màu be làm chủ ngoài ra còn cơ man màu sắc phong phú, một cái nôi lớn màu trắng rèm buông tua rua sang trọng, các loại gối bông quần áo trẻ nhỏ đồ chơi chất đầy phòng.

" Tôi cũng không biết nó là nam hay nữ nên trong thời gian ngắn chỉ có thể làm vậy."

Khả Ái hai mắt mở lớn, miệng không đóng nổi liên tục dùng câu cảm thán mà khen căn phòng. Cô chưa bao giờ nghĩ người bạn tâm sự của mình giàu đến mức độ vậy, thật là may mắn khi quen hảo hữu như vậy.

" ĐẸP QUÁ ĐI ! Bà xã anh mà từ Mì về nhìn thấy chắc nổi cơn thịnh nộ ghê lắm đây." Khả Ái nhướn người lấy tay vòng qua cổ anh theo cách bạn bè vẫn làm.

" Em ấy..." Anh cũng không muốn lấy chuyện cũ khơi ra, không thể nói em ấy hiện không biết có quay lại hay không ? Năm ấy là hiểu lầm mà cãi nhau vì duyên phận mà cách xa nhau , giờ chỉ mong em không thay đổi nhớ và anh mà quay đầu lại nhìn kẻ đang khốn khổ chờ đợi." Thôi xuống nhà đi tôi mời cô ăn trưa."

" ẤY ! Tốt quá ! Đói muốn xỉu này giờ."

Cuộc sống cứ vậy mà trôi, mau thật mau mỗi ngày đều như nhau lặp đi lặp lại. Anh hàng ngày đi làm về nhà lại làm việc trên phòng, may thay chỉ khác lúc trước là hiện phải chăm lo cho người bạn tâm giao cùng đứa trẻ ngày càng lớn. Anh không hề thấy phiền, ngược lại từ ngày Khả Ái đến cuộc sống cũng có chút vui vẻ ít ra căn nhà có người , có hơi ấm. Còn Khả Ái ngày ngày ở nhà làm việc nhà, mọi việc nặng đều được anh nhờ người làm cô chỉ làm những việc nhẹ nhàng. Đặc biệt, ngoài về ngoài còn đến sở thích cũng giống nó, cô ngày ngày đều chăm chỉ tưới nước vườn hoa hướng dương chăm lo vườn hướng dương , còn hàng ngày nghe chuyện anh kể về nó trong lòng cực kì khâm phục tình cảm của hai người họ. Ngày ngày đều đặn mang chuyện anh kể ngồi kể lại cùng thai nhi đang trong bụng, đứa trẻ được lo lắng rất tốt, mọi đồ bổ cho bà bầu đều được anh mua về, nhiều người trong công ty còn hiểu lầm Khả Ái kia là bạn gái của anh nữa. Cuối cùng thì cô Khả Ái kia cũng lọt vào tai cô em vợ nóng tính Lạc Lily.

" Lily ? Gì vậy ?" Anh mở điện thoại nhận cuộc gọi.

" ĐỒ DÂM TẶC, ĐỒ ĐÊ TIỆN, ANH LÀ ĐỒ SÓI GIÀ, ANH ĐI LÀM VIỆC CÓ LỖI VỚI ANH TRAI TÔI...ĐÔI GIAN PHU DÂM PHỤ TÔI TUYỆT KHÔNG THA... ĐUỪNG CÓ CHỐI NHÂN VIÊN CÔNG TY MANG MỌI CHUYỆN KỂ CHO TÔI RỒI ! TÔI ĐI TÌM ĐẠO LÝ CHO ANH TÔI" Cô hét lên trong điện thoại một tràng rồi dập điện thoại. Anh còn chưa kịp định thần thì nghe điện thoại bàn vang lên.

" NÀY ANH BÊN NGOÀI NÓI LUNG TUNG GÌ VẬY ?! Em vợ anh đến nhà làm loạn rồi mau về giải thích đi." Khả Ái gọi không thèm đợi anh trả lời cũng mang điện thoại dập máy "tút..tút,."

Sắc mặt đỏ bừng tức giận nhưng mơ hồ làm người đối diện lạnh đến gai sống lưng, toàn thân run run phát ra cái người ta gọi là hắc ám tựa hồ một thân toàn màu đen của quỷ xâm chiếm. Cách cửa phong giám đốc đánh cái RẦM... Không cần nói nhân viên nhìn nhau cũng biết đang có chuyện gì đến một tiếng muỗi kêu cũng không có. Anh hận không thể mang đám người lười nhác ngồi lê đôi mắt này đào cái hố mà chôn cả thể. Cẩn bực tức ngút trời đến bàn thư kí bên ngoài không nói không rằng giao cho Lan Lan một tập tư liệu vừa to vừa dày, dận dò tỉ mỉ, sau đó liếc xéo cả thể nhân viên một lần nữa mới nhanh chóng rời khỏi công ty. Mọi nhân viên đều ngẫm hiểu cái miệng hại cái thân tháng này đừng mong nhận thưởng công ty. Nhấn chân ga thật nhanh cuối cùng cũng thấy cảnh tượng náo nhiệt . Một người ngoài cổng hét hò đòi đạo lí vớ vẩn, một người trong nhà mang bụng bầu sắp đẻ giằng co, đúng là cuộc chiến giữa những người đàn bà không thể can ngăn dễ dàng. Thở dài thật dài một hơi anh mới xuống xe chuẩn bị tâm lí.

” Có chuyện gì vào nhà nói, đứng ngoài đường không thấy mệt sao ?” Anh tựa hồ mệt mỏi mang thân xác đến khuyên ngăn cả hai.

” KHÔNG MỆT ! ” Hai người đồng thanh trừng mắt với anh lớn tiếng, anh đành ngậm đắng nuốt cay xoa xoa hai bên thái dương mở cổng. Như những gì anh nghĩ...

” Đồ hồ ly không biết xấu hổ dụ dỗ người nhà ta.” Lạc Lily vốn mồm miệng độc địa nay cay nghiệt nghe thật khó vào tai.

” Cái gì mà hồ ly ? Ta vốn KHÔNG có tư tình với hân bất mãn chỉ là bạn bè, đứa con cũng không phải con hân, người tức cái lỗi gì ? Người là mẹ của hân sao hay vợ hân ?” Một bên Khả Ái lẫn lộn đời không ít mang thanh âm sắc bén đe dọa ngược lại.

” Người nói tin được sao ? Một nam một nữ cùng nhau một nhà lại còn cái bụng kia hỏi sao không nghi cho được?”

” Đây ! Ta không làm ta không sợ, không cùng người thiếu đạo lí như cô tranh chấp, ta lập tức dọn đi là được.”

” Tốt quá ! Hồ ly cũng là cáo mau mau dọn đi đừng hòng lôi đứa nhỏ mà đòi tình cảm cũng như tài sản.”

” Người nghe không hiểu tiếng Việt sao ? Ta KHÔNG. CÓ. YÊU. HÂN.”

” Hai người thôi đi. ” Anh chịu không nổi đứng một bên đến đại não đau nhức nhìn màn náo nhiệt, lấy tay kéo cả hai vào nhà. Vừa vào đến nhà, chưa nói chưa giằng bị nhận trực tiếp hai cái tát vào mặt ” Chát...Chát...”

” VÔ DUYÊN ! ” Lại một lần nữa cả hai đồng thanh, tiếp tục cãi cọ, cả hai đều mặt đỏ phừng phừng trừng nhau.

” MAU THÔI ĐI ! TÔI NHỊN ĐỦ RỒI, NGỒI XUỐNG CHO TÔI.” Anh điên máu mang tất cả nóng nảy găm lên, hồ đã lên tiếng mèo nào dám cãi, cả hai ngoan ngoan im lặng trừng nhau ngồi xuống sofa.

” Lạc Lily, anh nói với em , anh và cô ta KHÔNG CÓ YÊU NHAU.”

” Lại còn ch...” Cô chưa kịp nói hết bị anh nhìn xéo.

” Bình tĩnh để anh nói hết , từ ngày Hân đi anh chưa bao giờ mang ai khác đến đây cũng không có yêu người nào chuyện đó em đều biết, anh hoàn toàn nhẫn nhịn anh trai của em không hề dối lòng nếu không anh đã tìm bừa một người kết hôn rồi việc gì phải đợi, đúng không ? Nhưng cô ấy là ngoại lệ, không phải yêu mà đem Khả Ái về là vì cô ta hoàn cảnh khó khăn đứa trẻ cũng cần chăm sóc, chính em cũng hiểu đạo lí giúp người lúc hoạn nạn phải không ?” anh mềm dịu giải thích tất nhiên cô cứng hống nhưng vẫn ầm ừ thay nó.

” Anh có biết thiên hạ ai cũng nói anh cùng bạn gái có thai không hả ?”

” Anh không có làm anh không thẹn với lòng.” Anh nhanh chóng đáp.

” Nhưng, Nhưng... Anh Hân nghe thấy không đau lòng tới chết mới lạ.” Anh vốn đã nghĩ đến trường hợp này nên nhanh chóng lấy ra một hộp nhỏ tinh xảo, cầm trên tay lắc qua lắc lại

” Anh vốn đã đeo một nhẫn, nhẫn còn lại cũng là đợi anh trai em về, Khả Ái hoàn toàn không có đeo và không có khả năng đeo nhẫn này” Bây giờ bất giác mới thấy ngón áp út đã được đeo một chiếc nhẫn vàng trắng sáng lung linh, lâu ngày không để ý nhưng hình như nhẫn đã được đeo lâu rồi.

” Nhưng, anh ấy đâu biết ?”

” Anh tin Hân hiểu anh yêu em ấy đến thế nào. Chuyện năm đó cũng là hiểu lắm.”

Lily không nói gì khẽ cúi đầu, lỗi lầm năm đó cũng là có phần cô góp sức mà lên, hiện tại không biết nói gì với người bị hại ngồi bên cạnh chỉ im lặng thầm mong mọi thứ anh nói đều là thật. Còn Khả Ái, cãi nhau một hồi mệt mỏi nghe ngồi hai anh em họ nói chuyện đến ngán đã vào bếp uống nước sau đó lấy thêm hai ly nước để trước mặt anh và Lily.

” Tôi nói rồi, tôi hoàn toàn không yêu hân ta, đẹp trai có mà không hoàn hảo, địa vị có rất giàu là khác, tuổi cũng trẻ, căn bản hoàn hảo tôi cũng đã rung động vài lần mới gặp nhưng trên hết hân mù quáng YÊU vợ hết mực, muốn xen vào giữa cũng chả được, ngoài ra hân ta là kẻ chỉ lên ngấm không nên yêu, tính khí như vậy tôi chịu không nổi, cũng phục bà xã cậu ta nhất cử nhất động đều yêu được tên cứng đầu này.” Về điểm này Lạc Lily hoàn toàn đồng ý với Khả Ái, cô và anh đã quen từ bé hoàn toàn thấy anh cứng đầu khó bảo, nhất là yêu anh trai của cô đến vô điều kiện, bây giờ bình tĩnh thấy việc cặp bồ , ngoại tình hoàn toàn không thể, chờ nó đến ba năm “ăn vụng” thì có nhưng chưa bao giờ có ý định san sẻ tình yêu của mình cho ai khác ngoài nó làm cô yên tâm cho hạnh phúc giữa hai người họ.

” Anh xin lỗi đã làm em hiểu lầm, tối nay anh sẽ sang nhà nói rõ chuyện với hai bác .” Anh nhẹ nhàng xoa đầu Lily, cô cũng nhẹ gạt đầu, tính khí vốn nóng nảy bây giờ mới dịu vài phần mà suy ngẫm cũng ngẫm ra không ít điều.

” Em...cũng xin lỗi đã không nghĩ kĩ, hai người đừng để bụng, chuyện người ngoài nói kệ họ, anh yêu anh trai em là được.” Cô trấn trừ nói nhỏ trong họng.

” Dễ thương quá đi ! ” Chả hiểu nói bỗng nhiên Khả Ái ôm Lạc Lily vào lòng mà xoa xoa cái đầu.” Chị cũng muốn có em gái như em a.” Cô như fan gặp thần tượng ôm chặt Lily.

” Buông ! ngọt thở quá.”

” A ! Xin lỗi”

Cãi nhau cho thoả giờ lại thân thiết như người một nhà, Lạc Lily cùng Khả Ái còn cao hứng gọi nhau là chị em, Khả Ái cũng đem thân phận “mẹ ba” gán cho Lạc Lily. Cùng nhau ăn một bữa cơm linh đình cuối cùng tới ba người sang Lạc gia nói rõ cho hai bên phụ mẫu cả Lạc Đình Dương cùng phu nhân cũng như cha anh- Phùng Tổ Ngạn nhất trí giữ Khả Ái lại, coi cô cũng như con trong nhà. . . Một thời gian sau, Lạc Đình Dương cùng phu nhân không chê bai thân phận mồ côi mà còn mang cô nhận làm con nuôi lấy tên Lạc Khả Ái.

. . . Hai tháng sau, Khả Ái ở bệnh viện AAA sinh hạ một cậu bé khaú khỉnh đặt tên Lạc Minh, thoát nhìn hoàn toàn giống Khả Ái , vừa nhanh nhẹn vừa xinh đẹp khoẻ mạnh. Cả nhà Lạc gia, Phùng gia hân hoan đón đứa trẻ, vui vẻ nhìn đứa trẻ mà mong nó mãi khoẻ mạnh. Trên giấy khai sinh cũng là lấy mẹ độc thân đăng kí lấy họ Lạc làm họ đứa bé. Chỉ có điều là nhất định gọi Lạc Lily là mẹ ba , gọi Phùng Gia An cha nuôi, gọi Lạc Đình Dương cùng phu nhân là ông bà ngoại, Phùng Tổ Ngạn ông nội, một nhà đoàn tụ.

. . . Mỹ ! Suốt mọi chuyện ở nhà đều được em gái Lily đều viết mail cho nó từ chuyện nhận chị gái Lạc Khả Ái, tự nhiên được lên chức mẹ ba còn nói cha cùng gì được gọi là ông bà ngoại làm nó vui mừng không ngừng mong sớm về Việt Nam gặp đứa trẻ này. Chỉ có điều chuyện tại sao gặp được chị Khả Ái cũng như chuyện liên quan đến anh đều không dả động nửa chữ. Chính nó từ ngày ra đi nhớ anh đến đau buốt trái tim nhưng một mực dặn người nhà không ai được đem chuyện anh kể cho nó vì nó sợ sẽ nghe đến điều nó không muốn nghe, nhắc đến điều nó không muốn biết. Mặt khác, chính anh cũng không muốn cho nó hay tin mình như thế nào , anh mong nó không bị tình yêu làm át đi tương lai sau này mà. Hai người ở xa nhau, một người sợ một người lo cứ vậy mà hiểu lầm thêm hiểu lầm không thể nói rõ, nhưng tình cảm vẫn cứ như lúc đầu toàn tâm toàn ý nhớ về nhau.

16. Chương 16

***** Ngoại Truyện ! Couple Alex <3 Lily=" ^=" .=" ngoại=" truyện=" này=" là=" thử=" viết=" nam=" x=" nữ=" các=" bạn=" có=" thể=" bỏ=" qua.=" ngoại=" truyện=" về=" cặp=" đôi=" gốc=" em=" gái=" của=" hân=" và=" bạn=" cùng=" phòng=" của=" hân.=" cậu=" gốc=" alex=" và=" nữ=" vương=" lạc=" Lily=" ..=" không=" biết=" cuộc=" đời=" alex=" sẽ=" về=" đâu=" ^[i][u]=">

Ngoại truyện 1 : Gặp gỡ

Đang đọc mail của Lily, Alex bất ngờ chạy vào phòng.

" Harry ! Helpppppp meeeeeee ! " Alex ôm chặt người đang ngồi máy tính cười một mình ngây ngốc.

" Sao vậy? Nợ tiền ai sao ?"

" Không có ! "

" Thế tại sao vừa về đã ôm chặt tớ?"

" Tôi bị người ta lăng mạ?"

" Cậu? Bị lăng mạ?" nó cười một tràng chảy cả nước mắt. Ai ở đây cũng biết Alex như một con gấu di động, to cao cơ bắp, lại còn là tiền vệ đội bóng bầu dục quyền năng nào ai dám động cơ chứ ? Vậy mà có kẻ coi trời bằng vung lăng mạ hân sao ? Không thể tin !

" Tôi không có đùa ! Tôi bị người ta nhục mạ trên FB." Hân mặt bực tức bật thẳng đứng tay nắm trước mặt " Mà còn là con gái, tức chết mất !"

" Ha ha ha thì ra là con gái ! Vậy sao tìm tôi, tôi đâu làm gì được !"

" Cô ta ... Cậu...Cô ta... haizzz! Nói chung cô ta quen cậu, lại còn là người Việt." Hân nhanh chóng lấy cái máy tính bảng lẫn lóc trên giường mở ra FB của cô nàng kia, chỉ vào bức ảnh có mặt nó " ĐÂY NÀY ! Có Harry chụp cùng."

Nó ngây ngốc mất 5s sau đó phá lên cười lớn như trúng tà...Làm Alex bực tức thêm bực tức.

" NÀY ! Cậu cũng trêu tôi sao ?"

" KHÔNG có không có...ha ha ha..." Nó lấy tay ôm bụng cười khanh khách." Cô này bắt nạt cậu như sao kể đi."

" Cô ta... Cô ta nói tôi to lớn lại còn thô kệch vô cùng xấu xí lại còn nói tôi tay tôi như thế kia sẽ làm hỏng dây đàn..." Alex nói một hồi bực mình dồn lên lấy cái gối bông đâm vài cái.

" Alex ! Alex ! Bình tĩnh..." Nó tiến lại kéo ghế đẩy anh bạn xuống. " Uống nước đi , bớt nóng ! " Nó lấy chai nước mở nắp đưa cho anh bạn." Hỡi thật sao lại nói chuyện gì lại cãi nhau?"

" Haizzz! Tôi chỉ tìm kiếm linh tinh ra tên cô ta kết quả thực sự thích vẻ đẹp của cô ta mà viết cho ta " Amazing ! You're really beautiful ! You like a baby bear (gấu nhỏ) !" có vậy thôi mà cô ta chả hiểu lấy đâu thông tin mà đàn áp, nhục mạ tôi."

Căn bản là cô gái kia chính là Lạc Lily em gái yêu quý của Lê Hân. Nó thờ dài một hơi, ai cũng biết em gái nó ghét nhất là bị so sánh với cái gì đó quá to lớn đặc biệt là gấu, không hiểu sao em gái nó ghét gấu đến vô cùng. Vậy mà... tên ngốc lại nói em nó giống "gấu nhỏ" khác gì sỉ nhục em nó trước. Đem toàn bộ sự việc phân tích rõ ràng cho anh bạn này cuối cùng Alex cũng ngây ngốc hiểu vấn đề nhìn nó ngây ngô.

" Oops ! Tôi làm sai rồi sao ?"

" Exactly ! "

" Mà sao cô ta lại là em gái cậu , Harry cậu họ Lee, cô ta họ Law !"

Lại bị tên gốc Alex bức cho tới phải nói hết tất cả chuyện nhà, cuối cùng bạn trẻ Alex nghe xong không những thông suốt còn vô cùng buồn bã xin lỗi đã nhắc đến chuyện không vui nhà nó. Nó cũng vui vẻ nói câu không sao.

Alex hiểu rồi nhận lỗi gửi một tin dài thật dài cho Lily xin lỗi đã làm cô tức giận. Ngày hôm sau nhận được dòng chữ ” Không sao ! :)” không hiểu sao trong lòng Alex vui không tả nổi , nhìn màn hình máy tính với dòng chữ nhỏ bé mà ngơ ngời. Cô Lily Law này thật rất thú vị. Theo con mắt của Alex có lẽ Lily này còn đẹp hơn nha.

Sáng mùa đông ở New York thật sự rất lạnh, trời hôm nay không có tuyết nhưng vẫn ảm đạm mây mù che, nó ngọ nguyệt trong chần bông ảm áp tắt chuông báo thức. Thời gian thật nhanh thoảng chớp vài tháng nữa nó đã tốt nghiệp đại học, cuộc sống vẫn cứ cố gắng hết mình, thực lực, thực tâm phấn đấu, cuối cùng cũng có nhà sản xuất âm nhạc đồng ý thu nhận nó. Nó đã sống gần bốn năm ở nơi này thật sự đã dần quen một mình làm mọi việc, những biểu hiện nũng nịu anh đã giảm đi rất nhiều, nhưng sáng nào dậy cũng thấy một mảng gối ướt, căn bản chính là “ngựa quen đường cũ” thiếu anh giấc ngủ thật lạnh lẽo đáng sợ, đã bốn năm chưa bao giờ được giấc ngủ ngon.

” Alex , Alex, Dậy mau !” Nó chạy sang giường đối diện lay mạnh con gấu ngủ đông

” Năm phút nữa thôi...Uhm...”

” Cậu không nhớ hôm nay Lily sẽ sang đây chơi sao ?” Nó khoanh tay trước mặt, trừng con gấu kia một cái lập tức hiệu quả. Alex trong vòng ba giây bật dậy đứng nghiêm dưới cách nó.

” Mau chuẩn bị.” Alex chạy nhanh vào phòng tắm đóng cửa, làm nó đứng im quan sát phì cười vì người bạn này. Lạc Lily vốn một năm trước vì hiểu lầm mà quen biết Alex, nói chuyện rất hợp hai người có thể coi là hơn mức bạn tốt. Nhưng anh bạn Alex đã bị em gái nó làm cho ngày nhớ đêm mong, đã rơi vào lưới tình của Lạc Lily, ngày đêm mong cô đến bên nhìn cô qua màn hình vi tính đã rất xinh đẹp không biết lúc ngoài đời thế nào... Việt Nam mùa này cũng đúng kì nghỉ tết nguyên đán, Lạc Lily thu xếp việc học rồi sang Mỹ thăm anh trai tiện thể có thể trực tiếp gặp người kia. Cô vốn ghét thứ gì to lớn bao gồm cả con người nhưng anh chàng Alex này có gì đó làm cô không thể ghét, nói chung chính là tính tình cực kì tốt, nói chuyện lại vui vẻ lại còn là người bảo vệ anh trai mình, đối với Alex đã sớm có chút cảm tình nam nữ chỉ là cao ngạo không thể chủ động bày tỏ.

Sân bay John F. Kennedy , Mĩ ... Bay suốt cả một ngày trời cuối cùng cô cũng đặt chân đến New York. Vừa đẩy hành lí qua khỏi cửa liền nhìn thấy người to lớn hoàn toàn che khuất Lê Hân vẫy tay nhiệt tình cùng tấm biển ” Lily Law”. Thật không ngờ tên này lại to lớn đến vậy, cô lo lắng nhẹ thở dài thân hình kia có phần dọa chết cô.

Vừa nhìn thấy dáng người em gái nó huých nhẹ vào tay Alex rồi chỉ chỉ. Trong mắt Alex là một người vô cùng xinh đẹp. Thân hình cao ráo hơi gầy giống như bạn cùng phòng Harry, mái tóc màu đỏ buông dài rực rỡ ảm áp trong thời tiết lạnh này, khuôn mặt thanh tú thon gọn đôi mắt to miệng nhỏ sắc nét đúng là anh em nhà mỹ nhân ai cũng vô cùng xinh đẹp. Nhìn người bạn FB khoác chiếc áo dạ màu đỏ đậm có vẻ hơi run, Alex chạy nhanh đến lịch sự cởi bớt một áo khoác ngoài đưa cho Lily, cô cũng nhẹ nhàng nhìn rồi khoác chiếc áo lên mình. Chiếc áo to đến nỗi che hết tay cô dù cô không hề nhỏ bé nhưng cũng như “bơi” trong áo của con gấu to lớn này. Mùi chiếc áo khoác nhẹ nhẹ mùi hoa cỏ thật rất êm dịu trái ngược với thân hình kia. Cuối cùng thì hành lí cũng được Alex một tay xách gọn, hai tay nhẹ chạm vào nhau rồi cả hai quay bốn mắt đối diện, ngọt ngào mà đỏ mặt...

” E hèm ! Hai người có thấy trời đang lạnh lên không ?” Nó đứng một góc thật không thể để hai đứa gốc này chết đứng nhìn nhau ở sân bay liền chỉ tay ra ngoài có taxi chờ sẵn.

” Lily, mau vào xe ” Nó nắm lấy tay em gái theo sau Alex đang xách đồ phía trước.

” Anh ! bây giờ mới thấy anh khác quá ! ” Cô nhìn nó cười thật tươi.

” Khác ? Khác gì ?”

” Em đang đi giày cao gót nè mà cao không bằng anh ! Lớn rồi ha ! ” Cô xiết chặt tay anh trai mình, nó cũng nhìn em gái cười hiền rồi lập tức mở cửa xe cho cô. Nó tìm khách sạn khá ổn đưa cô đến đó, chuẩn bị

xong phòng cất hành lí liền cùng cô và Alex quay về trường thăm quan. Thật sự mọi khi có một mỹ nhân Châu Á đã đủ chết người giờ đến tận hai người còn cùng nhau thân mật nói chuyện làm nam nữ sinh viên ở đây không ngừng quay đầu nhìn theo. Một người là nam nhân thân hình mỏng manh mái tóc đen óng ả cùng khuôn mặt tựa mộng mị đẹp đến ngất cũng thôi giờ còn kèm nụ cười không ngừng truyền đạt cảm xúc. Người còn lại là người con gái với thân hình người mẫu, vừa cao vừa gầy khuôn mặt chẳng kém nam nhân bên cạnh, còn đặc biệt mái tóc đỏ đậm buông dài tôn làn da trắng đang ửng hồng vì lạnh. Hai người làm bao trái tim rụng rời trong đó có người tên Alex đang ngây ngốc đi bên cạnh nó không ngoại lệ.

” Hai người muốn đến căng-tin không ?” Alex thăm dò ý kiến hai anh em, cả hai cười tươi mà đồng ý.

” Cảm ơn ! ” Alex bưng khay coffe nóng cùng hai ly ca-cao đưa đến hai anh em.

” Anh hai, anh có muốn xem ảnh cháu trai không ?” (Tiếng Việt) Lily lấy điện thoại mở ra rất nhiều hình của Lê Minh con trai Khả Ái, nhóc vừa tròn một tuổi. thực sự giống nó đến không tưởng, từng nét, từng nét phi thường giống.

” Anh muốn xem không ?” (Tiếng Anh) Lily dời điện thoại nhìn Alex, Alex ngỡ ngàng còn tưởng đây là con cô vì đoạn hội thoại lúc nãy cũng chỉ có nó và cô hiểu.

” C....Con trai cô sao ?” Alex ngạc nhiên, đau buồn hỏi cô

” Không có ! Cháu trai tôi, tôi còn một chị gái nuôi.”

” Ah ! phe ! Woah ! Rất giống Harry !”

” Đúng vậy nha ! ”

.... Câu chuyện ba người rất vui, nhưng cuối cùng thì Alex cũng bị CLB gọi đi tập chỉ còn lại hai anh em nó. Hai người trầm mặc hơn, nói mọi chuyện về gia đình về tương lai, nói đến cùng thì cũng đã động đến anh.

” Uhm... Anh ấy vẫn khỏe chứ ?” nó nhin không nổi hỏi cô,

” Ổn mà ! Có điều không bằng lúc trước... Anh, chuyện mấy năm trước là hi...” Cô chưa kịp nói hết câu đã bị anh che miệng lại.

” Ổn là được, mau về khách sạn nghỉ đi.” Nó mong chóng tròn chặt cái ý định hỏi về anh, liên tiếp nhanh chóng đưa cô về khách sạn sau đó quay về kí túc xá. Vẫn cứ dặn lòng là không được yêu không được nhớ nữa nhưng căn bản là không có khả năng làm được...

... Việt Nam , giữa đêm khuya, một nam nhi độc thân tay cầm bình sữa, tay bế một nhóc con một tuổi dụ nó uống sữa. Cũng vì được nhận làm cha nuôi mà anh bị “chị vợ” Khả Ái bắt chăm sóc đứa con này, sau đó Khả Ái liền cùng người lớn Phùng-Lạc hai gia đình đi Maldives nghỉ ngơi giao trách nhiệm chăm sóc cho Phùng Gia An. Đang không biết làm cách nào cho con trai ngủ, anh nhận được video call của Lily liền mở ra chưa kịp chào hỏi đã thấy nhóc con nằm trên tay. Anh cũng chịu đành nhẹ nhàng hát rồi nói vài câu dụ dỗ đứa trẻ yên lặng rồi ngủ gật trên tay anh, bế nhóc con vào lôi sau đó mới gọi lại cho Lạc Lily.

” Mau mau làm nó nín .” Anh liền quay camera về phía nhóc con trên tay. Cô cũng chịu đành nhẹ nhàng hát rồi nói vài câu dụ dỗ đứa trẻ yên lặng rồi ngủ gật trên tay anh, bế nhóc con vào lôi sau đó mới gọi lại cho Lạc Lily.

” Gọi anh có chuyện gì, có biết ở đây đang là đêm không ?”

” Em cũng vì đường cùng thôi.”

” Chẳng lẽ Hân có chuyện?” Giọng anh nghẹn lại.

” Không có ! Mà là anh có chuyện.”

” Chuyện ? Chuyện gì ?”

” Anh trai em hiện đang có chút muốn quên tình cảm giữa hai người, hôm nay vô tình nói đến anh còn bị anh trai chặn lại nữa, không mau sang đây làm lành là có chuyện đó.”

Anh có chút bất mãn sau đó thở dài rồi đáp lời.

” Nếu có duyên mọi chuyện sẽ ổn, haizzz. . .muộn rồi anh đi ngủ nhé” Sau đó anh tắt điện thoại. Một mình vào phòng ngủ, thực sự là đang rối loạn không biết làm sao cho thoả đáng nhưng căn bản là anh không thể để người khác lo cho chuyện của mình đành lạnh lùng trả lời, sau đó nằm một mình tự trách bản thân không biết làm sao vào lúc này. Tự nhiên thấy chuyện của mình phức tạp cũng chẳng phức tạp mà đơn giản cũng chẳng đơn giản, một chuyện tình chẳng hiểu đầu đuôi, có lẽ đây là cái gia phải trả ột cuộc tình đồng tính hoặc đơn giản là thử thách cho tình yêu này. Hơn nữa dù muốn cũng không thể để đứa nhỏ 1 tuổi bay lâu đến vậy, thôi thì để dịp khác. Cứ thế suy nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ say, sáng hôm sau mở mắt đầu có chút đau nhức, hơn nữa cũng không thể nghỉ việc, vào thời gian này công ty có rất nhiều việc liên quan đến đất đai, cổ phiếu không thể lơ nà, mang đứa nhỏ sang nhà một người bạn gửi rồi sau đó anh đến công ty. Vẫn như mọi khi, đến công ty với bộ vest đen cùng thân hình đẹp như bức tượng điêu khắc tinh xảo, anh bước vào văn phòng, ngồi xuống chiếc ghế đen đó, một tay mở laptop một tay cầm li coffe đen, lướt qua vài tin tức tài chính, sau đó kí duyệt vài hồ sơ. Đến trưa thực sự cơn đau đầu hành hạ, anh lại một thân một mình dọn đồ thư kí Lan Lan không cho ai vào văn phòng làm phiền rồi nằm xuống cái sofa lớn ở góc văn phòng, đưa hai tay nắn nắn thái dương nhưng cơn đau đầu không thể cho anh nghỉ ngơi càng không thể ngủ, bật laptop dự định nghe chút nhạc cho dễ ngủ nào ngờ đập vào mắt anh là dòng Type giật gân ” D.C ENT debut nghệ sĩ người Việt đầu tiên.” gần liền là khuôn mặt nó đang ngay đầu trang báo mạng này. Anh giật bắn, ngồi thẳng dậy, hai mắt mở to và vài sợi dây thần kinh bắt đầu giật giật.

” Lan, mau vào văn phòng cho tôi.” Anh nhắc điện thoại bàn gọi thư kí, lập tức sau vài giây cô thư kí đã đứng nghiêm trước mặt anh.

” Đồng sự trưởng ! Anh có cần giữa giờ nghỉ trưa bực mình vậy không ?” Thư kí Lan nghĩ thầm trong đầu mà không dám trực tiếp nói , sợ rằng nói rồi tiền lương tháng này sẽ không cách mà bay.

” Mau liên lạc đến D.C Ent cho tôi.”

” D.C Ent ? Đồng sự trưởng muốn đổi nghề ?” Cô giật mình nhìn chằm chằm anh.

” Nhìn tôi giống muốn vậy à ? ”

Thư kí Lan không nói gì lẳng lặng cúi đầu rồi đi ra, chứng mười năm phút sau, điện thoại bàn kêu lên

” Đồng sự trưởng, D.C Ent đang ở đầu dây số 2.”

” Tôi biết rồi.”

Sau đó anh nhấn số 2 ở bàn phím...

” Xin chào, đây là công ty giải trí D.C Ent , xin hỏi ngày có việc gì ?”

” Mau liên lạc với ông chủ của mấy người, nói Julien Feng tập đoàn Trần Tổ muốn gặp.”

” Xin chào ngài Feng, Không biết ngài muốn nói chuyện cùng tôi về vấn đề gì ?” Năm phút sau một người đàn ông nghe máy với danh nghĩa chủ tịch. Tập Đoàn tài chính Trần Tổ vốn rất có tiếng tăm, đối với Châu Á là một tập đoàn số một, đối với quốc tế tất nhiên cũng là công ty tài chính xuyên quốc gia không hề nhỏ bé, đối với cái công ty giải trí D.C này thì cũng chỉ là một công ty nhỏ bé mà thôi.

” Xin lỗi đã làm phiền, nhưng tôi muốn mua lại công ty của mấy vị với mức giá do ngài quyết định.”

” Xin lỗi, ngài Feng ngài ... ngài nói muốn muốn m...mua công ty nhỏ bé này ?”

” Đúng”

” ... Do chúng tôi đặt giá ?”

” Không sai, mấy người còn có thể làm việc chỉ cần thay chủ tịch là tôi, trên danh nghĩa công ty là của ông, trên luật pháp là của tôi, ông nghĩ sao ?”

” Ngài đã nói vậy, tôi không ngại nói thẳng, tôi đặt giá 50 triệu\$. Không quá lớn chứ ?”

” Được, lập tức tôi sai người ở chi nhánh bên đó kí hợp đồng với ông.”

Câu nói mạnh mẽ của anh giáng một đòn mạnh vào người bên kia đầu dây. Với số tiền lớn như vậy không nói một công ty giải trí này đến mấy cái nữa cũng đủ, nhưng căn bản là anh muốn “thâu tóm” không phải

công ty mà là nghệ sĩ vừa debut kia. Một tuần sau, mọi thủ tục sang tên, chuyển nhượng công ty hoàn tất, anh chính thức làm người đứng đầu công ty giải trí D.C ENT, là một người đã nhận việc là phải hoàn thành suất sắc, anh lập tức cải tổ lại trật tự công ty, giấu mặt dưới danh nghĩa chủ tịch mới thay đổi tất thấy, các nghệ sĩ đều được đầu tư trang bị lại mọi thứ từ nhà cửa, vật dụng, lịch diễn, đến tác phong làm việc, cách ứng xử giao tiếp hoàn toàn làm mới một công ty nhỏ bé. Đối với thực tập sinh, anh sẵn sàng mời những thầy, cô giáo đứng đầu về chuyên ngành đến chỉ dạy không chỉ ca hát, vũ đạo mà cả diễn xuất, hài kịch đều được xem trọng, cũng chẳng suy nghĩ nhiều anh lập tức mua một toà nhà 20 tầng phố đối diện trụ sở công ty làm nơi ở cho nhiều thực tập sinh cũng như nghệ sĩ công ty. Chỉ trong ba tháng, công ty D.C ENT hoàn toàn làm ngành giải trí Mỹ ngưỡng mộ, từ một cái tên tầm thường đã thành công ty với đãi ngộ cao nhất ngành, các nghệ sĩ như thay da đổi thịt tác phong làm việc, thực lực như được đổi mới hoàn toàn, có nhiều nghệ sĩ đã phát hành album với lượng mua khổng lồ. Nổi trội hơn cả là Harry Lee, chính nó, người khiến anh phải đầu tư cho cái lĩnh vực chẳng bao giờ anh nghĩ tới này, là cái tên sáng giá của công ty, trong ba tháng với tố chất hoàn hảo, phát hành mini album đầu tiên liền lọt vài bảng xếp hạng danh giá, đề cử nhiều giải thưởng cho nghệ sĩ mới xuất sắc. Nhìn mỗi bước nó thành công thực sự anh thấy mình làm việc này hoàn toàn không uổng phí, mà cũng trong ba tháng anh hoàn toàn thu được phân nửa số tiền bỏ ra đầu tư cho công ty cũng như mua công ty, kể ra giải trí là một lĩnh vực béo bở không kém tài chính nên với việc mua công ty càng thêm không hối hận. Cũng ba tháng sau, Khả Ái, Lily cũng bố mẹ vợ và cha tất cả đã về liền lập một quỹ đạo bình thường, bố mẹ vẫn người sáng tạo nghệ thuật người quản lý công ty thời trang, chị dâu Khả Ái một tay chăm lo đứa nhỏ Lạc Minh, một tay phụ việc công ty giải trí, em vợ Lạc Lily từ khi ở Mỹ quay về như hoàn toàn lột xác dịu dàng nhỏ nhẹ, lại còn có ý định hoàn thành xong năm học này liền sang Mỹ du học, lí do thì chẳng ai biết.

... Vào một ngày đẹp trời, bây giờ đã vào hè, thời tiết Mỹ cũng nóng như lửa thiêu, nó một mình ngồi ôn thi ở thư viện, chẳng mấy hôm nữa nó bắt đầu kì thi cuối tốt nghiệp đại học, với nó bây giờ chuyện chính là lấy tấm bằng nên chuyện ca hát có dừng lại một chút. Từ ngày nó debut thật sự quá may mắn, mọi chuyện diễn ra tốt đẹp, nó cũng vô cùng cảm ơn cái người chủ tịch mới đã giúp nó đạt được như vậy, cả công ty không ai biết vị chủ tịch này là ai, chỉ nghe đồn là người vô cùng anh tuấn tuổi chưa đến 30, vô cùng giàu có lại còn là người Châu Á, nghe thế nó thực sự có chút hoang mang không biết có phải là anh hay không, nhưng nghĩ chuyện năm đó anh bỏ nó nhẹ nhàng như không lại cảm thấy bản thân kì vọng quá nhiều, làm sao chuyện người vứt bỏ mình lại mua cả công ty mình “đầu quân” cơ chứ? Suy nghĩ làm nó không thể tập chung dành chạy ra ngoài cho đầu óc thư thái, đi trên đường bây giờ cũng không còn tự nhiên như trước, thường xuyên phải tránh đám paparazi, gọi điện thoại rủ người bạn thân suy nhất ở đây là Alex đi dạo nhưng nhất thời cậu ta còn phải luyện tập ủa giải mới không thể đi. Một mình đeo khẩu trang mang kính, tự mình lái xe vòng New York đến khi chán nản thì dừng xe một chỗ tự mình đi bộ. Trên đường phố đông đúc của thành phố xa hoa, một mình thấy thật cô đơn, cái nóng làm từng giọt mồ hôi chảy xuống mặt, nó nhanh chóng không đi dạo nữa mà chạy vào một quán kem ở cuối phố. Vừa bước vào cửa đập vào mắt nó là một đôi nam x nam âu yếm trao cho nhau những ánh mắt rồi hôn môi, làm hai bên má nó đỏ ửng, tim đập loạn xạ, chỉ là nhìn thấy lại nhớ khoảng thời gian trước rất vui vẻ cùng anh, sống từng ngày thanh đạm, ngồi một mình ăn từng thìa kem thật mát nhìn ra ngoài cửa chợt thấy một thân ảnh không thể nào quên được. Một người đàn ông cao lớn, mặc vest đen, mái tóc màu hung nâu nhẹ nhàng vuốt ra phía sau, khuôn mặt đẹp như một bức tượng, ngũ quan sắc nét, chính xác, người này không ai khác, là kẻ khiến suy nghĩ nó rối loạn - Phùng. Gia. An. Nó tự trách bản thân là đứa ngốc, sau từng ấy năm gặp lại, anh ngày đó gây cho nó bao tổn thương mà giờ chỉ nhìn thấy bóng dáng người đó bước ra khỏi xe đã không cảm lòng mà nhìn mê luyến không rời, quá kém cỏi. Tự tát bản thân một cái thật đau, lắc lắc cái đầu để loại bỏ suy nghĩ, thì bất chợt cách cửa được đẩy vào... Nó vội lấy tờ Menu trên bàn che mặt cúi gầm mặt xuống bàn, đây là cách duy nhất anh sẽ không nhìn ra nó.

17. Chương 17

” Người nổi tiếng không nên ra ngoài ăn kem ngang nhiên như vậy.” Nó giật nảy mình khi nghe thấy những từ tiếng Việt kia cùng thanh âm trầm ấm, xác nhận chính xác không thể sai chính là anh, một mực lại càng không buông tấm menu xuống im lặng không trả lời, dù trong lương tâm đang muốn làm rõ chuyện mấy năm trước.

" Anh biết, em không muốn nhìn càng không muốn nói với anh, anh là người có lỗi không mong em tha thứ, năm đó cũng tại sự ích kỉ của anh âm gây ra hiểu lầm, em hoàn toàn không có lỗi gì trong việc năm ấy, anh...chỉ muốn xin em chút thời gian để kể một câu chuyện cho em nghe. Năm ấy, người anh yêu 18 tuổi, anh 24, anh và người đó yêu nhau rất sâu, nhưng người đó có một ước mơ cực kì vĩ đại là thành một ca sĩ, người đo mọi mặt đều tuyệt vời để làm ca sĩ. Nhưng, em biết đấy, nếu nổi tiếng thì tình yêu vốn là thứ xa xỉ, khi nổi tiếng liệu người ta còn trân trọng tình yêu hay không, anh nghĩ rất nhiều rồi anh nghĩ mình không thể để người đó đi. Anh... sợ sẽ không bao giờ có được tình yêu này, anh và cậu ta cùng giới yêu đã khó nói chi đến chuyện khi cậu ta nổi tiếng bao nhiêu ánh mắt nhìn vào. Haizzz, nghĩ lại năm đó nghĩ quá nhiều, đáng lẽ chỉ cần yêu nhau thì cần gì phải lo. Cuối cùng lúc người đó đi du học chính anh ngộ ra điều này thì ông trời trừng phạt anh... Năm đó, trời mưa to, anh muốn đến nhà cậu ta nói rõ, nhưng đường đi có không ít khúc cua, xe anh vốn dĩ đi quá nhanh mà mất phanh đâm vào giải phân cách, cũng rất ngu ngốc, ngày ấy anh không thắt dây an toàn..." Anh đang định kể tiếp bất chợt phát hiện nó vội ngồi thẳng dậy, dùng ánh mắt đã đỏ hoe lo sợ nhìn anh, ánh mắt sợ mất đi thứ gì đó lại thêm phần oán hận.

"... Ngày hôm đó, anh xảy ra tay nạn. Chỉ mấy ngày sau cậu ta đi du học, còn anh vẫn đang nửa sống nửa chết hôn mê ở bệnh viện. Một tháng sau anh tỉnh dậy mọi thứ quá trễ."

Hai hàng nước mắt nó rơi thật nhiều, mũi nó đỏ ửng cùng mắt đã nhoe, anh lấy khăn tay lau nước mắt cho nó. Tiếp tục xoa đầu nó.

" Có lẽ người kia sẽ hỏi tại sao anh trong suốt thời gian cậu ta du học lại không giải thích, em nhỉ ?...Uhm... Anh thật sự không muốn mình ích kỉ lần nữa cản trở thành công của người mình yêu, anh đã từng đợi cậu ta suốt mười năm giờ đợi thêm vài chục năm nữa cũng không sao... Ha ha ha... uhm... Có lẽ người đó nghe được sẽ nói anh nguỵ biện bây giờ mới nói để làm cái gì, đúng không ? Chỉ là... Anh...Sắp kết hôn, anh muốn cho người đó biết tâm tình của mình năm ấy trước khi anh ổn định. Anh và cô ấy sẽ kết hôn ở San Fransico, cô ấy thích nhất là nơi có nắng và biển" Anh nói mà hai hàng nước mắt trực trào.

Còn nó, đôi mắt mở to vô hồn nhìn nụ cười đầy gượng gạo của anh, anh vừa nói cái gì cơ ? Tiếng sét như ù một bên tai nó, nó nhìn anh cảm phần, anh từ đầu đến cuối là tự mình dẫn nó vào cái bẫy này rồi lại tự mình làm nó đau khổ, tại sao nó lại yêu một kẻ phụ bạc như anh cơ chứ ? Tại sao từng ấy năm chỉ cần nhìn lại liền muốn chạy đến ôm lấy anh? Quá ngu ngốc , nó cười bản thân, lấy tay lau hàng nước mắt, môi nó bắt đầu nhẹ cong lên

" Chúc mừng anh, nếu người đó biết chắc chắn sẽ hiểu và tha thứ, người đó mong anh hạnh phúc, cô gái nào cưới được anh thật quá tốt..."

" Cảm ơn em, cái này mong em gửi cho cậu ấy giúp anh." Anh lấy trong túi áo một lá thư cũ đã nhoe chữ, chính là lá thư năm ấy nó để lại nhà anh. Anh đứng dậy bước đi vô cảm, bỏ lại nó cùng là thư đã nhoe.

Lá thư viết : " Hân, tình yêu của anh,

Anh thật không ngờ suốt một tháng mình sống dở chết dở không thể giữ em lại. Anh quá ích kỉ em nhỉ, anh chỉ muốn bên em mãi mãi, không ột ai động vào em, không muốn ai biết em. Anh sợ mình đã yêu em nhiều hơn rồi em ra đi sẽ tìm được ai khác ngoài anh, điều đó khiến anh không thể chịu nổi dù là nghĩ. Em đi, mỗi ngày anh đều tự nhủ bản thân chỉ cần đợi 4 năm sau đó tìm em là được, nhưng thời gian càng lâu thì lại cho anh biết ích kỉ trốn vùi ước mơ của em chính là giết chết em. Anh không muốn tổn thương em nên anh quyết định sẽ kết hôn em nhé ! Em hãy sống thật tốt, em nhé !

Người yêu em rất nhiều

Phùng Gia An"

Từng dòng, từng chữ như dao sắt nhọn đâm vào lồng ngực nó, hơi thở nó thắt chặt đến nỗi không thể thở ra, nước ắt cứ từng hàng nóng ẩm chảy dài trên khuôn mặt đẹp đẽ. Thì ra tình yêu của anh chỉ là như vậy. Đau lòng , nó một mình siêu vẹo như kẻ say về kí túc xá của công ty, nó là nghệ sĩ lớn được toàn quyền sử dụng một phòng, vậy nên đây chính là nơi tốt nhất cho nó chôn mình. Một mình khóc lóc đến sâu thẳm, một mình ngồi uống thật nhiều rượu, nó đã lâu lắm rồi không động vào hơi men nhưng hôm nay thực sự muốn uống cho chết đi cũng được. Bất ngờ chuông điện thoại reo lên, mở màn hình thì ra mà em gái nó Lạc Lily.

” ANH ! Biết gì chưa vậy ?” Cô hét lên trong điện thoại, bực mình không giấu được cảm xúc tiếp tục gất lên ” Cái tên phản bội Phùng Gia An, C** M* nó dám lừa gạt anh, cái thằng

#\$%^&*()_ ...” Cô xả một tràng những lời độc địa, cũng chỉ nghe đầu dây bên kia một tiếng khóc đến nấc lên. Cô thực sự ngạc nhiên, suốt từng ấy năm chưa bao giờ cô thấy anh mình yếu đuối khóc như vậy với mình. Có lẽ anh trai cô đã biết mọi chuyện.

” A...Anh...ANH biết hết rồi.” Nó khóc nấc lê đầu đón.

” Ngày mai là hần cưới rồi còn không mau làm rõ mọi việc” Co bực bội

” Còn gì để nói, anh ấy có người anh ta cần, chỉ có anh mù quáng yêu đơn phương thôi, có lẽ chuyện này nên kết thúc từ vài năm trước...” Nó vẫn cừa khóc vừa nói trong hơi men cay nồng khắp căn phòng. Chính là vậy, chính là anh ruồng bỏ nó

” Phải làm rõ, phải cho con ** kia một bài học.” Cô gầm lên trong điện thoại ” Em biết tin từ mấy hôm trước hiện đang ở dưới tầng trệt kí túc xá công ty của anh, mau về đây, em với anh đi San Francisco.”

Bất giác trong suy nghĩ nó cũng muốn biết người may mắn kia là ai liền vào nhà tắm tự mình thay đồ rửa mặt cho tỉnh táo, ngà ngà hơi men xuống dưới gặp Lily. Sau đó, cả hai đến San Fransico, đúng ngày cưới của anh, nó đau lòng nhốt mình trong phòng khách sạn, đã đến nơi nhưng lại không đủ can đảm, tự trách bản thân sao quá yếu đuối mà không dám mạnh bạo tìm kiếm. Đến chiều tối Lạc Lily chạy sang phòng anh không ý tứ mà đập cửa rầm rầm.

” Có chuyện gì sao ? ”

” Anh quên mất mục đích đến đây rồi à ?”

” Không quên, nhưng... biết anh ấy ở đâu mà tìm?”

” Em vừa cử thám tử rồi bây giờ đã có tìn tích, mau đi.” Cô nói xong kéo tay anh chạy như bay khỏi khách sạn. Hai người lên một chiếc xe đen, nó ngạc nhiên nhìn cô.

” Không phải đám cưới diễn ra rồi sao ?”

” Hần tổ chức vào tối.”

Hai người chạy xe đến một bãi biển với bờ cát trắng lung linh dưới ánh đèn. Một luồng gió biển mát rượi phả vào nó, nó nhớ rất lâu về trước nó từng bảo anh khi rảnh sẽ đi biển nhưng chưa hề làm được, không ngờ người con gái anh kết hôn cũng thích biển như vậy.

” Mau theo em...” Cô chạy nhanh vào một khách sạn ven bờ biển kéo theo cả nó vào một căn phòng lớn, cô đẩy nó vào sau đó khóa chặt cửa. Nó ngỡ ngàng chẳng hiểu chuyện gì.

” Lily chuyện gì vậy ? sao lại nhốt anh ?”

” Em xin lỗi, tất cả là muốn tốt cho anh thôi, ngoan ngoãn nhé.”

” Cái quái gì vậy ? Mở cửa, mở cửa mau.”

Sau đó một lần khối ở trong căn phòng bao phủ nó, nó ngất lịm. Tỉnh dậy, nó thấy mắt tối đen, hình như có cái gì đó che mắt nó, tay chân nó cũng bị cột chặt, chỉ có điều nó thấy đang nằm ở nơi rất êm ái có lẽ là giường, có cả mùi hoa hồng tươi mát nữa, sợ hãi nó hét lên

” Có Ai Không ? Cứu Cứu...” Bất chợt tiếng bước chân tiến lại gần, một vòng tay to lớn ôm lấy nó, bẻ nó trên tay một đoạn đặt nó vào một cái ghế. Người này mở chói chân, mở chói tay rồi cởi bịt mắt cho nó. Nó bình tĩnh mở mắt ra và đập vào mắt nó là...

Một bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt mình, một nụ hôn bất chợt từ phía sau vào tóc nó, cảm giác thân quen và nồng nàn mùi hương nam tính. Nó quay lại, một thanh hình to lớn mờ mờ ẩn ẩn trong ánh nền vàng cam, chỉ có giọng nói ấy là không thể nhầm lẫn.

” Anh không nghĩ em sẽ đau khổ đến vậy .”

” A...A...Anh.” Nó giận nói không nên lời, cái người này sắp tổ chức đám cưới còn ở đây bỡn cợt nó, có phải nó chỉ là dụng cụ giải trí của anh hay không. Đứng thẳng dậy, lấy bàn tay thanh mảnh kéo lấy cổ áo anh, nó không thương tiếc tay còn lại tung một đấm đau đớn lên khuôn mặt thân quen kia .” Còn muốn làm gì nữa hả ? Anh không thấy có lỗi với người mình sắp kết hôn sao ? Đồ Tồi...” Nó nắm chặt cổ áo anh thêm vào đấm nữa vào bụng, chỉ là với cái bụng rắn chắc kia chỉ có tay nó đau mà thôi. Anh không biến chuyển, nhẹ nhìn nó, một nụ cười “tựa tiểu phi tiểu” (Cười như không cười), bàn tay phải ghì chặt eo nó vào thân thể mình, tay còn lại gỡ bỏ bàn tay nhỏ bé đang ngự trên cổ áo áp vào không trung. Như một đôi đang nhảy điệu khiêu vũ thanh tao, anh xoay người làm nó cong người trong vòng tay anh, một anh mắt ấm áp cứ cúi dần, bờ môi kia cũng đã chạm vào môi nó. Một vị man mát nhẹ nhẹ thoảng khắp khuôn miệng mỏng manh của nó, sau nó tiếp tục là những màn cảm hứng dâng trào cùng nụ hôn mãnh liệt. Cứ tưởng rằng lí trí đã bị nụ hôn tình ái kia dập tắt, nhưng trong giây phút nào đó, bình tĩnh trong nó là suy nghĩ anh phản bội, anh cùng người khác kết hôn... Anh ! Đồ tồi ! Đồ chết tiệt...Tuyệt tử tuyệt tôn, chết đi... Nó mở to hai mắt lấy bàn chân đã không vững của mình đạp thẳng vào xương ống đồng của anh một cái “cốp”. Anh đau đớn liền buông bảo bối trong lòng mình , sau đó là màn đau đớn đến chảy nước mắt.

” AH !~ Em định mưu sát người yêu ?”

” ANH ĐỒ TÔI ! ĐI CHẾT ĐI, anh mất tư cách lâu rồi.”

” Aishhhh! Cái đồ ngốc này, ngốc vẫn là ngốc mà...” Anh đau đớn nhưng lập tức đứng dậy, khuôn mặt có chút bực mình, lao ôm lấy nó, vắt nó qua vai như một cái bao, mặc cho nó la hét, đấm đá vẫn chứ không cho xuống.

” Anh còn định làm gì tôi, bỏ xuống ! ” Đã lâu lắm rồi anh không thấy cái vẻ tức giận đáng yêu này liền tự nhiên bờ môi cong lên mở rộng thành tiếng

” Ha ha ha ! Biết bắt nạt em vui đến vậy trước kia sẽ không đối xử dễ dãi với em, biết vậy bắt nạt nhiều nhiều một chút nha. Thực sự đáng yêu.” Anh lấy tay vỗ nhẹ nhẹ vào lưng nó.

” Còn nói nhảm, cái đồ điên khùng, bỏ tôi xuống ! CỨU...Bảo Vệ Đầu ?????” Anh bế nó một mạch từ phòng khách sạn xuống tầng dưới, đi qua bàn lễ tân dù nó có kêu thảm thiết cũng chả có ai cứu, vì sao số nó lại bị người ta khó dễ như vậy chứ ? Bực mình lại thêm bực mình liền tiếp đấm vào lưng anh.

” Yên nào ! Em còn lằng nhằng trang phục bị nhăn hết khỏi cưới bây giờ .” Xoẹt ngang cắt đứt nỗi oán giận của nó, bắt đầu nước mắt rơi không ngừng còn ướt mắt mảng áo của anh.

” Anh làm tôi còn chưa đủ đau đớn hay sao còn bắt tôi đi xem đám cưới của mấy người, anh, anh, anh thật quá đáng, tôi không muốn xem anh bị người khác cướp đi... Chia tay, đã chia tay... Nhưng, nhưng không thể không chút lòng thương mà ép buộc tôi như thế.” Nó khóc nức lên nói từng lời đau đớn, anh dừng lại, đặt nó xuống trước mặt mình. Không giải thích, ôm chặt cứng nó ở lòng mình, lấy bàn tay to lớn, ấm áp, vỗ nhẹ mái tóc nó, đã bao lâu rồi anh chưa có cái cảm giác này, cảm giác có nó hoàn toàn. Còn cái người khóc như mưa trong lồng ngực anh, chính là không chịu nổi, khóc càng lớn, khóc đến lực cùng sức tận. Anh cúi mình, nâng cằm nó lên, một tay ôm eo, nhẹ đặt nụ hôn lên những giọt nước mắt long lanh diễm lệ, đối với nó anh vẫn là không đành mang đến nỗi đau.

” Em không hiểu quốc ngữ, hay là cố tình không hiểu ý anh ?”

” Còn ý gì nữa, chẳng phải ép tôi mặc đồ rồi ép tôi đến đám cưới anh, xấu xa.” Nó vẫn không ngừng lấy tay che đi khuôn mặt ướt nhèm.

” EM không muốn xem ‘cô dâu’ của anh là ai sao ?”

” KHÔNG MUỐN, VẠN LẦN KHÔNG MUỐN, e...em...không muốn anh bỏ rơi em...”

” Xin lỗi, anh nhất định phải cưới, rời xa em là không thể.”

” Còn dám nói vậy, tôi ... anh, anh coi tôi là bồ bịch ?” Lại không nể mặt mà thuận tay “bụp..bụp...” vào bụng anh thêm vài phát, nhưng đến cuối vẫn là mình bị đau.

” Cái người này, có phải em bị hỏng não rồi không ? Cố tình chọc tức điên anh mà, mau theo anh.” Anh hết bình tĩnh, lại vác nó lên vai. Đúng là mấy năm không gặp, cái người diễm đạm đã bị nước Mĩ tự do rèn

thành kẻ cứng đầu đến vậy. Bực bội vì nó lại càng vui hơn vì trong lòng nó còn có anh, mau chóng đem nó đến một đám cưới, cổng hoa, ghế mời, cha sứ đợi sẵn. Càng đến gần nó càng khóc lớn, khóc đến kinh thiên động địa. Anh lại một lần đặt nó xuống bãi cát trắng ven biển San Fransico.

” Nghe cho kĩ những gì anh sắp nói, không cho phép em hiểu lầm.”

” Còn gì để nói ?”

” Chuyện năm đó cái giận chia tay... Em có tha thứ ?”

” Không còn gì để tha hay không tha...”

” Uhm... Vậy coi như đã tha, chuyện không tìm em, em có tha ?”

” Anh không phải người nhàn dỗi muốn đi đâu là đi, tôi là nhân vật nhỏ bé không cần lưu ý.”

” Haizzz, được cuối cùng nghe cho rõ. Em còn Yêu Anh hay không, hay chỉ là anh hoang tưởng ?”

” Anh, anh còn dám nói, anh đến cùng là muốn tôi đau lòng đến chết.”

” Vậy là còn hay không ?”

“...” Nó lặng thinh không trả lời, sợ nói ra từ “yêu” kia sẽ không ngăn nổi mà ôm lấy anh vịn lần cầu xin anh không cưới người kia.

” Im lặng là đồng ý. Đây là câu chủ yếu nhất, không được hờn dỗi mà trả lời nhanh chóng... Em. Đồng. Ý. Làm. Vợ. Anh. Chứ ?”

Nó vốn dĩ đã khóc đến đau cả hai mắt, nhưng bất chợt, nước mắt ứ lại không chảy nổi, miệng mở to, suy nghĩ như đứt một cái “Bịch”. Anh chính là đang cầu hôn nó, chính là đem nó làm người đi cùng mình đến cuối đường, chuyện gì đây ? Nó mơ mơ hồ hồ nhìn anh.

” ANh còn dối trá, cô ấy sẽ đau lòng đến chết khi biết anh lén vụng trộm.”

” Đứa ngốc này, ‘cô ấy’ của em chính là ...” ANh chỉ thẳng tay vào chán nó hầy nhẹ “... là EM, đồ ngốc ạ.”

” Hả ? Nói dối.” Nó vừa ngạc nhiên, vừa trống rỗng không biết làm sao sau đó quay người định chạy, thì bị cách tay to lớn kéo chặt vào lòng.

” Dối cái gì mà dối ? Nhìn đi.” Anh lấy trong túi áo vest một tấm thiệp màu be xinh đẹp. Chính là tấm thiệp có ” Phùng Gia An <3 lê=“” hân.=“” chính=“” là=“” tấm=“” thiệp=“” cưới=“” của=“” anh=“” cùng=“” nó.=“”>

” Hả ?”

” EM đúng là càng ngày càng đa nghi, độc đoán, còn cố tình chọc tức anh, phải phạt.” Anh nói xong liền kéo nó chặt vào mình, trao cho nó một nụ hôn nồng cháy, đến khi cả hai đều khó thở mới chịu buông nhau.

” Anh...Không gạt em chứ ?”

” Em nghĩ tại sao lại chọn San Fransico ? Tại sao lại chọn biển ? Tại sao còn cố tình chọc em tức để em đến đây ? Tại sao... Quần áo của em lại là bộ đồ vest này ?” Chính lúc này nó mới để ý, quần áo nó mặc đến đã thay bằng bộ vest sang trọng, rồi cũng dần ngộ ra đây chính là cái bẫy ép nó đến San Fransico- nơi có luật cho đồng tính kết hôn. Cũng chính là anh và nó đều có Hộ tịch Mĩ.

” Anh...Anh...Quần Áo ?” Nó chính đến bây giờ chợt nghĩ quần áo là ai thay cơ chứ ?

” Tất nhiên là...” Anh cúi sát tai nó ” Chồng sắp cưới của em.” Mặt nó đỏ bừng như muốn bốc cháy, vậy là sau từng ấy năm cuối cũng cũng đã có người ngoài mẹ nó nhìn thấy toàn bộ thân thể nó, ngượng ngùng trừng mắt với anh sau đó e ấp mà nấp sau vào lồng ngực của riêng mình. Hai người cứ như vậy ôm nhau trong tiếng sóng biển rì rào...

” KHÔNG ĐỊNH CƯỚI SAO ?” Giọng nói lạ lẫm từ phía xa vang lên, thì ra là Khả Ái đang bế bé Minh nhìn hai người.

” Ai vậy ? ” Nó ngơ ngác rời khỏi lồng ngực anh, nhìn người phụ nữ xinh đẹp tay đang bế một bé trai nhìn vô cùng quen.

” Chị gái của em đây, tên Khả Ái, còn đứa nhỏ là con riêng của cô ta.” Anh bức bối kéo tay nó mà giải thích, mấy năm trước có cô hồn Lily luôn làm hỏng “việc tốt” của anh và nó giờ đến ‘bà cô lảm chuyện’ Khả Ái chen vào hạnh phúc này thật muốn giết chết người mà.

...Tèn...ten ...ten...ten...tèn...tén...tèn....ten.... Âm thanh du dương vang lên, mọi thứ mơ hồ huyền ảo dưới ánh đèn vàng nhạt cùng những ngọn nến lung linh trên bờ cát San Fransico, không quá linh đình không quá ồn ào chỉ có vài người tham gia là gia đình anh cùng gia đình nó ngoài ra là Alex và cha sứ, nhưng như vậy đã đủ làm nó hạnh phúc đến không kìm nổi chạy vào lồng ngực anh cười hạnh phúc. Cha sứ tuyên bố họ đã kết hôn, nó cùng anh trao nhau nụ hôn ngọt ngào cùng chiếc nhẫn cưới lung linh, một sợi dây vô hình màu hồng cuốn nó cùng anh vào nhau, một nhân duyên kì lạ. Chính chiếc nhẫn anh đã đeo gần bốn năm giờ thì cuối cùng có thể trao cho chủ nhân còn lại.

Tiệc vui cũng đến lúc tàn, anh cùng nó vào khách sạn, ngang nhiên anh bế bồng nó bằng hai tay như hoàng tử bé công chúa. Giữa đại sảnh khách sạn cũng mặc kệ mà hôn lên trán nó, hôn lên mắt, lên môi nhỏ bé của nó.

” Mau bỏ em xuống, người ta sẽ nhìn.” nó ôm cổ anh nói thì thầm vào tai anh.

” Không ai nhìn đâu.” anh tinh nghịch cười cong bờ môi trộm hôn vào vành tai đang đỏ ửng của nó.

” S...Sao anh biết ? Đây là đại sảnh đó.”

” Cô dâu ngốc, đây chính là khách sạn của chồng em nha.” Anh vẫn trầm ổn nhẹ cười với nó, nó thì mắt mở to, thật không ngờ nơi đâu cũng có dấu chân của tập đoàn Trần Tổ, nghĩ đến đây nghi hoặc hỏi anh.

” Anh , có phải... D.C ENT là...”

” Uhm, anh mua, cũng vì em tự nhiên lại được kí hợp đồng ở đây ... Anh định sẽ tìm cho em một công ty nổi tiếng gấp mấy lần cái công ty đó.” Anh thần nhiên nói, còn nó đỏ mặt lại thêm đỏ mặt. Da dẻ từ màu hồng hồng đã chuyển đỏ ửng, nghe hai từ “vì em” mà không thể nhẫn nại cười, nhẹ chọc tay vào lồng ngực anh.

” Ha ha... Sau này anh đừng có lãng phí như vậy, còn phải lo cho em nữa biết chưa ?”

” Tuân lệnh vợ yêu đại nhân.” Anh đã đến cửa phòng , dùng chân đạp mạnh cách cửa. ” Anh rất nhớ em.” Anh để nó đứng xuống sàn, ôm chặt nó , hôn lên cái trán cao bướng bỉnh, vuốt tóc mềm... Cả hai cùng nhau hưởng thụ một đêm ân ái, vui vẻ hoan nồng.

... Cũng vì kì thi tốt nghiệp đại học, ngay sáng hôm sau, nó cùng anh mệt mỏi nhưng hạnh phúc rời khách sạn chuẩn bị kì thi vào vài hôm nữa. Hơn nữa, anh cũng không có rảnh rỗi, cũng phải bay về Việt Nam chăm chỉ làm việc, kiếm thêm tiền nuôi “Vợ” nổi tiếng.

” Còn mệt không ?” anh nhẹ vuốt tay lên khuôn mặt yêu kiều đang tựa vào anh.

” Thực sự mệt mà, hơn nữa ngồi máy bay cũng rất khó chịu.” Nó nũng nịu rúc vào vai anh. Tất nhiên đang ngồi khoang thương gia nhưng mà vẫn không thể bằng nằm sâu trong lòng anh làm một giấc yên bình.

” Mệt vậy mau ngủ đi.” Anh nhẹ xoa xoa tấm lưng nhỏ nhắn dễ thương.

Cuối cùng cũng về được New York, lập tức thu xếp cho nó sau đó lại một lần nữa bay về Việt Nam. Đã đường đường chính chính lấy nhau, nhưng căn bản là không thể cùng nhau đeo nhẫn cưới. Anh vẫn cứ trung thành đeo, nhưng mà nó lại không thể, điều này anh hiểu vì nó cũng có thể gọi là nổi tiếng trong giới showbiz hiện tại. Đành đau khổ mang nhẫn làm thành dây chuyền đeo trên cổ.

... Ba tháng sau, cuối cùng nó cũng tốt nghiệp tuy không phải bằng loại ưu nhưng cũng có thể coi là bằng sáng giá. Anh cùng nó cũng đã kết hôn được ba tháng, thỉnh thoảng đi đi về về cùng nhau bồi dưỡng tình cảm, phải nói rằng tiếng tăm, địa vị của Trần Tổ không nhỏ bất cứ hình ảnh nào bị phóng viên nhắm được đều bị biến mất không vết tích, về phương diện uy hiếp người Trần Ngạn Tổ là một ông trùm trong giới doanh nhân. Còn về mặt ngoại giao, bàn bạc cũng như tuyệt đường làm ăn thì “mẹ vợ” Lạc phu nhân là số 1, những vấn đề “giết gà dọa khỉ” thì không ai bằng cặp đôi hoàn hảo Lạc Lily - Lạc Khả Ái. Ba tháng

này, Khả Ái cùng Lily cũng đã sang Mĩ, Lily thì vì học tập mà sang tiện thể có thể cùng “người ấy” bồi đắp tình cảm. Khả Ái cũng vì giúp anh mà sang tạm thời nhận chức phó chủ tịch công ty D.C ENT, kiêm bảo vệ Gia An khỏi cảm giỗ, nói nao na là “giữ” vợ hộ em rể.

Việt Nam, một người cặm cụi làm việc, không quên vừa làm vừa tương tư người vợ mới cưới mà cười, nhân viên thấy anh như vậy thực sự kinh hãi, nghĩ rằng tổng giám đốc của họ có phải bị va đầu vào đâu không ? Nhưng, lâu ngày nhìn thấy họ cũng nhận ra chiếc nhẫn màu bạc sáng loáng trên ngón áp út của ngài tổng giám đốc, họ cũng giận tại sao cưới mà không mời họ cơ chứ.

” Lan , vào văn phòng tôi có việc.”

” Đồng sự trưởng, ngài tìm tôi có việc ?”

” Cô xếp lịch vào hôm nay cho tôi gặp đại diện công ty Luzzing.”

” Ngài chỉ còn có từ 9h-10h tối là rảnh, sáng mai còn có gặp bên Fou bàn chuyện đất đai ở khu ngoại ô thành phố.”

” Vậy giúp tôi hẹn họ.”

Buổi tối, 9h15, cuối cùng anh cũng thoát khỏi đám đông tắc đường đến nhà hàng Sakoto ở đường trung tâm. Nơi đây nổi tiếng là đồ Nhật hạng sang, ăn một đĩa cũng rất đắt đỏ, nhưng vì hợp đồng này rất có giá trị nên cũng không ngại hẹn đối tác nơi đây. Anh bước nhanh đến căn phòng hạng sang ở cuối hành lang tầng 5, bàn tiệc vô cùng phong phú nhưng cũng chỉ có bốn năm người, nhìn qua thật sự chênh lệch giữa đồ ăn và con người.

” Xin lỗi, tôi thực sự đã làm mất thời gian quý báu của mọi người.”

” Với một người như tổng giám đốc Gia An thì tôi hoàn toàn có thể đợi.” Một người nữ doanh nhân khoảng 25 tuổi, cao cũng cỡ 1m70, thân hình gọn gàng, số đo tương đối nóng bỏng, khoác trên mình bộ váy công sở đen lại có phần cúp ngực, bó phần eo và mông mà độ dài chỉ đến nửa đùi mà thôi lộ ra những đường nét tuyệt vời. Ngoài ra, khuôn mặt thanh tao có nét quyến rũ, tóc nàng màu nâu đậm mạnh mẽ hoàn cùng làn da trắng không tì vết, có thể coi là một mỹ nhân.” Tôi là đại diện Luzzing, tên Vân Anh. Hiện đang là giám đốc tài chính” Cô lịch thiệp rút tấm card nhỏ đưa cho anh, anh cũng bình thản đưa lại cho cô một tấm card.

” Hân hạnh ! Tôi là Phùng Gia An , tổng giám đốc Trần Tổ.” Anh lịch thiệp bắt lấy tay nàng. Chỉ có điều, nàng có phần nắm chặt nhẹ nhàng vuốt tay anh, kèm theo nụ cười mòng mị , mời gọi, ngang nhiên nhìn anh như ăn tươi nuốt sống.

He he Tác giả bảo có người thứ 3 mà, bây giờ có nè * cười gian*

Các bạn có muốn xem bạn Hân lên cơn ghen không ? *vẫy tay*

Mà các bạn thích anh zai Gia An làm người bị hại không dưới tay bà chị mới xuất hiện này không ? * Tung hoa*

...Một phút quảng cáo...Tình tình tính....

Ngọc : Tổ sẽ làm hai đứa này phải li dị ^^

Hân : NÓI GÌ CỎ *giơ nắm đấm*

Gia An : *ôm chặt vợ* Cô muốn tôi giết cô chẳng ?

Ngọc : Dạ em đùa *khóc*

.... Chương trình tiếp tục...Vào tuần sau BYE BYE

18. Chương 18

” Ah ! Mời cô ngồi ” ANh vội rút lại bàn tay của mình nhanh chóng chuyển sang nụ cười tao nhã mời nàng ngồi xuống.

Cả bữa ăn chơi qua nàng ấy vẫn nhìn anh đắm đuối còn nháy mắt ám chỉ tình ý, nhưng hết cách anh đã là người có vợ, hoa có chủ mất rồi, mà chính anh cũng ghét loại con gái dễ dãi như vậy, thật cảm giận khi cô ta là đối tác nếu không anh đã mau chóng phải tay ra về... Tất nhiên là dùng “nam nhân kế” công việc hoàn thành êm ả, còn nhận thêm một hợp đồng phụ của công ty Luzzing, tuy hợp đồng không lớn quá mức nhưng cũng không hề nhỏ, và chuỗi ngày gặp nàng đối tác ngày một nhiều. Lấy công tư lẫn lộn, nàng bắt đầu quấy rối anh sáng gọi, trưa gọi, thậm chí cả đêm không tha làm anh bức mình không thể tưởng. Nhưng chính nàng không biết rằng mình đã quên mất anh đeo nhẫn cưới.

” Ngài Gia An! Liệu tối nay ngày có thể ăn cùng nhau một bữa, sau đó...” Cô uyển chuyển nhẹ nhàng ngân dài hai từ cuối định mời anh dùng bữa tối, sau đó, chính là hôm nay, mang người đàn ông tuần tú, phong thái anh dũng này “làm thịt”, ăn đến không còn cọng tóc, nhưng nào ngờ...

” Xin lỗi cô, tôi hiện đang còn vài việc ở công ty đành khiếm nhã từ chối cô.” Anh là đang ở nhà ăn mì gói xem tivi nhưng không thể nhận lời, anh đâu có ngốc mà không nhận ra dụng ý kia. Trước kia chưa có vợ thì còn có thể tình một đêm, nhưng giờ đã là người đeo nhẫn ngón áp út nhất nhất phải “thủ tiết” đời vợ, nên ngoài nó ra mọi cô gái, chàng trai đều là vô vị, nuốt không trôi. Nhưng người này bám thực sự như keo dán, mãi không chịu buông.

” Nếu bàn chuyện công được không ? Tôi tin anh cũng không muốn mất một hợp đồng tốt nữa chứ ?” Dùng đến công việc để câu dẫn anh, chỉ có thể là cô ta mới nghĩ đến.

” uhm... Vậy để tối mai được chứ ? Hiện thực sự tôi bận đến tối mặt mũi không thể cùng quý cô đáng yêu như cô Vân Anh dùng bữa.” Anh lại dùng chiêu nói ngọt này hạ cơn tức giận và sự quỵ quệ của nàng xuống. Đồng thời, tối mai sẽ mau mau mang nhóc Lạc Minh từ nhà ba mẹ vợ về đi ăn cùng vậy là khéo léo từ chối được con đĩa bám dai này.

” Vậy đi ! Anh nhất định phải đến. Tạm biệt” Nàng nói mang theo ý cười, có chút giục giã sau đó cúp điện thoại

Phew...Anh thở dài, thật là cuộc đời anh bị gây rắc rối bởi phụ nữ thật nhiều. Lúc chưa gặp nó, luôn bị thư kí Lan giới thiệu bạn bè của cô ta, cô thư kí này cũng là bạn cấp ba không thể từ chối nên hết đám này đến đám khác, bị quay một vòng đến chóng mặt. Gặp nó, gặp luôn cả “bộ đôi rắc rối” Lạc Lily - Lạc Khả Ái, một người không ngừng làm khó việc tốt, một người không ngừng thúc giục nó làm việc, làm càng ngày nó càng nổi tiếng, hiếm lắm mới được gặp mặt, nghĩ lại anh tự hận sau mấy tháng trước lại giao công ty cho “chị dâu” kia cơ chứ? Cứ vậy một buổi tối trôi qua, sáng hôm sau mọi chuyện vẫn ổn, chỉ là nhớ tới cuộc hẹn tối nay sống lưng lại lạnh ghê rợn. 19h30, anh hoàn thành công việc, chạy nhanh sang nhà cha mẹ vợ, nhưng mọi chuyện không xuôi theo cách nghĩ, kế hoạch của anh.

” Bác quản gia, cha mẹ con và Minh Minh (chỉ thằng nhóc Lạc Minh) đâu?” Anh quay ngược quay xuôi vẫn chưa tìm thấy bóng dáng ai.

” Cậu chủ, hai người họ dẫn theo Minh Minh sang Disney Hồng Kông từ sáng sớm hôm nay rồi, bên đó đang có lễ hội gì đó muốn mang Minh Minh đi xem.” Lão quản gia một tay rót trà một tay chỉ hướng mấy quyển sách về du lịch Hồng Kông. Còn anh mặt đã biến sắc, đôi chân mày nhăn lại, cùng nụ cười héo đi từ lúc nào.

” V...Vậy... Con đi đây, bao giờ họ về báo cho con biết nhé.” Anh cúi người sau đó lên xe đến chỗ hẹn. Lòng nóng như lửa đốt không biết hôm nay cuộc đời mình sẽ về đâu, nhất định không được uống rượu không tối nay sẽ làm việc có lỗi với vợ mà. Nghĩ một hồi, cuối cùng xe đã dừng ở quán ăn Nhật hôm trước. Mở cửa xe, tay có chút mồ hôi, chân mày có chút nhăn nhó, anh chưa bao giờ gặp phải người nào như nàng ta nên thực sự có chút sợ hãi. Tinh.... Cửa thang máy mở ra, từng bước chân yển chuyển đến phòng hẹn cuối hành lang như hôm trước. Anh đã vào và nhận thấy phòng hôm nay còn vắng hơn chỉ có hai người mà thôi, ngoài ra cả phòng chính là mùi hương chanh mạnh mẽ cùng gỗ đàn hương ngoài ra còn có cả chút mùi giống gỗ

hồng mộc thoang thoang mị tình, khó chịu đến không ngờ làm anh có chút mất vẻ điềm đạm tỏ ra hơi cau có.

" A ! Anh không thích mùi này sao ?" Nàng mau chóng chạy đến nắm lấy cánh tay rắn chắc của anh, dùng giọng điệu có chút ngây thơ thái quá nói.

" Không có gì ! Chỉ là nhất thời không quen, mời cô." Anh mau chóng bước chân, kéo ghế mời cô ta ngồi xuống.

" Tôi thực sự thích mùi này nha, đây là tinh dầu thơm của Ý mới nhập tháng này, rất kích thích GIÁC QUAN đấy." Nàng nhanh chóng nắm bàn tay của anh không ngừng nhìn anh một cách mòng mị.

" Tôi thì thích cái gì đó nhẹ nhàng hơn (ví dụ như vợ tôi chẳng hạn)." Anh nói với khuôn mặt tươi cười nhưng lại là mang ý chế nhạo sự tinh tế của nàng không bằng một góc nhỏ của nó. Nó của anh luôn mang mùi hương tao nhã như hoa lan lại quyến rũ như hoa hồng mạnh mẽ như hướng dương, nói chúng chính là không ai sánh bằng, loại người dùng những tinh dầu tươi đẹp pha lẫn vào nhau như cô ta chắc chắn là kẻ không có chút kiến thức về hương thơm mà trộn loạn.

" Anh thật là...Gia An, có thực là anh đã 29 không vậy ? Nhìn anh quá baby nha." Cô nhanh nhay kéo ghế của mình sát cạnh anh sau đó dùng đôi tay trắng nõn cùng bộ móng tay đỏ đậm vuốt vào mặt anh rồi xuống cổ.

" Ha ha ha , thực sự là mới có 28,5 mà , tôi đến tháng sau mới đúng 29." Anh nhanh chóng làm một tràng cười ẩn ý rung mình một cái mang bàn tay kia rơi khỏi cổ mình. " Cô Vân Anh, mời." Anh mau chóng dùng tay đeo nhẫn dơ ra muốn tỏ ý chỉ vào món ăn.

" Anh, đã có vợ sao ?" Cô có chút ngạc nhiên nhìn anh.

" Mới cưới được mấy tháng ." anh có chút nghiêm túc nhìn cô, không ngờ cô cò mạnh bạo lấy tay đặt lên đùi anh.

" Ấy da.... Người ta cũng là sợ anh thiếu kinh nghiệm nên vẫn cứ nhẹ nhàng, ai ngờ... Vậy anh thấy em cùng anh..." Nàng cứ nửa úp nửa mở mớ màng ngược đầu đợi chờ một nụ hôn.

" Rượu đến đây ạ ! " Rất may, có một người phục vụ mang rượu đến giải nguy cho anh, nàng giữ ý ngồi thẳng dậy như cũ, cũng may có người phục vụ này, nếu không làm anh chút nữa là bất kính hất cô ta sau đó sẽ nổi giận mà mắng chửi một trận. Lấy lại phong độ, anh nhanh chóng dùng khuôn mặt có cười, có khinh mà nhìn cô.

" Tôi nghĩ cô Vân Anh xinh đẹp, lại tài giỏi, nhất định có không ít người xếp hàng muốn được làm bạn tâm giao." Anh cầm li nước trắng lên miệng nhấp một hớp.

" Nhưng người ta muốn anh ! " Cô không ngần ngại, ngồi sát ép bộ ngực đầy đặn nửa lộ, nửa hé sau lớp áo sơ mi mỏng tanh của nàng. Nhưng, anh một tia phản xạ cũng không có. Chỉ là đầu lưỡi có vị khác lạ, ngọt ngọt lại cay cay mũi cũng cảm nhận một mùi dịu nhẹ nhưng chút khó ngửi, sau đó, toàn thân bất lực

" Tôi...Tôi thấy không khỏe, xin, xin phép." Anh định bỏ về nào ngờ, toàn thân giờ là một khối, hai mắt cay cay nổi lên cả những tia máu li ti, miệng lưỡi khô rát, toàn thân nóng hừng hực khó chịu không thể tả lại còn thêm cái mùi nồng nặc kia, anh hoàn toàn bất lực ngã nhào xuống sàn. Nàng cũng cười bí hiểm chạy ra kéo cửa đóng chặt, rồi đến chỗ anh.

" Khó chịu lắm phải không ? Hay để em giúp nha." Nàng khéo léo lấy tay cởi chiếc vest xanh coban trên cổ anh vứt sang một bên. Tiếp đó, cởi từng cúc áo trên chiếc sơ mi trắng ôm vào người, lộ ra là một thân hình trắng trẻo trắng kiện, nhìn hấp dẫn không khác gì người mẫu. Chút ý chí cuối cùng anh lấy tay nắm lấy áo.

" Cô, Cô, Cô định làm gì ? Cô cho tôi uống cái gì? Nóng quá..." Anh nửa tỉnh, nửa mê nói trong vô thức. Nàng lấy ngón trỏ, kéo một đường dài từ cổ xuống xương quai xanh của anh, tiếp đó một tay hất mạnh tà áo đang bị giữ bởi một người sức lực cạn kiệt, tiếp tục kéo ngón tay qua vùng ngực căng đầy, dẫn đến khối cơ sáu múi săn chắc lộ rõ như một thanh Chocolate.

” Tất nhiên là làm chuyện cô nam quả nữ nên làm, anh vừa có uống chút nước pha thuốc kích thích XXX thôi. Người nóng thì để em giúp anh giải toả nha Baby ! ” Cô dùng bờ môi đỏ quyến rũ chạm nhẹ vào bờ môi căng mọng khế hờ của anh, anh vô lực phản kháng, chỉ có thể nhắm nhó khuôn mặt một mực không hợp tác để cô tiến sâu hơn vào miệng mình. Chính cô ta lấy bàn tay còn lại ấn mạnh vào má làm anh nhất định mở miệng, sau đó thực hành kế hoạch tiến sâu vào khoang miệng anh, nhưng anh vẫn cứ không để ý mặc cô ta, đến khi cả hai không thể thở cô mới bỏ ra.

” L...làm cái gì vậy ? Hộc...Hộc... Cô là đồ biến thái à ? ” Anh cảm phần nhìn cô ta.

” Em á ? Chắc vậy .” Cô tiếp tục nụ hôn, tay còn lại rời khỏi bụng tuột xuống “hạ bộ” kích thích anh không ngừng...

” Bỏ tay ra ! ” ANh quát lên trong chút hơi thở yếu đuối lấy tay mình gạt bay tay cô ta, nhưng lực không đủ chỉ làm một cái hất không đủ để bỏ tay kia của cô.

” Ngoan ! Em giúp anh vui vẻ.” Vẫn cứ tiếp tục

” Đồ Biến thái, mau bỏ ra.” anh một mực muốn dùng sức mà hất cô ta ra nhưng vẫn cứ một đồng trên sàn.

” Ah ! Em giúp anh mà, đừng như vậy.” Cô vẫn cứ miệng hôn loạn một tay đặt ngực, một tay sờ loạn chỗ “ấy”.

” Cứu...Cứu...” Anh vô lực gọi lên.

” Ngốc quá đi, phòng này phòng cách âm nha, lại còn là phòng tốt ít người qua lại chỗ này, anh có kêu rách cổ họng cũng vậy.”

Nghe đến đây anh hoàn toàn hoảng loạn, thực sự đến cái tuổi 29 này, hai mươi mấy năm giữ gìn cho đêm tân hôn, chưa được bao lâu, bây giờ lại bị ả đàn bà lẳng lơ này hãm hại sao ? Quá thảm, thực quá thảm cho số kiếp, cũng tại lúc trước làm tình một đêm, có lỗi với người mình yêu nên bây giờ phải trả giá chăng ? Anh bức bối, hai mắt đã có vài tia tuyệt vọng buông xuôi, sau chuyện này, nhất định phải ngăn lần gột rửa, không thể để tấm thân đơ bẩn này gặp vợ, vậy là “thủ tiết” đời vợ đã tàn trong tối nay. Anh quyết định buông xuôi, kệ cô ta muốn làm gì thì làm...

RẦM...” DỪNG LẠI CHO TÔI !”... Cách cửa rần chắc đã bị ai đó phá tung, hình ảnh mờ mờ trong ánh đèn vàng mộng mị làm anh không nhận ra là ai đó, chỉ biết sau đó hoàn toàn ngất lịm.

. . . Cuối cùng , sau một lịch trình dài thật dài nó cũng hoàn toàn công việc, lập tức mua vé máy bay chạy về Việt Nam cùng chồng. Đang hí hửng muốn gặp ai ngờ vừa mới đến nơi, gọi cho anh đã thuê bao, sau đó gọi về nhà cũng là tút...tút.... Cuối cùng đành gọi cho thư kí Lan mới biết anh tối nay dùng bữa với đối tác tại nhà hàng Satoko, phòng đặc biệt. Muốn làm anh bất ngờ, nó không ngại nhận lấy bộ đồ nhân viên, giả vờ làm phục vụ chạy lên phòng đặc biệt...Ai ngờ, đập vào mắt nó là ảnh tượng, đứa con gái ngả ngón trong lòng anh. Thì ra, anh không có cơm liền thêm phở . “Cái gì mà đối với chả tác, cái gì mà làm ăn cơ chứ ? Ta khinh” nóng cực kì nóng vội rót rượu, sau đó chạy ra khỏi phòng. Đúng là mê mị kẻ kia mà đến nó cũng không nhận ra, “Gia An anh được lắm, xem khi gặp tôi anh nói gì ?” ... Chạy xuống dưới thay đồ, sau đó chạy lên định bắt tại trận, nó mở cách cửa đã đóng và cuộc đối thoại đập vào tai nó, thì ra nó đã nhầm, thì ra chính anh “bị ăn” chứ không phải “đi ăn”. Nhanh chóng không giữ bình tĩnh, bao nhiêu thể lực dồn lại, đập một cái vũ bão vào cửa tạo lên âm thanh chói tay, buốt óc ” RẦM...”

” DỪNG LẠI CHO TÔI ! ” Nó chạy đến chỗ ả kia, kéo tay ả đứng dậy. Sau đó, dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống dồn ả vào chân tường.

” Có tin đừng chạm vào ‘người của tôi’ sẽ không còn đất sống không ?” Nó êm dịu dùng thanh âm thanh túy nói thẳm vào tai ả. ả vẫn đang ngờ ngác không hiểu gì nghe từ ‘ người của tôi’ liền tái xanh mặt mày, chẳng lẽ hẳn ta cùng ‘con mồi’ dưới đất là G.A.Y. Thật là quá sức tưởng tượng, ả cứ nghĩ hẳn vì vợ mà không thêm để ý mọi biện pháp kích thích của ả, thì ra là chán bỏ phụ nữ, đúng là tính không ra. Cứ tưởng hẳn quân tử nào ngờ là muốn “ăn” loại đồng giới, thương thay cho vợ hẳn.

” Ha ha ha, cũng chỉ là thêm người nữa, nếu không sợ cả ba cùng ‘chơi’, dù gì hẳn cũng đã phạm lỗi với vợ.” Cô cười lớn dùng ánh mắt dâm tà nhìn nó, rồi nhìn anh.

19. Chương 19 - End

CHÁT...Một bạt tay thẳng vào khuôn mặt quyền rũ.

” HỒ LY ! Nhìn cho rõ .” Nó giơ bàn tay cùng ngón áp út là chiếc nhẫn đôi cùng anh thẳng mặt ả.” Ta là VỢ theo cách nghĩ của cô.” Nó trừng mắt lớn nhìn ả đang ngây ngốc, nhìn nó lại nhìn anh đầy khóc hiếu. Sau đó, bỏ mặc ả một mình khụy ngã ngay góc tường, nó chạy đến chỗ anh nằm gục. Anh đã ngất lịm, quần áo sộc sộc, rồi tung, người chùng chịt đầu hôn đỏ lôm thấy gớm, thất lưng cùng khoá quần cũng chuẩn bị tháo ra. Càng nhìn càng nóng mặt với ả đàn bà trở trên, nó lại quay mặt trừng lớn ” Cô chuẩn bị nghỉ việc đi.” Đây chính là bản chất của nó mà, nó đúng là cực kì tuân thủ ‘ Ai tốt với mình một, mình tốt lại vạn lần. Ai có thù với mình, mình trả gấp triệu, gấp tỉ lần ’ , khổ cho số nàng đã động phải ‘tảng băng chìm’ Lê Hân.

Quay lại phía anh, nó mặc lại quần áo tử tế cho anh, rồi dùng lực nâng anh dậy, phụ anh bước ra khỏi phòng. Trong thang máy, thực sự là sức lực nó không bằng được người tráng kiện như anh, liền lấy điện thoại gọi bác quản gia đưa xe đến Satoko để đón. Trong lúc gọi điện, thanh âm quen thuộc của nó lọt vào tai anh, anh bất giác tỉnh ra vài phần, mơ hồ nhìn thân ảnh trước mắt, thực như mơ, diên loạn ôm chặt, miệng không ngừng...

” Hân ! Hân! Em đừng bỏ anh...Anh xin lỗi...Anh xin lỗi...Anh...” Câu nói chưa kịp kết thúc, một nụ hôn chặn ngang câu nói ấy. Đúng là đôi môi nhỏ nhắn, mềm mại ấy, đúng là nó, đúng là người anh ngày đêm mong nhớ. ANh mở hai mắt thật lớn, lấy tay dụi dụi...

” ...La..La...Là em thật sao ?”

” Em về rồi ! ” Nó đặt đầu mình vào ngực anh, ầm ập nói nhỏ vòng tay ôm chặt thất lưng anh.

” Không ! Chắc chắn là mơ, chắc chắn là đang tưởng tượng...” Anh lẩm bẩm một mình, hoàn toàn chưa biết mình đã thoát khỏi bàn tay của ả đối tác kia, lại bắt đầu mê sảng

” Đồ ngốc ! ” Nó nhìn anh cười một cái, sau đó đỡ anh khỏi nhà hàng, mau chóng lên xe. Cả đoạn đường dài, nó vuốt ve khuôn mặt đang cau có khó chịu của anh, rồi lại nhẹ lấy khăn ướt lau mặt cho anh, rồi lau cả vào thân thể đang rất nóng của anh, tiện thể lau luôn mấy cái dấu hôn đỏ ngứa mắt. Ai ngờ, chăm sóc tận tình lại là bước đầu cho ‘cuộc vui’ tối nay giữa hai người. Đến nhà, nó nhớ lại đã hơn 4 năm nay nó chưa có đặt chân trở lại , nhưng mọi thứ vẫn thế, vẫn như lúc nó đi không khác một chi tiết. Mở cửa ra, đập vào mắt nó là căn nhà màu trắng tinh khôi, thì ra anh đã đổi màu sơn, tiếp đó vào phòng ngủ, thì ra anh cũng đổi một cái giường “over size”. Đặt anh nằm trên đệm, sau đó chạy vào phòng tắm, lấy ra một cái khăn cùng một chậu nước mát, nhẹ nhàng cởi cúc áo, rồi lau toàn thân cho anh. Anh giống kẻ say, nhận biết hoàn toàn không rõ, nhưng lại giống người ốm, cả người nóng hừng hực làm nó thêm oán giận cái được gọi là thuốc kích thích XXX kia.

” Hân !~ Anh xin lỗi.” Một tia lí trí vụt lên anh vẫn là ngàn vạn lần không muốn mắc lỗi với nó, muốn cho nó biết mình bị ép, không có sức kháng cự.

” Anh ngốc ! Em đâu có giận.” Nó lấy khăn lau quanh người anh.

” A ! Nóng quá ! Hân ! uhm...” Anh mơ hồ loạn xạ tìm kiếm khiến điều hoà sau đó cảm thấy toàn thân đang được ai đó chăm sóc, không nghi ngờ dịu dàng như vậy chắc chắn vợ mình nên gọi tên đầy âu yếm. Đúng là thuốc có hiệu quả, sau một hồi chăm sóc của vợ, cuối cùng anh cũng không chịu nổi mà ‘bùng phát dục hoả’... Kéo lấy bàn tay đang lau người ình, anh đặt nó nằm dưới thân trên tấm trải giường trắng... Chuyện gì đến cũng đến, nhiều tháng dòng đã cuối cùng cũng đã phát tác trong một đêm...

Sáng hôm sau, bình minh mang nắng chiếu vào khuôn mặt anh. Mơ hồ sau một giấc mơ đẹp, anh tiếc nuối, ước gì chuyện đêm qua với nó là thật. Bất ngờ, thấy tay có chút nặng, cảm giác nặng vừa phải không quá mà không nhẹ, rất quan, như cách mà nó hay gối vào tay anh ngủ, lại thấy lồng ngực có hơi thở nhẹ nhẹ, đều đều, ở bụng cũng có cánh tay đang đặt lên, đúng cách nó cuộn tròn trong lòng anh. Ngoài ra, chính cách tay anh đang ôm eo ai đó, sợ mình chưa tỉnh, anh vẫn nhắm mắt, lấy tay đang đặt trên eo ai đó tát một cái “CHÁT” lên mặt mình, đây chính là biện pháp như giấc mỗi khi anh hoang tưởng về nó.

” Anh làm gì vậy ?” Nó đang ngủ nghe thấy âm thanh chất chứa mở thật to mắt nhìn vết tay đỏ trên mặt anh, chưa sót lấy tay sờ nhẹ vào khuôn mặt, anh vẫn cứ nhắm mắt mơ hồ.

” Haizzzz, nặng quá rồi ! Lần này còn tưởng tượng em ấy xoa mặt nữa, mà bị điên rồi An An à ! ” Anh vẫn cứ mơ màng nghĩ mình đang tưởng tượng...Hết cách, ai bảo mọi khi nhớ nó thương hoang tưởng như vậy lên giờ không biết đâu là ảo, không biết đâu là thật.

” Ngốc nè ! ” Nó gõ đầu anh, làm anh thấy đau mà mở mắt. Đập vào mắt anh chính là Lê Hàn người không mảnh vải, cuộn tròn trong lòng anh.

” HẢ ?” Anh nói lớn, bật dậy, nhìn nó chằm chằm ” Em...Là thật hay mơ ?”

” Theo anh ?” Nó cũng ngồi dậy, nhanh chóng bò vào lòng anh rồi ngược mắt to tròn nhìn anh đầy tình nghịch.

” ...HÂN ! Anh rất nhớ em” Anh im lặng mất vài giây, sau đó xác nhận mình hoàn toàn tỉnh táo đem nó vào lòng mình ôm chặt rồi lại ngã nhào ra giường. ” EM về từ bao giờ,sao lại nằm trên giường mà không mặc đồ ?” ANh đúng là càng ngày càng ngốc.

” Có phải anh chưa tỉnh thuốc không ? Anh hại em không thể đứng dậy còn hỏi em về từ bao giờ, chuyện tối qua anh quên hết rồi sao ? ” Mặt nó bắt đầu tức giận, quay sang một bên hờn giận. Anh bắt đầu mơ hồ lấp rập kí ức...1...2...3... nhìn quanh phòng có vẻ vừa có bão, đồ đạc, quần áo đều tung toé...

Sau một đêm cuồng nhiệt, cả hai cùng nhau vui vẻ dọn nhà, cùng nhau làm vườn, và cùng nhau ăn cơm, cảm giác ngập tràn hạnh phúc của một cặp đôi mới cưới làm người ta ghen tị.

Hế nhô a gi nô mô tô bút cà sô !!!!!!!!!!!!!

Tớ thực sự rất thích các bạn cmt về cảm xúc khi đọc truyện nhg mà cmt cũng có giới hạn thôi nhé, đây là lần thứ N 1 mình nói là cãi nhau đi chỗ khác, đây là nơi mình post truyện OK ? Còn nói bậy á ! Xin lỗi tớ thừa một thùng lớn đừng có VÔ VĂN HOÁ TRONG CHỖ TỐ POST TRUYỆN, tớ không thích lặp đi lặp lại một câu đâu, ai cmt VÔ VĂN HOÁ thì CÚT !!!!!!!!!!!!!

....Một phút quảng cáo....

Ngày đẹp trời....mưa bão bùng bùng....

Ngọc : Haizzzz... Chán quá đề lại ngồi viết về hai người * chỉ tay vào Lê Hàn Gia An *

Lê Hàn : Ngoan ngoan , mau viết ọi người anh cho kẹo nha ! * vỗ đầu tác giả*

Gia An : Không viết là người đọc đánh cô ra bã đó * khoanh tay cười đều*

Ngọc : Tội viết anh bị cưỡng....*cười*

Lê Hàn : Có muốn nhìn thấy ngày mai không em ? * Cười gian*

Ngọc : Em xin lỗi !!!!!!!!!!!!!

Mười ngày sau, nó trở về Mỹ tiếp tục công việc. Anh tiễn nó ra sân bay thực sự không muốn buông tay nó, cũng muốn cùng nó đến Mỹ nhưng công việc ngập đầu giữ anh ở lại Việt Nam. Còn về Vân Anh, cô chính thức bị cách chức. Toàn bộ công ty thời trang của Lạc phu nhân đã thầu tóm công ty của cô nàng Vân Anh - Luzzing, nên việc làm người dám cướp chồng của nó bị cách chức không có gì là lạ, nhất là khi công ty Luzzing được giao cho Lily.

Ngoài việc trở về Mỹ tiếp tục sự nghiệp, nó cũng đã hạ quyết tâm lần này chắc chắn nói rõ mình là người đồng tính, mình đã kết hôn với toàn bộ fan cũng như những người biết nó, chỉ có điều nó không cho anh biết. Nó không muốn anh biết vì chắc chắn anh sẽ cản nó, anh sẽ sợ nó nói rồi mọi công sức nổi tiếng đổ xuống sông , xuống bể. Nhưng nó không muốn giấu nữa, dù có mất cả sự nghiệp đi chẳng nữa việc quan trọng nhất vẫn là được đường đường chính chính ở bên anh, dù có bị dị nghị, khinh bỉ cũng không sao...

Sự nghiệp nó đang ở thời điểm cao trào, có thể nói nó vô cùng nổi tiếng, nhưng khi bàn việc e out với Khả Ái , cô hoàn toàn đồng ý, còn giúp nó mở hộp báo. Một tháng sau khi từ Việt Nam trở về, nó mở hộp báo, tất thấy paparazi đều đến tưởng rằng nó sẽ công bố phát hành album mới, nhưng chỉ khi đến họ mới ngă

ngừa việc nó thú nhận mình là người đồng tính, cũng thú nhận mình đã kết hôn. Ngay lúc đó, tất cả các tờ báo online đều đồng loạt đăng tải tin "Harry Lee e out thú nhận mình đồng tính", "Ca sĩ mới nổi Harry Lee chính thức thừa nhận giới tính thật", ...Blah...Blah..., còn những tờ tuần san, báo thường sáng hôm sau cũng không tha tin tức nóng hổi này. Mọi chuyện đều phơi bày, sự thật đã sáng tỏ, không ít người khinh bỉ, quay lưng 180 độ với nó, nhưng cũng không ít người đồng cảm, chia sẻ và ủng hộ đặc biệt là fan của nó. Ngay sau khi anh đọc được tin này, ngạc nhiên đến không thốt lên lời, anh không thể ngờ nó sẽ làm vậy, cuối cùng bỏ hết công việc bay sang Mỹ. Vừa đặt chân đến công ty D.C Ent lập tức tìm nó, đáng tiếc nó không ở công ty, anh lại tức thời lên văn phòng phó chủ tịch gặp Khả Ái nói cho rõ.

"Khả Ái chuyện này là sao?" không thương tiếc anh đập mạnh cửa làm cô giật mình

"Là sao là làm sao?" cô dừng tay đang đánh bàn phím nhìn anh đầy bức bối

"Tại sao em ấy lại công bố mọi việc?"

"Chẳng phải vì cậu sao?"

"Việc này chính là phá nát tương lai của em ấy. Chẳng phải vì tôi mà mất hết sao?"

"..." Khả Ái không đáp lại, vì chính cô cũng đã nói câu này với nó, nhưng nó vẫn một mực làm như vậy.

"Tương lai của em đặt hết ở chỗ anh rồi." Thanh âm nhẹ nhàng truyền đến tai anh, nó không biết từ lúc nào đã đứng ngay cửa. Một nụ cười cùng thân hình quen thuộc chính là người anh đang lo sợ sẽ vì anh mà mất tất cả.

"Hân!" Anh khẽ mở miệng sau đó chạy đến ôm chặt nó.

"Ngốc! Em tình nguyện làm vậy... Em đã đặt cược tương lai vào anh nên anh nhất định phải chịu trách nhiệm với tương lai của em. Anh sau này không được làm việc có lỗi với em, càng không được tự mình lo lắng mọi chuyện, em muốn làm một nửa của anh, có hiểu không?" Nó vẫn cứ một nụ cười xinh đẹp làm anh dịu lòng.

"Nhất định, dù em có muốn chạy anh cũng bắt em về cạch anh."

"Xì ~ Em chạy làm gì chứ? Ngốc!"

"OỆ! ~ Hai người ra khỏi văn phòng hộ tôi với, ngọt đến sồn da gà luôn! Đi chỗ khác đi hai cái người này." Khả Ái nhanh chóng đẩy hai người nòng nân tình yêu này ra khỏi văn phòng nghĩ thầm 'hai người có biết là tôi còn đang đọc thân không mà diễn cái màn tình cảm ấy, GHÊ QUÁ ĐI! Tự mình giải quyết được mọi việc còn đến tìm tôi làm cái gì, Hâm!'

Cả anh và nó dù trong lòng còn chưa biết chắc tương lai là gì nhưng họ nguyện cược một ván lớn để có thể bên nhau mãi mãi, không cần vĩnh cửu trường tồn chỉ cần sau này khi chết cùng nhau nằm tại một chỗ, đó chính là điều tương lai chắc chắn cho cả hai... Anh nắm chặt đôi bàn tay nó, cùng nhau bước ra khỏi cửa thang máy và chấp nhận mọi thử thách. Phóng viên từ khắp các báo không biến nhận tin từ đâu đã đứng sẵn ở cửa công ty, một dàn flash nháy không ngừng, hàng loạt lời nói soi mói, câu hỏi thiếu tế nhị được đặt ra, anh và nó đều không trả lời bất cứ câu hỏi nào. Anh nắm chặt đôi bàn tay nhỏ bé kiên cường kia, nhìn vào mắt nó, nhẹ mỉm cười.

"Em tin ở anh chứ?"

"Hỏi thừa... nếu không em đã không gả cho anh."

"Vậy được!" Anh nói dứt lời kéo nó vào sâu trong lòng mình, ghì chặt khuôn mặt ép vào lồng ngực đang không ngừng toả ra khí chất yêu thương. "Mọi người! Hiện tại chúng tôi không có gì để nói, muốn biết rõ mời sáng mai đến phòng họp công ty D.C Ent lúc 8:00 sáng." Nói xong, anh dùng ánh mắt gọi vệ sĩ giải vây, cùng nó trở về căn hộ ở toà kị túc xá công ty, anh không nói, nó không nói, chỉ đơn giản là ôm nhau, dùng ánh mắt, nụ cười biểu thị cảm xúc nhưng thật ấm áp. Cửa căn hộ mở ra, cả hai ôm nhau thật lâu, cuối cùng nó cũng chịu mở miệng

"Liệu sau này anh có hứng thú với phụ nữ, em phải làm sao đây?"

” ...Haizzzz... Em quên lúc mới gặp anh nói gì với em sao, từ khi anh bỏ nhà gặp được em đã xác định mình là gay rồi, không có chút hwnungs thú với phụ nữ, chỉ sợ... em chính là mới yêu anh mấy năm sau đó nhanh chóng yêu phụ nữ...”

” Như vậy anh có đồng ý để em đi ?”

” EM ? Em em yêu ai sao ?” Anh hoảng hốt nắm lấy bờ vai nó gỡ nó ra khỏi ngực mình nhìn nó đầy đau đớn.

” Uhm... em yêu... người có tên Gia An.” Nó cười lớn nhìn anh thật triu mến. ” Anh nghĩ em đã tuyên bố mình là gay còn có đường lui nữa sao , mà em đã yêu anh thì có chết cũng đừng mong bỏ em.”

” Doạ anh hết hồn ... Vậy cả đời nguyện ý để em buộc chặt.”

” Lại còn phải nói sao, anh chính là không thoát khỏi tay em, hợp đồng năm đó chưa có hết hạn.”

” Ủ ! Hợp đồng năm đó, Hợp Đồng Anh Yêu Em”

Dù có bao nhiêu sóng gió, gian nan, chỉ cần anh và em mãi bên nhau thì không ai có thể để chúng ta chia cách. Dù có bao nhiêu năm nữa em vẫn là người anh yêu nhất, là đối tượng duy nhất đời này anh muốn kết hôn. Em ! Chính là cuộc đời anh, dù cho anh và em chúng ta cùng là nam nhân, là đàn ông, nhưng chưa bao giờ anh hết yêu em về cả thể xác và tâm hồn. Một đời này em mãi mãi là của anh, hợp đồng năm đó chính là mai mối cho tương lai chúng ta.

Anh là kẻ đáng ghét ép buộc em ở bên, anh là kẻ khiến em khinh bỉ, căm ghét...Nhưng cũng chính anh là người cho em biết hơi ấm tình thân em chưa hề biết đến. Anh là hải đăng soi sáng cuộc đời em, em đã từng nghĩ chỉ cần xa anh là có thể quên anh, nhưng bao nhiêu năm đi chẳng nữa sẽ chẳng bao giờ xa được anh... Em muốn mình là người duy nhất anh yêu, em muốn mãi mãi anh chỉ là của em. Em ích kỉ mang tình cảm của anh buộc chặt vào mình, ích kỉ chà đạp ai muốn cướp anh, chỉ vì hợp đồng năm đó đã khiến em yêu anh mãi mãi

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hop-dong-anh-yeu-em>